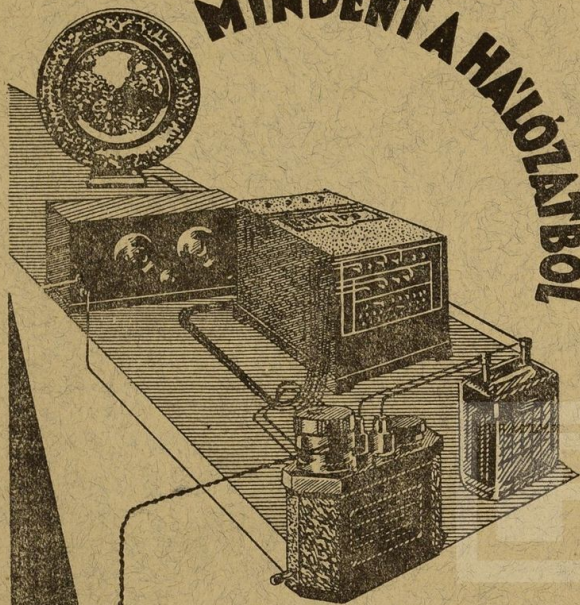

MINDENT A HALÓZATBÓL

PHILIPS

!!! **GYÁRTMÁNYAIVAL** felszerelt

csodakészüléket hallgassa meg

SZALAY és RICHTER

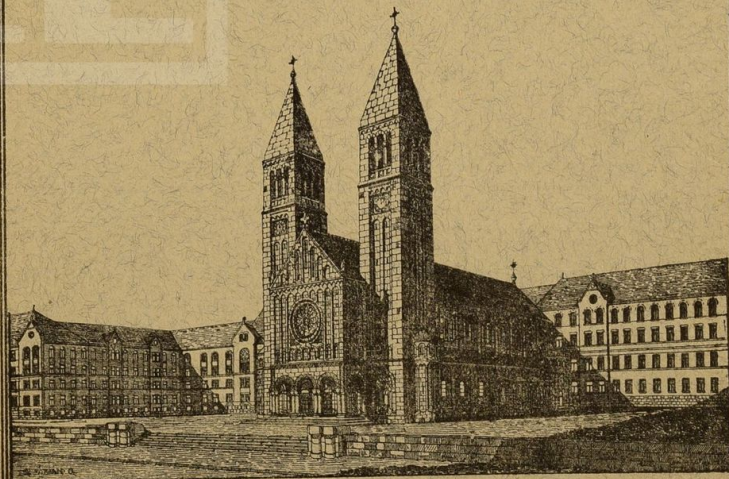
Rádiólaboratóriumban

Pécs, Király- és Szent Mór-utca sarok

MECSEKALJÁN

A PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA

XXI-IK SZÁM • 1932. ÉV • FEBRUÁR HÓ

PÉCS, 1932 • HALADÁS NYOMDARÉSZVÉNYTÁRSASÁG

TELEFON
22-99

**Nyomatványát a
Haladás Nyomda
RT.-nál rendelje!**

**Izléses!
Olcsó!
Pontos!**

Király-utca

21

**Király- és Szt
Mór-utca
sarok**

SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT

könyv, zenemű és papírkereskedése

Pécs, Széchenyi-tér 18. - Telefonszám: 11-79.

**Választékos
raktár mindenféle
szakkönyvekben, zene-
művekben, dívaflapokban,
képes levelezőlapokban
és irodafelszerelésekben**

MECSEKALJÁN

A PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA

XXI-İK SZÁM • 1932. ÉV • FEBRUÁR HÓ

Deo Optimo Maximo

emelte a katolikus buzgalom minden istenházát és az Egyház szívesen állította szolgálatába az egyes korok művészetét, ha arról volt szó, hogy a Legszentebbnek — amennyire lehet — méltó környezetet biztosítson. Ez a gondolat hozta létre templomunkat, ez inspirálta a tervező művészt, hogy a főoltárt, a szentségi Jézus közvetlen lakóhelyét is remekbe készítse.

All a főoltár is. Dr. Fábián Gáspár, tervező-műépítész elgondolása alapján a budapesti Nordio Nasareno oltárkészítő-kőfaragó cég építette román stílusban. Az értékes építmény harmonikus szerkezete komolyságot kelt, melyet az apszisban uralkodó világosság még fokoz; a román tömörség és zárt tömeg jól hat: a szem önkéntelenül is az oltárt koronázó boltívre tekint, az alkotásban gyönyörködve. A kőből készült konstrukció szimbolikus jelentőségű: Krisztus Egyháza sziklán épült, innen az 517-ben tartott epaoni zsinat intézkedése a költárak építésére vonatkozóan.

Az alapépítmény természetéből épült. Az oltárasztalt hat románstílusú, zömök oszlop tartja, melyeknek anyaga görög és magyar (ruszkcizai) márványból tevődik össze. Az oszlopok közti felületet tömör, a franciaországi rouge-royal márványból csiszolt lapokkal díszített vakfalkék töltik ki. Az előírásszerű, egyetlen darabból álló és közel 26 métermázsra súlyú oltárasztal mögött a mérsékelt magasságú háttábla (retabulum) emelkedik, mely négy félkörívben záródó fülkedisszel és két négyszög alakú betétlappal ékes. A fülkék és a szentségház oszlopainak Giallo di Siena-márványa nagyon kellemesen hat; a gyertyatartók alatti lapok díszítő lemezei és a boltívhez tartozó betétek változatos sárga- és ibolyafoltú anyaga az ú. n. pavonazzo díszítő márvány. A szentségház (tabernaculum) szervesen illeszkedik az építménybe és annak központját alkotja; lapos tetőzete két oszlopon nyugszik, a párkányon elhelyezett félköríves dísz és fogazatos szalag a márvány élenkítésére szolgál. A díszes ajtó anyaga bronz, a hat geometrikus építmény sárgarézt, erősen aranyozva; a tömör, súlyos ajtó értéke 800 pengő.

A retabulum koronapárkányzatán fogazatos díszítésű szalag húzódik végig; fölötte nyert elhelyezést az oltár legszebb ornamentikájú ködözműve: a szobrot befoglaló építmény. A fülke ívezete itt két karcstű, borossebesi márványoszlopra nehezedik; a félkörív kiindulási vonalán a pillérek fogazatos dísz futja körül és a sima felületet jól tagolja. A boltív szerkezete nyeregvetés végződésel bír és ügyes kidolgozást keresztkoronázza; a fedőlemezek alsó párkányát két, ugyancsak nyeregvetésű kiszögélés teszi tagoltabbá.

Ugyancsak a retabulumra támaszkodik a két toronyalakú végződés (fialé), mely nagyszerűen felel meg szerkezeti hivatásának: stílus szempontjából ugyanis jól tartja egyensúlyban a kiálló díszítést. A boltív pilléreinek talapzatát a fialékkal keresztdíszes, nagyvonalú girlandékiemlény köti össze.

A fülkében foglal helyet a XI. Pius pápától ajándékozott Jézus Szíve szobor: fagyálló anyagból, a carrarai ú. n. statuario márványból olasz művész vésője alakította.

A márványoltár értéke tizenhatezer pengő. Egy névtelen jótévőnk 1000 pengős adománya lényeges segítséget jelentett számunkra. Nagylelkű adományáért fogadjon helyen is hálás köszönetünket.

Az oltárt újév reggelén ft. P. Lenner áldotta meg, ezen a napon mutatták be rajta az első szentmisét is.

Adjon a szent Szív, hogy templomunk s annak legfőbb ékessége még sok-sok hívő lelket vonzzon a krisztusi igazságok szeretetére.

Cs.

„Nem a gazdagság és hírnév adja meg a boldogságot és meglege-
dést, nem ezeken alapul a benső megnyugvás, hanem épül azon öntu-
daton, hogy mint ember, mint keresztyén, mint hazafi a magunk köte-
lességét tisztességgel, becsületességgel teljesítettük; akkor fölemelt fővel
léphetünk mindenki elé, még a király elé is, sőt bizalomteljes arccal
nézhetünk föl a Mindenhatóhoz is!”

GRÓF APPONYI ALBERT.

A szegények szentje.

Mit is ér a világ szeretet híján...?
Milliók nyomora, ezek pusztulása,
Kenyérért esdő szó a gyerek ajakán,
Fájdalmas anyaszív sajgó jajdulása
Kopogtat fájón a testvér ajtaján!

Testvér... testvér... a szeretet fogalma
Megindít-e még, vagy már nem neked való?
Csak nem fogyott el kis vadrózsafáról,
Szívedről ez oltás, bimbófakasztó...?
Nem érte tán az ősz hideg fuvalma?

Testvér... testvér... fagyos dér, zuzmara
Úgy-e, hogy nem hagyta érintetlenül,
A nemes oltást, e szeretet-ágot?
És te nézel sok-sok testvért étlenül,
Kiknek lelken is ott az ősz sara?

S ha keressz világot (ködösztatót), távoli század egeről
Tünik szemedbe fata morgana,
(Meddön keresve, fáradtan ha nézel)
Árpádháznak szent királylednya,
Hisz' halottál az égi Erzsébet nevérl!

Azért ime lásd: körülte szegények,
Koldusok meg árvák, gondozza őket
És kiutat mutat lelkek köd-öszéből.
Közben töröl könnyet, simit arcödöket.
Halld, mit mond: Testvér, segíts a testvéren!

És amint e képet tűnődve nézed
Egyszer csak eltűnik a fata morgana...
Testvér, úgy-e e képet megérted?
A szeretet asszonya ihlesse éned,
A napsugárosztó szent, égi Erzsébet!...

† P. Alaker István S. J. 1868-1931.

Csipős hideget vágott arcunkba a novemberi szél. Temetésről jöttünk: elkísértük utolsó útjára a mi szeretett P. Alakerünket, a jó házgondnokot, a kedves hittanárt. Tanítványai és tisztelői meghatódva fogadták a halálhírt, amely — nem jött váratlanul. A páter tevékeny működését ugyanis két év előtt kapott szélhűdés szakította meg, amely után munkaereje jelentékenyen csökkent. Előljárói felmentették hivatalától s ő azóta nyugalomban töltötte idejét. Balkarja megbénult, izmai összezsugorodtak, lábát úgy vonszolta maga után. A beállott bennélás súlyos tünetei lassan-lassan javultak ugyan, de sohasem szűntek meg.

November 20-án újabb szélhűdés lepte meg. Állapota a gondos ápolás ellenére is napról-napra rosszabb lett. Esméletét veszítette, szavai összefüggéstelenek voltak. Légzését is erőltetnie kellett annyira, hogy megfulladástól lehetett tartani. Nov. 27-én, pénteken esti kilenc óra után állapota nagyon súlyossá vált. A betegápoló testvér és a segédje villaszóttak mellette. Az agónia nem késett soká és a jó páter $\frac{3}{4}$ 10 óraker nyugalomban elaludt: fel sem ébredt többé. Nov. 29-én temettük el számos tisztelőjének részvétele mellett.

*

P. Alaker 1868 dec. 11-én, Rábapordányban, Sopronmegyében született. A középiskola hat osztályát a piaristák váci gimnáziumában végezte, amely után — hivatása szavára hallgatva — ugyancsak a kegyesrendiekhez kérte felvételét. A fiatal piarista gimnáziumi érettségije után megvált a rend kötelékétől és Szent Ignác követői közé öhajt lépn. Jézus-társasága konstitúciói értelmében azonban más szerzet volt tagjai csak pápai felmentéssel vehetők fel a rend kötelékébe. A pápai engedély sokáig késik, de ez a körülmény a jezsuita-jelölést kitarthatán mit sem változtat. És amikor kezében van Róma levele, 1890. febr. 8-án boldogan siet a noviciátusba s magára ölti a rend egyszerű ruháját. Az újonc-idő letelte után a pozsonyi főiskolára megy, ahol tehetése a bölcséleti kurzus két év alatt való végzésére képesíti, majd felügyelői minőségben Kalocsára kerül. Háromévi működés után Innsbruckban találjuk, mint a hittudományok szorgalmas művelőjét.

A teológia befejeztével előljárói különböző hivatalokat ruháznak rá; mint lelkipásztor működik a rend budapesti, pozsonyi és szatmári házaiban, majd az anyagi ügyekben való jártassága több kollégium házgondnok munkakörére ajánlja s mint ilyen, 19 esztendőn át vezet és irányít. A kongregációs mozgalmaknak is lelkes híve: mint négy kongregáció agilis prézeze, a budapestiek körében nagy népszerűségnek örvendett.

1924-ben került Pécsre. A kollégium Jézus Szíve-templomának felépítésében neki is jelentős szerep jutott.

Példás szerzetes volt, magáról ritkán beszélt. Előzékenysége és közvetlen modora sokak nagyrabecsülését, tiszteletét hozta magával. Váratlanul jött betegségét donum Dei-nek tekintette és zokszó nélkül tűrte a megpróbáltatást.

Odaadón állt az Úr hívó szavának s elhagyott bennünket, hogy előbb láthassa meg Mesterét. R. I. P.!

CS. P. I.

A felsősök Mária-kongregációja.

Kongregációnk tavalyi munkásságának egyik nagy megnyilatkozása volt az áprilisban megtartott *kinai missziós kiállítás*. A 22 hatalmas állványon kifüggesztett eredeti rajzok, selyemfestmények, kézimunkák, a vitrinekben levő, bámulatot keltő szobrok, hangszerek és ruhák egy egész hétig vonzották az érdeklődők ezreit és a látottakon keresztül megérezte a szemlélő a rejtelmes kínai világ szellemét.

Ez a nagyszerű kiállítás azonban hónapok fáradhatatlan előkészítő munkáját igényelte. Az előkészület már a tanév elején megkezdődött: a művészi hajlamúak a festmények és rajzok elosztásában, a türelmesekek a hajszálnál is vékonyabb papírkézimunkák szétválasztásában s bekeretezésében, a finom ízlésűek pedig az apró csecse-becsék elhelyezésében munkálkodtak fáradhatatlan szorgalommal és buzgalommal. A megkezdett munka ugyanolyan tempóban haladt tovább, egészen a kiállítás napjáig, de érezte is jó hatását a becsomagozásnál és a végleges elrendezésnél: ez utóbbi ügyszólván pár óra alatt elkészült. A gondos előkészület mellett — a kiállítás sikerét biztosítandó — az érdeklődés kellő felkeltését sem hagyhattuk figyelmen kívül. Erről gondoskodtak az intézet rajzművészei, akiknek kínai motívumú hatalmas plakátjai, városzerte elhelyezve, nagyban hozzájárultak az érdeklődés fokozásához. Ehhez járult még az is, hogy a fővédnökségen *Virág Ferenc* megyéspüspök úr, a polgármester, az egyetem rektora, a tábla elnöke és még többen a város előkelőségei közül, vállalták.

Ezek után érthető, hogy nagy érdeklődés mellett nyílt meg a kiállítás április 11-én, a Nőegyletben. Az ünnepélyes megnyitón a jelenlévő közönség előtt a megyéspüspök úr méltatta a misszió-náriusok érdemeit, majd prézesünk ismertette a kiállítás anyagát. Majd megkezdődtek a látogatások; az összes pécsi iskolák növendékei megtekintették a tanulságos kiállítást és a pécsek százai siettek gyönyörködni a szakértelemmel összeválogatott gyűjteményben.

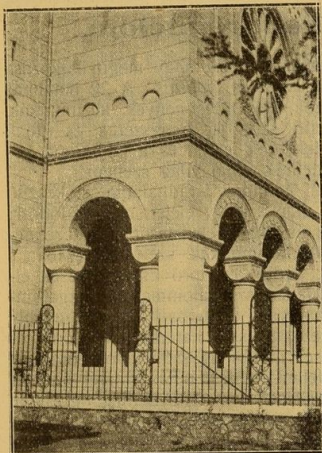
A nagy látogatottság okát a belépőjegyek csekély árában (30 fill.) is kell keresnünk. Nagy sikere volt az állandó missziós tombolának is. A közönség véleményében osztozva helyi lapjaink is a legnagyobb megelégedéssel emlékeznek meg a kiállításról. Így ír a *Dunántúl*: „A kiállításnak szinte páratlan sikere volt s a rendezőségnek köszönve a város minden társadalmi rétegében sikerült érdeklődni

kelteti nemcsak a kiállítás anyaga, de a Kinában élő magyar jezsuita missziós atyák csodálatos eredményekben gazdag munkássága iránt is." S valóban ez utóbbi siker a legnagyobb eredménye kiállításunknak: a közönség tudomást szerzett a missziós eszméről és a látottak, hallottak alapján megértve a támogatás szükséges voltát, magáénak fogadta a missziós ügyet.

A kiállítás megnyitását követő napon a fiúifjúság rendezte meg műsoros délutánját a Kat. Körben, melyen intézetünket a zenekar képviselte. Ugyancsak missziós célokat szolgált a Nőegylet teadélutánja is, április 16-án. A Szociális Missziótársulat sem akart távolmaradni a nagyjelentőségű akciótól s április 19-én a leányifjúság közreműködésével rendezett missziós ünnepélyt, szintén nagy anyagi és még több erkölcsi sikerrel.

Jelentékeny természetesen az a bevétel is, amely a missziók javára befolyt: közel 3.000 pengő gyűlt össze a belépő- és tombolajegyek árából s a különböző adományokból.

A sok munka és fáradság tehát elérte célját s ez a boldog tudat töltötte el mindenki szívét, aki a rendezés munkájában résztvevett. A kongregáció ezúton is háláját fejezi ki mindazoknak, akiknek munkássága lehetővé tette a kiállítás megrendezését.

Templomunk bejárata.

(M. Schmidt felv.)

*

Kongregációnk december 8-án tartotta ünnepélyes tagfelvételt az intézet templomában, az Urak Kongregációja tagavatásával egyidőben. Az avatói tisztet dr. Vargha Damján egyetemi tanár, a Maurinum igazgatója töltötte be, aki lelkes kitartásra, odaadó Mária-hűségre buzdította az új tagokat.

Régi kongreganistáink ugyancsak eszidőjüket újították meg ígéretüket és adták tanujelét hagyományos ragaszkodásuknak. Ehelyütt is köszönjük renováló kongreganistáink ajándékát: úszógi Grosz Miklós 10 P, dr. Farkas József, ifj. Hamerli Károly 5 P, Búcz Emil, Rully János 2 P, Bodó Sándor, Csengery László, Rihmer Oszkár és Zoltán 1 P.

KUBINYÁK KÁROLY
VIII. o. t., prefektus,

Huszonnégynapos úton Erdélyben.

Ingeny kapott vizummal tizenhárom felfekedőnk a Pius-ból július elején a rég óhajtott erdélyi körutazásra. A Maros völgyén mentünk be, s a Királyhágón át tértünk vissza. Megszokott vezetőnkkel, Pater Polonyival indultunk.

Pécsről Pesten át érkezünk Aradra. Itt az tűnt fel leginkább, hogy az annyira elrománosodottnak híresztelt városban csak elvétve hallottunk román szót, amikor a Marosparton sétáló ezek sorai közt végimentünk.

Déván meglepett a románok nagy barátsága a magyarok iránt. Itt történt, hogy a hősök májusi ünnepén a román tábornok nagy elismeréssel beszélt a magyar hősök vitézségéről és piros-fehér-zöldvirágos díszszázad kivezenélésével hódolt emléküknél. D. magas várához nem mentünk fel, a várhegyi viperák miatt.

Vajdahunyad vára elhagyottan áll... Mintha csak az imént, déli harangszóra tették volna le a munkások a még mindig ott heverő szerszámokat, oly hirtelen maradtak abba az újjáépítési munkálatok összeomlásunk idején... A városka hatalmas vasgyárának üzemét, mely több ezer munkásnak adott kenyeret a békevilágban, azóta beszüntette az új impérium. Ennek következtében több száz család vándorbotot fogott; azért oly kihalt most a város, utcáin temetői a csend...

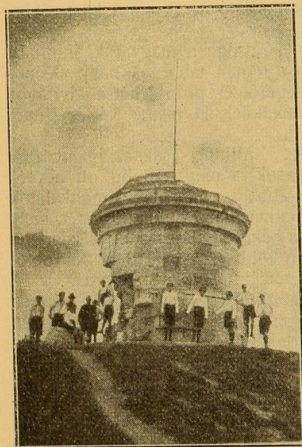
Gyulafehérváron Majláth püspök urat nem találjuk otthon, éppen külföldön járt. Fennkölt lelke vallásunk és fajunk valóságos védangyala a Királyhágón túl. Az épségben álló várfalakon belül ott látjuk a fényes-múltú püspöki várost az ő nagyszerű műemlékeivel, számtalan műkinccsével. Ez utóbbiak legjavát az egyházi őrizet alatt álló Batthyáneum-múzeumban, az u. n. páncélszobában mutatják meg nekünk. A vár székesegyházát részben még az itt talált római templom köveiből építették Szent István korában. Az épségben maradt remek műemlék ódon falain az ezeréves patinája százados, barna színekkel veri ki az öreg templom korát. Autóval járjuk meg Magyarigent és Sárdot, ahol a Hóra-lázadás magyar áldozatainak tömegsíriját találjuk, egy magánkert oltalma alatt. A négy nyelvű és hét felekezetű Tóvis tipikus erdélyi község. Vizaknán a 25%-os sótartalmú, meleg tavak érdekelték. Az előzőkeny fürdőigazgatóság ingyen fürdést ajánlott fel bennük.

A várkapus, bástyás, részben még falakkal körülvett Nagyszebenben erősen tartják magukat a szászok. Még az új impérium alatt sem cserélték ki a régi német utcanévtáblákat. Irányunkban kedvesek voltak és velünk csak magyarul beszéltek. A félóra alatt elérhető Jungferwald-erdőt megirigyeltük tőlük, mint pompás kiránduló helyet, ahol nagy csónakos tó van az erdőn és nyitott vadaskert; az őzikék, meg a szarvasok itt úgy jöttek sósperceink után, át a csobogó patakon, mint a kis bocik.

Fogarás 6.000 főnyi lakosságából fele magyar. Úgy mint Déván, a ferenccs atyák buzgó és éber pásztoraik. Itt folyó, jó felmérte mélységű, sebes és kristálytisztá Fogarás patakot szerettük volna áthozni a Mecsekbe. A vár most laktanya.

Vasút hiányában *Törösvárra* autón érkezünk, hol az Ezeregyjéj meséinek egy darab valóságára bukkanunk. A törösvári szoros bejáratában, egy sziklaszálon emelkedik Törösvár vára, mint valami mesebeli királylak. Ott, hol a 2240 m. magas Királykő és a 2508 m. magas Bucses lába összeér, hatalmas, zúgó hegyipatak partján szövik hirtelen magasba a vár sziklája, a csobogó vizektől öntözött várkert mélyén.

Felmegyünk a várba is, de küszöbét nem akarjuk átlépni a kért magas „beléptíj” miatt. Fia koronázásakor haszonélvezetre kapta

A Czenk tetején.

(Roszprím Pál VIII. o. t. felv.)

engedne, a kapufeletti várablakból a „várúr” előbb szemügyre vesz.

Ritka kilátás nyílik a várból: délre a kárpáti erdők messze rengeteget, északra a barcasági rónán túl, a székelyek bércei hazája... Közben az orkászterű szél majd elsodor. Mintha egy nép fájdalma viharzanék benne, oly kegyetlenül sikong Hargita felől a fülünkbe.

Brassóban vagyunk. Gyönyörű fekvése megfelel várakozásunknak. A város elvesztése miatt könnyű lopódkiz a szemünkbe... Tudjuk, hogy a Kárpátok koszorúján belül párja nincs. Lakóinak legnagyobb harmada most is magyar. Igaz, gyarapodásuknak oka szomorú: a nyomorúság tereli ide a nincstelen székelységet a környező falvakból. Az itt szerzett tapasztalatainkról a közállapotokat illetőleg tanácsosabb hallgatni... A város felett merőlegesen emelkedő 957 méteres Czenk csúcsán az ezredévi szobor-emlékműből már csak az alapzat romjait találjuk meg. (Lásd a képet.)

A székelyek nagymérvű kivándorlásáról akarunk meggyőződni, amikor *Bukarestbe* is ellátogatunk. Meg is győződünk róla; O-Románia tele van Erdélyből kivándorolt székely-magyarokkal. Csupán a félmillió Bukarestben 70.000-nél többen vannak, vagyis többen, mint egész Pécs lakossága.

A bukaresti úton láttuk Románia gazdaságának főforrásait: a ploesti kőolaj és nafta forrásokat, melyekből a környéki kutakkal együtt 13 millió métermázsza petroleumot termelnek ki egy év alatt. A kőolaj-tartályos vasutikocsik százával állnak itt az állomások pályatestein; a környéki utak csak úgy csöppögnek az olajozástól; itt nem tudják mi a por. Még sem szeretnénk erre lakni, mert a levegő is állandóan fojtó a kőolaj szagától. Annál vonzóbb a ploesti síkság felett emelkedő kárpáti vidék a román Semmeringgel: *Sinaja*-val és az 1000 m. magasán fekvő *Predeal*-al; mindkettő vetekedhetik a legszebb svájci nyaralóhelyekkel. A *Tömösi-szorosban* megkapó látványt nyújt a 2500 m. magas *Bucses* ormán felállított Hősök-emléke: egy 70 méteres, hatalmas vasbeton-kereszt. Amikor villanykörteinek százai kigyulnak az éjben, Bukarestig is ellátszik, pedig ez 150 km.-re van innen.

Átlépjük *Székelyország* határát, melynek területe: Háromszék, Udvarhely, Marostorda és Csíkvármegyékben áll. Útunk e legszebb szakaszáról kitelek egész kötet, azért itt csak rövid összegezésre szorítkozunk, néhány epizód hozzácsatolásával.

Székelyföld területének nagyobbik fele erdő; Csík a legerdősebb, erdeinek 90%-a fenyves. Székelyország legmélyebb pontja is 500 m. felül fekszik, azért mindenütt hegyi levegőt élvezünk, mely érezhetően önzodús, Csíkban fenyőillatos, gyögyerővel telített, mint itt a föld is. Sehol a világon nincs annyi gyögyforrás, mint e bércei kis országban. Számos fürdőjének változatos összetételű ásványvizeiben minden gyögyítható betegségre találunk gyögyulást. Ilyen fürdők: Borszék, Bálványosfürdő, Csíkszögöd, Előpata, Homoród, Kászón, Keruly, Korond, Kovászna, Málnás, Maroshévíz, Szejke, Szováta, Tusná stb. Láttunk azonkívül sok ki nem használt forrást, melyek vize csak úgy folyik el a szabadban: réteken, vagy hegyoldalakon.

A csíki székely mindennapi itala a borvíz, melynek forrásai minden helység határában buzognak. Nekünk sem kellett egyéb ital, míg ott jártunk. Van valami ebben a vízben, ami a magunkfajta erre járó vándort megbűvöli. Ha csak egyszer is ivott belőle, mintha kocintott volna e föld géniuszával, hogy magát a Székelyfölddel eljegyezze örökre.

Székelyország ásványokban való gazdagságát kimerítően megismertük *Marosvásárhelyen*, a Teleki-ház teljes gyűjteményében. De impozánsabb látványt nyújtottak ezek a természeti kincsek a természet ölen. Így például *Szováta*n hatalmas kúpokban láttuk a föld alól előtörni a legtisztább konyhasót; *Szárhegyen* ismét a fehér márványhegyet, melynek márványa a karraraival vetekedik.

Természeti kincsei mellett tájszépességekben is kitűnik a székelyek hazája. Elsorolásuk messzire vinne. A *Gyimesi-havas*, *Békás-szoros*, *Gyilkos-tó*, *Hargita* szakadécai mindmegannyi természeti csoda. Ezek-

hez csak a természet szerelmesei jutnak el, kiktől az erdei vad sem félti háborítatlan otthonát, sem fészékét a szirti sas.

Borszék után *Tusnádot* találjuk a legszebbnek. Amint közeledünk feléje, szemünk nem tud betelni a sötét fenyvesek mélyéből kibontakozó újabb és újabb képekkel. Bent vagyunk már az Ölt-szorosban: nyugatról a *Piliske*, keletről a fenyves *Csomág* szorítja oldalba a folyó medrét, melyben zúgva és rohanva siet tova az Ölt; eszeveszett módon tör magának utat, mintha félne, hogy a két hegy végleg elzárja az útját. A szoros felett, Csomág lábfeijén, egy erdei tisztáson épült a festői villákkal és pavilonokkal teli fürdőtelep 656 m magasban. Szembe néz vele a *Sólyomkő* hozzáférhetetlen sziklaival, hol a sólymok most is háborítatlanul tanyáznak, mint régen, amikor a székely még élő sólymokkal adózott a török szultánnak.

Egyéb szépségei mellett még fürdő és csónak-tava is van a telepnek. Amikor másodízben is ellátogatunk ide, jó szerpentinúton felhágunk a fürdő felett 1300 méternyire emelkedő Csomág-tetőre. Onnan aztán leereszkedünk a keleti oldalában öblösödő kráterbe, melynek mélypontján hétnegyedórás út után elérjük a 951 méter magasságban fekvő *Szent Anna-tavat*. Mozdulatlan és elhagyott, szomorú és csendes; mint az öt koszorúzó erdő, bánatosan hallgat. Csendjét csak az itt kószáló jószág kolompja töri meg. E tóparton éreztük át legjobban a Székelyföld árvaságát. Más nemzet ilyen kincs birtokában már régen európai hírű fürdőtelepet vagy klimatikus gyógyhelyet létesített volna itt. Van azonban ebben az elhagyatottságban is valami vonzó, mert olyan stilszerű a székely bánathoz, melynek kifejezője az a szép csiki dal: „Csíksországi fenyvesekben elhervadtak mind a gyöngyvirágok...”

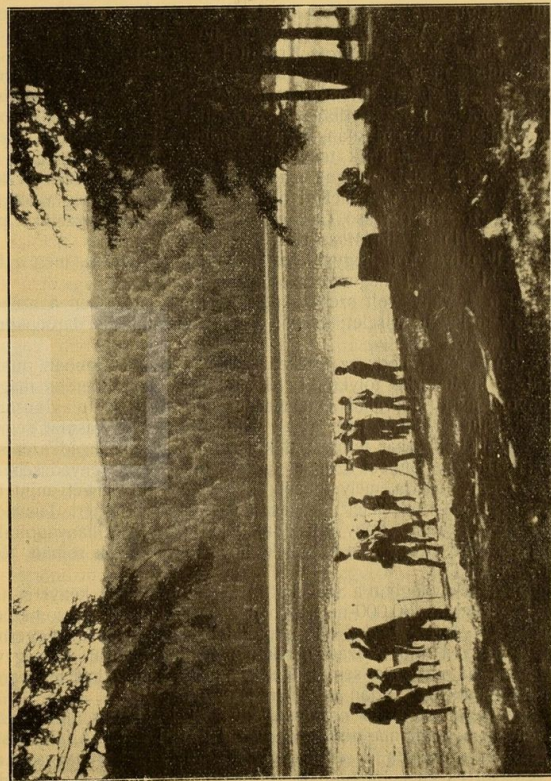
Kristálytisztá zöldes-kék vizében a part közelében megfürdünk. A nép azt tartja, hogy feneketlen, pedig 12 méternél közepén sem mélyebb. Felületét félóra alatt meglehet kerülni. Kerületének hossza: 1800 méter.

Hazatérőben felkutattuk a Csíksországi fenyvesek érintetlen őserdejét, hol a fenyők emberkéz nélkül születnek, 60–70 m. magasságig nőnek s vénségükben hullnak el.

Nem szólva tájszépség szempontjából Szováta lomberdőktől övezett meleg gyógytavairól, csupán Borszéket említjük még meg. A legközelebbi vasúti állomás *Maroshévíz*, ahonnan autón tettük meg a 26 km.-es utat, hosszú szerpentineken és állandó emelkedés közt, míg a 882 m. magasban fekvő fürdőt elértük. Valóban a Gyergyói havasok büszkesége *Borszék*, fenyveseinek szívében. Levegője, klímája, gyógyvízei, természeti csodái a székelyföldi fürdők királynőjévé avatják.

Az egésznek parkszerű elrendezése, festői villái a terraszszerű magaslatocon, többféle fürdője, különböző gyógykútjai, pompás sétányai páratlanok. A szebbnél-szebb kirándulóhelyeknek se szeri, se száma, közelben és távolban egyaránt. Az erdő itt messze környéken csak tiszta fenyő. Gyógyvizét messze földre fuvarozzák; főkútjából a töltőházban naponként 20.000 palackot töltenek meg.

Az eső ellenére is nehezen váltunk meg e helytől: három napig időztünk itt. Az ilyen gyógyhelyek felkeresése, amilyen az egész áldott Székelyföld, érthetővé teszi, hogy miért térünk vissza valamennyien olyan jó színben, súlyban gyarapodva, egészségben megerősödvé.

Szent Anna-tó.

(Ábrányi L. VIII. o. t. felv.)

A Székelyföld említett szépségeit kiegészítik a magaslatokat itt-ott koronázó várromok: *Bálványos, Csicsóvár, Firtos, Kadissa, Tartód, Tiburcvár* stb. mindmegannyi hírmondója a legendás székely multnak...

A messziről szembetűnő csiki falvak magas, karscú tornyai kifejező szimbólumai a székelyek ég felé irányított vallásos lelkiületének. Az útmenti pásztorgyerek állandóan fűr-farag; valóságos művészet rejlik kézügyességében. Az egyiket megnéztük, hogy mit művel. Előbb ki-faragott autót, mely nem rég robgott el lent az úton. A művészi kézügyesség székely tulajdonság, mely szembe tűnik, mihelyt a faluba lépünk, a tornácok házak díszesen faragott kapuján. Gazdáik korán reggel mennek munkájuk után, nagy szorgalmukat csak dolgos asszonyaik mülják felül, akiknek takarékosága még szorgalmuknál is nagyobb. Ez utóbbi tulajdonságuk lehetővé teszi, hogy a legtöbb székely család nagy szegénysége mellett odahaza is boldogul még valahogy. Helyenkint azonban (Brassó, Gyergyó) nyomorúságos helyzetüket propagandájával kihasználja *Moszkva* vörös keze.

A székely udvarokon hegyvidéken is látható gémeskút, még a hun ősök pusztai életéből megmaradt örökség.

Szokatlan látvány volt szemünknek a júliusi melegben a székely, ugyancsak meleg népviselet: csizma és vastag, sújtásos darócnadrág, az ú. n. harisnya.

Szomorú valóság, hogy az értékes székely faj egyre jobban pusztul az említett kivándorlás folytán. Felelősek érte a volt liberális magyar kormányok, mert ignorálták e tehetséges nép annyi jó tulajdonságát; jó utakat, munkát, földet, nem adtak neki, sokáig még vasútait sem és nem értékesítették pazar természeti kincseit, még csak segédkezett sem nyújtottak hozzá. Bűnös azonban a székelyek elszegényedésében a magyar társadalom is, mely inkább külföldre vitte pénzét, mint ide, cserébe a Székelyföld életét és egészséget nyújtó áldásáért. Tusnádon megmondták nekünk, hogy mi annakidején nagyon elhanyagoltuk a fürdőjüket, most pedig nem is tudják, hová tegyék a sok román, főleg regáti vendéget.

Miután a békevilágban a Székelyföld nem tudott elég kenyeret adni népének, évenként 30.000-nél többen vándoroltak ki a szomszédos *Moldvába* és *Havasalföldre*, ahol elmerültek aztán a román tengerben. Jellemző, hogy a múlt század derekán még 365 magyar község volt Moldvában, ma már egyet sem találunk. Az elrománosodott magyarság utódaiból sorakoznak aztán a román janicsárok.

Mi lesz majd ezután az otthonmaradt székelyekkel is, mikor az új generáció nem tanul már többé magyarul írni-olvasni? A falusi iskolába járó kis székelyek — amint egyikük mondotta — magyarul már csak beszélni és énekelni tudnak. A román nyelvet már az ovodában kezdik elsajátítani.

A harisnyás, csizmás székely gimnázistákat *Csikszeredán* ismertük meg. Öltözkűik, sovány arcuk árulóit nehéz sorsuknak. (Valószággal pénzarizotokratáknak néztek bennünket, hogy a 4.800 leies (120 pengő) tanulmányútra volt pénzünk. A szomszédságból fenyegető vörös bolse-

vizmus mellett nem tetszett a szeredaiak ríktó vörös diáksapkája, mely különben iskolánként más-más színű. A diákok száma évről-évre fogy. A vidékiek nem bírják fizetni még a hihetetlenül olcsó kat. statusi internátusok havi 1.200 leies (30 pengő) tartásdíját sem, sőt az ennél is kisebb összegű kedvezményt sem. Valamennyiük nehézsége a román nyelv, mert már az alsó osztályokban négy tárgyat románul kell tanulniok (alkotmány, földrajz, történelem, román nyelv) a magyar gimnáziumokban is. Csoda-e így, hogy sokan kibuknak és az iskola padját felcserélik a kocsiakkal. A *Status* a nyári közgyűlésen elhatározta, hogy néptelenedő hét gimnáziuma közül bezárja a gyulafehérvári. *Mailáth* püspök úr erre kijelentette, hogy inkább elmegy koldulni, de az iskolát fenn akarja tartani. Nem csukták be! A diákok sorsában osztoznak a magyar tanárok, kik erejükön felül hoznak áldozatokat fajuk ifjúsága megmentéséért. Heroikus munkájukért a legnagyobb elismerés illeti meg őket.

A csiki végeken az új impérium óta nem láttak még magunkfajta nyaralókat, örültek nekünk a jó székelyek. X községben szállásunk udvarára jártak vizért, csak azért, hogy láthassanak. Bucsúzáskor keserűk nem egyszer könnyekben tört ki...

Csikszeredáról kétszer is felkerestük a keletre, félóránnyira fekvő *Csiksomlyót*, Székelyország híres bucsújáráhelyét, a csiki havasok nyugati peremén. Az azóta ismétetlen újraépült templomát még *Hunyadi János* építtette 1448-ban, halálából a törökön vett marosszentimrei diadaláért. A székely áldozatkészség most emelt benne 2400 sipű új orgonát, mely mása az ötször akkora nagy szegedi orgonának, ugyanazon tervezőtől és egész Erdélyben a legmodernebb. A bucsújáráhely őrei ferencrendiek. Nekik köszönhető, hogy az egész Csikban a székelyek mind katolikusok, akik 1567-ben még fegyverrel is megvédték vallásukat *János Zsigmond* erőszakosságával szemben.

Marostordában útbaejtettük a székely „Szentföldet” is, amikor *Marosvásárhelyről* autón mentünk ki Szovátrára. Ott fekszik a *Nyárád-völgy*-ben, határa néhány falu. Szentföldnek mondja ezt a székely, mert a protestántizmus itt sem tudta a lábát megvetni, valószínűleg a közepében fekvő mikházi ferences kolostor ébersége miatt. A Székelyföldnek ezt az első és legrégibb kolostorát mi is megtekintjük. Szentföldi emlékül lefényképezzük *Nyárád-Remetén* a templom főoltarán már a 17. század óta ott őrzött csodafeszületet. Buzgó főházsunkra mi is megtapasztaltuk csodaerejét: felvételünk ugyanis boros ég mellett, sőtét templomban a legrosszabb körülmények közt történt, mikor pedig Pécsért előhívtuk, a 200 felvétel között mégis a legsikerültebbnek találtuk. A kereszt corpusa embernagyságú. Megcsodált rémben faragta ismeretlen fából ismeretlen kéz. Eredetéhez legendák fűződnek; bizonyos csak az, hogy valahonnan jámbor lelkek mentették ide a Szentföldre, a protestánsok üldözése elől, a XVII. század folyamán.

Erdélyben vasúton közel 2.000 km. útát tettünk meg, tehát sok vasutassal volt dolgunk. A kalauzok kevés kivétellel magyarok voltak, de a többi is tudott magyarul. A szolgálati időben tilos magyar szót csak felve és lopva ejtették, annál beszédesebb volt elérzékenyülésük,

amikor megmondták, hogy honnan jöttünk. Egy-egy számukra hozott cigarettát valósággal erekleje gyanánt tettek el.

Egy öregebb magyar bácsi *Tordán* azzal fogad, amint a vonatból kiszállunk, hogy mi alighanem „túlról” jöttünk (így említik erre Magyarországot). Miért gondolja? — kérdem. — Csak azért — feleli, miközben egyikünkre mutat — mert ez a kis úrfi nevetett, amikor olvasta, hogy: „Turda” (az állomás román felirata). Bizony szokatlanok fülünknek is, nyelvünknek is az effajta „magyar” helynevek: Mercurea Ciucului (Csíkszereda), Petru Rares (Madéfalva), Targu Mures (Marosvásárhely) stb.

Utunk utolsó szakasza volt: Torda, Kolozsvár, Királyhágón át Nagyvárad és környékük. Méltó befejezése felejtethetetlen útunknak. Ezekről máskor.

Valamennyi vendéglátónknak ezúttal is hálás köszönetet mondunk! Emléküket megőrizzük! Megnevezésüket tapintatból mellőztük, tekintet nélkül anyagi viszonyaikra, hogy ne szolgáltassunk vele adatokat esetleg nagyon alkalmatlan megkeresésekhez.

Befejezésül átadjuk az erdélyi székely-magyar ifjúságnak és vezetőinek üzenetét: Ne felejtsek el őket a kedves olvasók! Erkölcsei támogatást kérnek harcukhoz. Ennek általuk óhajtott módja, hogy a kat. ifjúsági lapjukat hozzassák és olvassák a „Jó Barát”-ot. Megrendelési címe: *Cluj* (Kolozsvár), Rom. cat. Lyceul, „Jó Barát” szerkesztősége. Évi előfizetés: 4.80 pengő. Kevés előfizetője mellett nem fogják tudni a lapot fenntartani s akkora szegény székely fiúk mit fognak olvasni, kiknek most javarészt ingyen adják. A folyóirat hivatása az erdélyi magyar-székely ifjúság megmentése fajunknak. Az előfizetéssel e szép hivatásban veszünk részt, s megsegítjük az erdélyi magyarságot nehézküzdelmében, míg egy boldogabb kor hajnala rávirrad.

A román hivatalos körök dicséretére szolgál, hogy amint elengedték a fejenként fizetendő 13 pengős vízumdíjat, úgy az egész úton is előzékenységet, figyelmet és jóindulatot tanúsítottak velünk szemben, a mi kellemes meglepetésünkre. Az okosság is úgy kívánta, hogy mi se adjunk sehol okot kifogásukra. A legkisebb baj sem esett meg velünk az egész úton. Isten veled *Erdély*, a viszontlátásra!

EGY A TIZENHÁROM KÖZÜL.

„Mióta élek, kimondhatatlan vágy létezik lelkemben Magyarországra kifejtésére. A magyar nemzet feldicsőítése él minden csepp vérémben.”

*

„A testnek bármily fényes sajátságai csak a lélek világossága által érik el valódi dicsőületet s a legkitünőbb testi elsőség is fekete folttá válik a tündöklő lélek ellenében.”

GRÓF SZÉCHÉNYI ISTVÁN.

Cserkészélelünk.

Alig hároméves csapatunk multjának jellegét a szervezés-alapítás munkáján kívül, a fiatal cserkész-szívek kialakulása, az emberebb emberre nevelés különlegesen cserkészprogramját megvalósító elszánt akarások s az ezeket kísérő lendületes események adják meg. A jó munka életét igyekeztünk otthonunkba varázsolni, összefogtunk, hogy törekvéseink megfeleljenek a cserkész-ideál eszméjének.

Ilyen aktusa volt csapatunknak az 1931 pünkösdjén megrendezett cserkész-bemutató, melyen megjelent *ft. P. Rector, br. Skerlecz Iván*, volt horvát bán, a *Jedosz* elnöke, a tanári kar nagy része, több végzett püszki növendék és számos diáktársunk. A jól sikerült bemutató széles körökben nagy érdeklődést váltott ki a csapat iránt és talán ennek köszönhető, hogy számban annyira megnövekedtünk. Táborozás zászlófelvonással, mely alatt a zene szerepelt, Morse-gyakorlatok, cserkészjátékok és mókák, énekek, a hangulatos táborniz este 9 óráig együtt tartotta az érdeklődőket. A cserkészek sátor alatt töltötték el az éjszakát. Aludtak... volna, ha a szomszédban nem szólt volna a harmonika másnap reggelig az új házasok tiszteletére.

Ezenkívül több jól sikerült kirándulást rendezett a csapat a Mecsekre és a vakáció folyamán 16 napig táborozott Tapolcától nem messze, a *Lesencetomaj* határában fekvő „gyári majorban”, *gr. Károlyi József* birtokán.

Idei táborozásunk, mely július 6—12-ig folyt le, a résztvevők kevés száma mellett is nagyon jól sikerült. Meg sem kíséreltem, mert lehetetlen leírni azt a megelégedett vidám boldogságot, amely ott eltölti a szívemet. Cserkésző szemmel járni az Isten szabad templomában, szemlélni a csodás természetet, az egészséges munka s a napi jöttékek után jóízűen fogyasztani a magunk-főzte ételt: ezek teszik a táborozást felejtethetetlen élménnyé, kedves emlékké számunkra. Érdekes sajátsgát kölcsönzött tábori életünknek a központi székhelyű mozgótábor elvérsége; így minden második napon kirándulást tettünk, bebarangoltuk az egész környéket. Jártunk Keszthelyen, Hévízen, Sümegen, Szent György-hegyen, Tapolcán, Halápon s utolsó alkalommal Hegyesden, ... ahol vendéglátóink, Tóth nagybérlő úrék igen szívesen fogadtak bennünket. Sok újat láttunk, ismeretkörüink szélesedett az eddig nem látott vidékek bebarangolásával.

Azt talán külön nem is kell említenem, hogy a táborban bőven jutott a szórakozásból: a csapat sportegyesülete a GYATRA (Gyengélkedők atlétikai, torna- és repülőalakulata) jobbnál-jobb handball-meccsokat rendezett, azonkívül a különböző játékok s különösen az esti tábornizek igen sok kellemes és derűs órát szereztek számunkra.

A táborozás hamarosan a végére ért és fel-felújítva az elmúlt, kedves napokat, szívesen időzünk emlékünkel.

KOVÁCS GYULA
VIII. o. t., csapatfőnök.

„Jó hazafinak lenni nehéz, de nem lehetetlen!”

GR. SZÉCHÉNYI ISTVÁN.

Levél a messzi Kinából!

Megdöbbenő híreket olvashatunk újságainkban a jobb sorsra érdemes kínai nép jelenlegi helyzetéről. A világháború borzalmait ismétlődnek meg napjainkban a távoli Keleten: a kínai–japán konfliktus ügye máris véres harcokra adott okot, a bolsevizmus oltárokat-trónokat romboló csontos ökle áttörte az évezredek viharaival dacoló kínai nagy falat is, a munkanélküliség veszedelme pedig a 400 milliós embertömeg felét bénította meg. A szörnyű megpróbáltatást még fokozta a nem várt elemi csapás: a Jangcsekiang áradása, mely 30 millió embert tett hajléktalanná és 10 milliót kergetett gyótró éhínségbe! Minden szárazságuk mellett is elijesztő tények!

De ne gondoljátok fiúk, hogy ez az írás a ti jókedvetekbe, püsz diákéltetek derűjébe akar sötétlen komor képeket festeni! Nem! Röpk pillantás csupán Kína felé, ahol Egyházunk nemesszívű munkásai mellé magyarok is beálltak a lelkek nagy inségakciójába, hogy heroikus önfeláldozással megvigyék a pogány embertestvéreknek az istengyermekség örömhírét! Ez a néhány sor megértést akar szívetekbe lopni a missziók szent ügye iránt!

Főtisztelendő P. Szarvas Miklós S. J., a tamingfui misszió főnöke tisztelte meg soraival a Pius lelkes missziós apostolait. Levele érdekesen szomorú képe a kínai nép jelenlegi életének!

„... Örvendek, hogy a pécsek olyan nagy missziós apostolok. Itt Kinában nem beszélünk nyomorenyhítésről, mert itt mindig van nyomor. A nép nagy tömege olyan minimális létköörülmények közt él, hogy azt Európában el sem képzelik. A lakásviszonyokról is nehéz fogalmat alkotni. Nálunk az istállók szebbek, mint itt a lakások. Igénytelen nép és béketűréssel viseli a sok megpróbáltatást. Most a vidéken egész karavánok vannak, férfiak, asszonyok, leányok, gyermekek, akik hivatalos engedélyt kaptak a koldulásra. Területüket az árvíz egészen elöntötte. Munkanélküli, az meg Kinának a fele! A napi bér egy napszámoknak 30 fillér, egy kömivesnek 40–45 fillér. Az iparcikkekért nem adnak ki pénzt, mert azt mind házilag készítik: a ruhát az asszonyok szövik, a cipőket is maguk gyártják, amelyek előállítására nem kerül egy pengőnél többre. A kínai amilyen szegény, olyan élelmes.

A szegények kereskednek: kenyeret, cukrot, gyufát, petróleumot stb. árúsítanak a falvakban. Zsidó itt nincs egy sem, a kínai még a zsidónál is jobb kereskedő. Minden gyermek és felnőtt tud számolni, habár azt az iskolában nem tanulja, otthon gyakorlatból sajátítja el. Kinában nincs iskolakötelezettség, azaz van, de senki sem őrzi ellen. A gyermekek legnagyobb része a mezőkön csatangol, összegyűjti a száraz füvet, a falevelet, sőt még a gyökeret is kikaparja és tüzelőnek használják fel. Innen van, hogy Kinában a földéken kevés a gaz. A szegények ingyen kigyomlálják, hogy azzal fűtsenek, illetőleg főzzenek. Az ablakok papirossal vannak bevonva...

Az összes kedves kongreganistáknak és ft. P. Prézseknek boldog üdvét kívánok:

P. SZARVAS MIKLÓS S. J.

Devés-aratás.

Századok suhantak csendes-akaratlan
S röpte nyomán a rohanó időnek
Végigszántott lelkek szántóföldjén
Rögöthasogaton az Élet.

Az eke után magvetők is jöttek...
Hajh, de kik? Hajh, de mit vetettek?
Kalásszá lett a mag, mit a földnek adtak...
A sárguló rónán — hajh, kik s mit arattak?

... Jött Babilonnak rút fejedelme
S démoni kézzel feketé göröngyre
Bűnt hintett s hintése nyomán
A vétkek ezerje sarjadt: a romlás.
... Jött az Életöltő úttalan-úton,
Vetni nem vetett, csak aratni tudott.
És amint kaszált, ahogyan aratott,
Dőltek a bátrak, estek a gyengék,
Szürke-őszes hajjal, fiatalok, zsengek.
Dalos ajkáról elszállott a nóta,
sok vidám élet halk zenészőja
Sirámhangot adott.

Elárvult lelkek a pogány sötétben
Szörnyű kinoktól elcsigázottan
Felkérdeztek: vétket, halált felváltja az Élet?

... Jött az Éltetadó s jobbajával az üdvöt
Hintette-szórta szertesztét.
Lámpása belevilágít a szurtos sötétbe:
Pogány kanócok tüze vele fel nem ér!
A kéklő csillagok is másként tüzelnek,
Mint azon a hosszú-végtelen éjszakán,
melyen a fetések, vér és test tizedeltek
S vetettek koncul annyi tizezreket
Azon a bünrakta, véráztatta Golgotán!
És az Úr vetett...
Csodatevő keze életmagvakat szórt,
Eltörölte a gyászos tegnapot,
Elnémította a káromoló szót,
Elhozta a boldog holnapot!
S a kalásztengerre hős aratók jártak,
Kik állni tudják a vihart, a szelet,
Győzelem-reménnyel, Krisztus-diadallal!
Megbirkózni akik tudnak ádáz zivatarral!
És az Úr ezekkel aratott!...

M. CSER PALKOVITS ISTVÁN S. J.

Sportélelünk.

Tennisz.

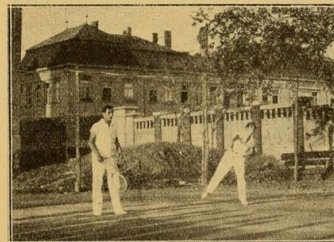
Valétát mondtunk a vakáció „mézesheteinek.“ Rendbehoztuk teniszpályánkat és a klub megkezdte működését. Tagjainak száma (17) ugyan esést mutat az előző évekhez képest, a játék elevenségében azonban semmi hiány nem mutatkozott. Szokott háziversenyünkre megtörténtek a benevezések s így hamar sor kerülhetett a mérkőzések lebonyolítására.

Törékvésünkben azonban a kedvezőtlen időjárás meglehetősen visszavetett bennünket, úgyannyira, hogy a kisebb mérkőzések lezajlásával a verseny döntőjének csak október elején ejthettük sorát.

A verseny eredményei különben a következők: Egyes bajnokság: első: Nékám Károly VIII. o. P.-i.; második: gr. Zichy Hubert VII.

o. P.-i.; harmadik: Verbőczy Géza VIII. o. P.-i. A páros bajnokságot biztos fölénnyel a Nékám Károly VIII. o. P.-i. — gr. Zichy Hubert VII. o. P.-i. páros nyerte. Második helyen végzett a Verbőczy Géza VIII. o. P.-i. — Kiss Emil Zoltán VIII. o. P.-i. páros, a bajnokság harmadik helyezettei: gr. Széchényi Ernő VIII. o. P.-i. — Oszetszky Egon VIII. o. P.-i.

Házi versenyünk befejezte után nagy feladat megoldása várakozott ránk: megküzdeni a Vasváry-serlegért. A meg-

Verseny közben.

(Felsőbúki Nagy M. VII. o. t. felv.)

előző küzdelem eredményei sikerrel kecsegtettek. Az intézőbizottság a serlegmérkőzésre Nékám Károly VIII. és gr. Zichy Hubert VII. o. P.-i. tanulókat, mint versenyzőket és gr. Széchényi Ernő VIII. o. P.-i. tanulót, mint tartalékot küldte ki, hogy intézetünket a nívónak igérkező versenyben képviseljék.

A mérkőzést október 12-én és 13-án rendezték meg. Játékosaink bizakodó reménnyel álltak a küzdőterre s reményüket, kitartásukat siker koronázta. A győzelem a miénk lett, a Vasváry-serleg több évi megszakítás után ismét a mi kezünkben!

A mérkőzés első napján versenyzőink a cisztercita reál gimnázium válogatottjaival kerültek szembe. Nékám veszi fel elsőnek a küzdelmet Kreutzerral s fölényes biztonsággal nyeri a meccset 6:0, 6:0 arányban. Zichy gr. játéka is nehéz küzdelmet jelent ellenfele, Meskó számára, akivel szemben az első szetet nyeri (6:2), a második szet sikerét átengedi ellenfelének (4:6), de a harmadikban győz (6:3). A párosban együttesünk szintén sikerrel dolgozik (6:1, 6:4) és így biztosítja a győzelmet. A következő nap küzdelmei nagy próbára tették játékosaink munkabírást annyira, hogy a siker már-már problematikussá vált számunkra.

A versenyen elsőnek Nékám áll ki Acsaival, a Zrínyi-főreál legjobbjával. Az ellenfél komoly, izmos tehetségű játékos; játéka meggyőző formát mutat. A mi Nékámunk termetre ugyan kisebb nála, nem így azonban a kiforrott tudás és férfias stílus tekintetében. Reprezentantsunk méltó ellenfele Acsainak. Az első szetben Nékám vezet (6:2), de a szorongás és izgalom nem hagyja nyugton a kedélyeket. Acsai mintha fárasztani akarná ellenfelét. A második szetben Nékám minden mozgékonyasága megtörök Acsai nyugodt, biztos, majdnem fölényesnek mondható játékán (2:6). Közben gr. Zichy két szet komoly küzdelme után biztosan veri ellenfelét (6:2, 6:4). Ez a tény s

a kis pihenés nagyban fokozza Nékám munkabírást és játékkedvét. A harmadik szet első gémét Acsai nyeri ugyan, de Nékám csakhamar heves támadójátékba megy át. Egyenlítő. Embereink tudása csak most bontakozik ki amúgy igazában. A szet másik fele már Nékám-fölény jegyében folyik és szép játék után beáll a végeredmény: 6:4. Különösen sikerült volt a meccslabda: Nékám Acsai labdáját — a felugrás után — remekül küldi az ellenkező sarokba.

Rövid szünet után kezdődik a páros. Az első szetben Zrínyi-fölény mutatkozik (2:6), a továbbiakban azonban párosunk jobb erőhöz jut s a hátralevő szettek biztosan nyeri (6:4, 6:3).

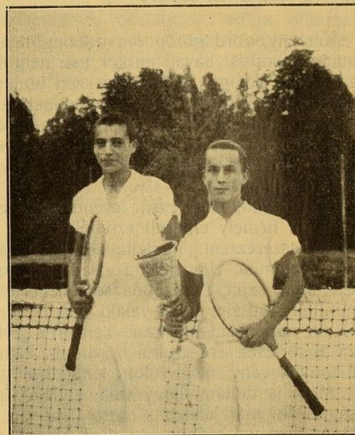
Ezzel befejeződött a mindvégig érdekes mérkőzés, amely a helyi lapok szerint is jóval fölülmulta a középiskolai játékok nívóját.

Sötét volt már, mikor a versenyzők a Piusba értek. Útjuk először a R. P. Rektorhoz vezetett s a nála tett tisztelgés után átvonultak konviktusba. Mindenütt kitörő lelkesedés, örömjúgongás fogadta őket; érezte mindenki, hogy most örülni kell!

És azóta a versenyidő ott áll P. Prefektus előszobájában, hogy hirdesse a piusista munka sikerét! Szép munka volt!

Labdarugás.

Október 22-én folyt le a gyakorló reáliskola és intézetünk válogatottjainak tréningmérkőzése. A meccs eldöntetlenül, 3:3 arányban

A középiskolai verseny győztesei.

(Felsőbúki Nagy M. VII. o. t. felv.)

végződött. A vezető gólokat a jobb diszpozíciójú realisták szerzik meg. Göllővöjnek Schneider és Weber voltak. Játékával kitűnt a jó technikájú jobbfezet, Farkas és Schneider, a mozgékony centerhalf.

A sport többi ágai sem maradtak művelés nélkül: a fiúk vígan folytatták az atlétizálást, lendülettel ment a vívás is, sőt több-kevesebb időt szenteltek még a téli sportoknak is.

RR.

Darázs Dani.

Furcsa eset...

...de megesett.

Kemény, zord görög óra dühöngött az V. osztályban. Május volt már, a football hava, amikor már nem ízllett a tanulás, fülledt volt már az iskola, pedig épp ebben a szép hónapban zajlottak le a legkeserveesebb relációk. Az egész görög igeragozás lidércnyomása nehezedett rá az osztály kedélyére. Mindenkinél a szeme karikásra düllött, a nagy bozontos fejek a könyv fölé süppedtek s mindenki iparkodott az előtte ülő háta mögé fődözni, hogy kikerülje a professzor úr ferdén kutató pillantását.

Csend volt, nagy néma csend, csak egy-egy megadó sóhajítás szakadt föl némely elborult szívből. Csuta, az én szomszédom egyszerre csak összerezett. Mellette csapott le a villám. Egészen belelékült az izgalomba. Ugyanekkor valami papirosdarab hullott alá a padunkra. Csutának szólt, de ez oda sem hederített most. Én vettem fel, mert mindjárt tudtam, hogy valaki megint özsonnát sürget tőle. Ugyanis Csuta naponként hat karéj kenyeret szokott hozni s azt mind tartózási törlesztésre szokta fordítani. Ő maga sohasem özsonnázott s bizony sovány, megnyúlt, lengedi-lenge ötödikes kamasz volt.

Most is tudtam, hogy valamelyik éhes hitelezője sürgeti a járandóságát, aki már lefelelt s most unatkozik. Elolvasom: „Kedves Csuta! Gyorspostával szállíts ide előre két darab kenyeret, mert különben a tízperc alatt cefetül megdögönyözlek Dani.” Rövid, spártai ultimátum volt. Csutának a könyve fölé taltam a papirost...

Ebben a pillanatban fölhívták. Búcsúzásul engem oldalba döfött hosszú, csontos öklével, mintha én tehetnék róla, hogy fölhívták, aztán meggyulladt arccal, dacos fejrángatással nekiindult a sorsának.

Az első kérdésre nagyot nyelt, kiálló ádámcsutkája forgott, majd kibökte csokros nyakkendőjét. Hebegett, de nem tudott válaszolni.

— Auristus passivi infinitivus... infinitivus auristus... infinitivus passivi...

— Jaj! Hát ez nem megy!

A második kérdésre mellére lógatta a fejét és hallgatott. Nem is próbálta a kérdést megismételni.

— Hát nem tanulta meg?

Nem válaszolt, csak lógatta a fejét.

— Jaj, hát akkor csak menjen!

— Csuta sarkon penderedett, tetetett szomorúsággal visszasomfordált, de a harmadik sorban már kamaszosan elvigyorogta magát.

Egészen jó kedve támadt, csöppöt sem hangolta le a kudarc. Mindjárt előszedte az özsonnját és csomagolni kezdett. A papir zörgött, csörgött, recsegett... A professzor úr szemefehérje oda is meredezett hozzánk.

— Jaj! Hallja! Ne zörögjön ott a papirossal! Ha be is szekundázott, nem kell azért még mással foglalkozni...

Csuta unottan hallgatta. Nemtörődő ajkbiggyeszéssel tovább csomagolt. Most már úgyis mindegy. A szekunda már benn van a noteszben...

A nyitott ablakon át nagy dongással sávos hátú darázs zümmögött be. Párszor köralakban körülmélt az osztályban, aztán olimpisi nyugalommal Csuta zsiroskenyerére telepedett. Csuta unott, kifejezés-telen arca hirtelen felrémlett, fogta nagy bicsakját s a darazsat a zsírba nyomta be. A kenyéren ép ott puffadt nyílás volt, úgy, hogy a darázs egészen elmerült. Csuta összekapargatta a zsírt és egészen a darázsra kente. Nem lehetett abból semmit sem látni. De úgy látszott, szegényke nem érezte nagyon jól magát ebben a kényelmetlen helyzetben, mert kis idő múlva csak keresztülfurakodott ám nagy fekete lába a zsírtakarón. Csuta előszedte kis ollóját s hajszálnyi pontossággal lemetsette a darázs ficánkoló lábát. Most aztán már nyugodtan maradt az istenadta.

Dani már idegesen pislogott hátrafelé. Sokáig késett a kenyér. Csuta kuncogva odaböki nekem.

— Te, ezt a darazsat a Danival etetjük meg. Darázs Dani... De jó lesz!

S a pad alá süppedve, tátott szájjal csendesesen hahotázott.

Dani meg is kapta a kenyeret. A tradíciótól elütően meg sem vámulták útközben. Mi hátulról figyeltük a hatást. Dani a karéjt a szélesebbik felénél kezdte, a darázs meg a másik végébe volt beletemetve.

— Mi lenne, ha a darázs a Dani nyelvét vagy hasát megszúrná... Hi-hi-hi...

Csak néztünk meredt szemmel, elszélesült szájjal előre... Már közel jár oda... Még két harapás... Most... mo... most beleharapott.

Csuta a nagy kacagásban hangosan elvakkantotta magát.

— Ha-ha-ha... Darázs Dani...

A professzor úr ismét odanézett. Összeráncolta a szemöldökét s gúnyos mosollyal odatotyogott hozzánk. Nézte, mi van a padon. Semmi. A pad alatt? Semmi különös. Nem tudta elképzelni, hogy minek nevetünk mi olyan végezhosszatlan.

— Jaj! Hallják maguk! Már egész órája figyelem magukat, hogy örökösen nevetnek. Minek vigyorognak?

Mi lehajtott fejjel, elfojtott kacagással, csöppet sem bűnbánó arccal feltápáskodtunk és hallgattunk.

— Hát ezért a rendetlenségért holnapra két sor memoritert tanulnak meg a gnómákból. Micsoda dolog ez?!

Ez sem hatott. Tovább kuncogtunk.

Csöngettek. Most aztán teljes erővel kirobbant belőlünk a harsozás. Nevettünk, nevettünk a görbülésig s a körénk csődülő, ámuló osztály nem tudott semmit sem megérteni a kacagásból.

— Darázs Dani... Darázs Dani...

Éz a két szó böffent csak ki belőlünk.

Szegény Dani olyan ártatlan, érthetetlen arccal állott előttünk s talán még ma sem tudja, hogy akkor darázsot evett.

SELYMES FERENC
egy. hallg.

Piuszisták a Manrézában.

Háromnapos lelkigyakorlatot végezt az idén a nyolcadik osztály a Manrézában. Elvonultunk a csöndes falak közé, hogy három napon át menten minden tanulástól és a diákélet zajától, csupán lelkünkkel törődjünk. Mert a külvilág zajongása és a profán dolgokkal való foglalkozás közben könnyen megfélemedezik az ember legfontosabb ügyeiről; nekünk pedig, akik az életbe való kilépés előtt állunk, különösen szükségünk van arra, hogy az ember célját és rendeltetését tartalmazó igazságok átgondolásába egészen elmélyedjünk, azokat benső meggyőződésünkbe tegyük, hogy azok alapján életünk berendezését célzó

A Manrézában lelkigyakorlatot végezt VIII. osztály.

gyakorlati elhatározásokat váltsunk ki magunkban, felfegyverezve egyúttal lelkünket a támadások, kísértések ellen, melyeket az élet harca rejteget számunkra.

De a Manrézában végzett lelkigyakorlataink által megtudtuk azt is, hogy hova forduljunk, hova meneküljünk, hol keressünk vigaszt és bátorítást, ha a sors csapásai már-már összezuñának lelkünket.

A lelkigyakorlatot ft. P. Tornyos Gyula S. J. adta, a kiváló ifjúsági lelkipásztor, aki tartalmas és megkapó előadásaiért s a szakavatott lelki irányításért fogadja ezúton is a püsz exercitánsok leghálásabb köszönetét.

Lélekben megújulva tértünk vissza Budapestről és adtunk hálát Istennek a kegyelemért. De nagy hálával tartozunk előljáróink iránt, akiknek atyai fáradozása tette a lelkigyakorlatot számunkra megvalósíthatóvá.

KRETTÉR REZSŐ
P. i. VIII. o. t.

Krisztus Király ünnepén.

Lelkigyakorlataink méltó befejezője volt a III. szakasz ünnepélye, melyet okt. 25-én Krisztus Király tiszteletére rendezett. Ezzel gyakorlativá akartuk tenni azt a programot, melynek, XI. Pius pápa szándéka szerint, az élet minden vonatkozásában, a diákéletben is, érvényesülnie kell.

A műsor első számaként a nagyrészt III. szakasz tagjaiból alakult zenekar adta elő a *Zengő Jézus szent Szívének*... c. zeneszámot. Majd *Odry Pál* VII. o. t. mondta el ünnepi beszédét, melyben Krisztus királysága eszméjét fejtegette és kimutatta, hogy a társadalom gyötrő problémáit csak Krisztussal és elveinek diadalravitelével sikerül megoldani. A tartalmas beszéd után *Thassy János* VI. o. t. szavalta mély átérzéssel *Sík Sándornak A királyhoz*... c. alkalmi költeményét. A hatásos szavalatot *Osztetszky Tamás* VII. o. t. felolvasása követte *Krisztus királysága és az ifjúság* címmel. A tanulmány alap gondolatoként a valláserkölcsei elveknek a nevelés terén való feltétlen érvényesítése domborodott ki. A következőkben *Margitay Máriusz* VI. o. t. zongoraszáma és *Habich Miklós* VI. o. t. ügyes tollra való novellája életkítették a műsort. Utánuk *Kämmerer János* VI. o. t. szavalta *Sík S.: Ének a Király előtt*... c. versét. Az ünnepély a *Fel magyar!*... kezdetű Jézus Szíve-himnusz zeneakkordjaival fejeződött be.

Az ünnepélyen megjelent hallgatóság épüléssel hagyta el a dísztermet és örült, hogy tanuja lehetett sok jóakarat sikeres megnyilatkozásának.

BODROGI JÁNOS
P. i. VII. o. t.

Krisztus királyságának ünnepére.

Egy szót cseng ma a harang kongása,
Egy szót csilingel csengők csendülése,
Egy szót rebeg az áhítat imája:
Krisztus, Te vagy az emberek királya!

Teérted pislog ezrek szíve lángja,
Kicsiny gyermeknek ártatlan szempárja
Tenéked csillan s szemünk könnybe telve,
Te vagy az emberek nagy Fejedelme!

Ma minden szívben szereteted lüktet,
Szeretet hangzik nagy bazilikákban,
Hódolat visszhangzik kápolnák falán,
Virág a hívők lélekablakában
Ünnepel szegény s gazdag egyaránt!

Dicsérnek Téged az egész világon,
Tehozzád röppen milliók imája:
Te enyhítsd lelkünk s népünk sok baját,
Krisztus, Te vagy az emberek királya.
Hisz' Te vagy — Krisztus, a világ királya!

A gyarmatügyi kiállítás Párizsban.

Párizs a nyáron zajosabb, forgalmasabb volt, mint bármikor azelőtt. Ez a világeseményszámba menő, nagyszabású kiállítás az idegenek és vidékiek százezreit vonzotta a francia fővárosba. A kiállítás óriási méreteinek láttán önként felmerül az idegen szemlélő előtt a kérdés, mi lehetett a célja a francia államnak ezzel a kiállítással, amelynek megvalósítására 325 millió frankot fordított. Egy újság cikkben úgy olvastam, hogy az anyaország a gyarmatai iránti lojalitást akarja vele kifejezésre juttatni és meghálálni a háború folyamán tőlük kapott segítséget. A kiállítási anyag elrendezési és beállítási módjából ellenben az tűnik ki, hogy a híres francia „gloire“-t akarták ezzel a világ szeme elé állítani: azt a hatalmat, amellyel 60 milliónyi egzotikus nép fölött uralkodnak, azt a fölületes civilizációt, amelyet terjesztenek, azt a gazdagságot, amelyben részük van. Nem utolsó sorban Párizs idegenforgalmának fellendítése volt a céljuk.

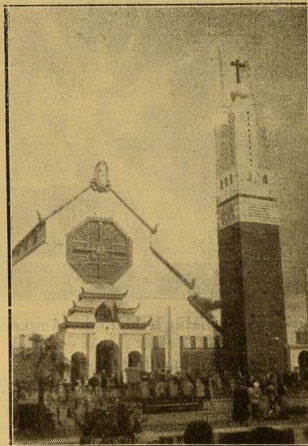
Egy verőfényes augusztusi délelőtt mentem ki a Bois de Vincennes-ben levő kiállítás megtekintésére. Mikor beléptem a főkapun, az eddig

csak útleírásokból ismert egzotikus világ tárult egyszerre a szemem elé a maga kápráztató valóságában. Az óriási épületek különös stílusukkal, a szokatlanul nagy forgalom, a nyüzsgő embertömeg, a különböző nemzetiségű színes és fehér nép bábéli nyelvzavara egészen kiforgatott gondolatvilágom hétköznapióságából. Itt elegáns amerikaiak szálltak be a kiállítás kis taksziáiba és a trópusi ruhába öltözött soffőr tovaszárguldt velük, ott kövér francia nyárspolgár terpeszkedett az algiri számárhajcsár kordéjában, amott egy szikár termettű skót tevehátton ringattatta magát. Hirtelen kordont vonnak a rendőrök, filmoperatőrök jönnek autók tetejéről filmezve és elvágat előttünk egy arab lovasszázad festői öltözetben.

Hogy általános képet nyerjek a kiállításról, beültem a kisvonatba, mely kanyarogva haladt át a különböző vidékeken. Egymás után bontakozik ki India, Afrika, Arábia, Kína, Algír, Marokkó s Oceánia meglepő hasonlatosságában. A kiállítás területe majdnem másfél km. hosszú és egy km. széles, a közepén tó huzódik el két szigettel.

Franciaország minden gyarmatának megvolt a külön épülete, mindegyik a maga jellegzetes stílusában építve. Ezenkívül képviseltette magát Hollandia, Olaszország, Portugália, az Egyesült Államok, Dánia és Belgium külön pavilonokkal. A fennmaradó helyet kávéházak, étkezők, árúskos és attrakciók ezrei töltötték ki. Egyes bennszülöttek külön színházakban mutatták be népies táncukat, érdekes szokásaikat, bűvésztüket, mások felépítették falvaikat. Pálmák, világítóoszlopok ezrei sorakoztak az utak mentén. A kiállított anyagot a bennszülöttek házieszközei, a francia gyarmatosítást és a táj szépségét bemutatóképek, fotográfiák, gipszfigurák, miniatűr gépek és a gyarmati árukképeztek. Ezek leírása sokkal több helyet igényelne, azért ezt most mellőzöm. Inkább a kiállítás külső keretének leírására szorítkozom, melyben az emberi alkotások csodái vannak lemásolva.

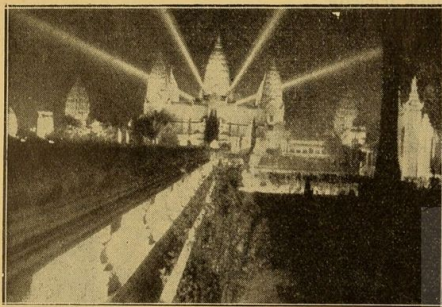
Az első impozáns épület, mely szembeötlik, a *katolikus missziók* pavillonja: termeiben a sokat szenvedett misszionáriusok és apácák magyarázzák, saját élményeiket beleszöve, a kiállított anyagot, mely hittérítőink heroikus munkáját és annak eredményét öleli fel. Ennek a megtekintése külön élmény, mely némi bepillantást nyújt az önfeláldozó lelkek küzdelmébe, melyet a krisztusi eszmék és a civi-

A párizsi gyarmatügyi kiállítás
missziós pavillonja.

(Ódrys P. VII. o. t. felv.)

lizáció terjesztéséért folytatnak. Nem messze Angkor bontakozik ki fenséges méltóságával, pompájával és óriási méreteivel. Ez a kiállítás fénypontja. Hű másolata betonból és papírmáséból annak az indokínai pagodának, mely a Kr. u. IX. században épült. A kupola magassága 50 m., a khmer építőstílus legnagyszerűbb alkotása. Nevezetes még Nyugat-Afrika épülete vörös falaival szudáni stílusban, mellette kisebb épületek és egy falu 200 bennszülöttel, akik fegyvereket, ékszereket készítenek és művészetük remekeit, specialitásaikat árulják. Egyik fő érdekesség Marokkó. Ez a gyönyörű palota, már

Párizsi gyarmatügyi kiállítás. Angkor pavillonja.

(Odry Pal VII. o. t. felv.)

ban tűzvész pusztított el.

Bemutatva főbb vonásokban a kiállítást, nem mulaszthatom el megemlíteni az éjjeli kivilágítást, mely ezer és ezer színes és vakító reflektorával valósággal misztikus álomvilággá varázsolja az egész kiállítást. Az épületek reflektorfényben úsznak, világítóoszlopok színes füstfelhőket ontanak. A többi óriási szökőkút emelkedik ki, száz és száz sugarat lövell és a víztömeg a fehér fényben, mint megannyi millió gyémánt hull alá, a tő pedig megnagyítva tükrözi vissza a gyönyörű látványt. Odább egy vízi színház; a fény és víz játéka számtalan színbe és alakba öltözteti a művésziesen elrendezett, felszökkenő és szerte aláhulló vizet. Angkor zöld színében elővarázsolja Kelet miszticizmusát, hármás reflektorának fénycsóvája fenn a csillagok fényében vész el.

A tömeg szinte elkábul, suttogva beszélnek az emberek. Csend van. Pedig tizezrek élvezik az emberi kéz és a természet együttes, fenséges játékát.

Távozásomkor nem tudok szabadulni attól a benyomástól, hogy ezzel a kiállítással a százmillió francia birodalom ulti hatalma fénykorának emlékeztető ünnepét.

De elmúlt az illúzió, elmúlt az ünnep, mint ahogy elmúlik majd egykor minden földi „gloire“!

ODRY PÁL
P.-i. VII. oszt. tan.

Színpadai élet.

Mindig ünnepet jelent a Pius számára, ha színdarabot adnak elő a növendékek. Már hetekkel előtte folyik a lázas munka, készülődés az ünnepélyre, mely úgy ragyog bele a diákélet hétköznapi közé, mint az őszi felhőkön áttörő napfény csillogása.

A mult tanév második felének kimagasló ünnepe a P. Tüll rendezésében bemutatott francia vígjáték — Rabagas — előadása volt. A darabot Sardou V., francia vígjátékíró írta s tele van finom, francia szellemességgel, frappáns gondolatokkal, érdekes fordulatokkal. A demagógia igazi arculatát mutatja be az író, mely csak addig védi a népet, amíg alul van maga is, ameddig a nép által emelkedhetik, azután oda se neki a demokráciának... Rabagas ennek a demagógnak megszemélyesítője, aki a nagytömegre számítva s annak vállain akar felemelkedni Monaco kormányzói székébe. Nem válogat eszközökben, csak a megálmodott nagy cél lebeg előtte a messzeségben, hogy egyszer majd ő üljön Monaco bársonyszékébe... Ezalatt a hercegi kastélyból kiindul az ő bukásának útja. Látszólag meghívják a kormány élére, hogy csillapítsa le a lázadó népet. Rabagas beleugrik a kelepcebe... Meg akarja mutatni, hogy ő népszerűetésre született, Monaco összeroppant, ha az ő nagy gondolatai, gyűjtő szavai nem támogatnák. A kastélyból lendületes beszédet akar intézni az alant gomolygó néphez, de egy hang beledörög a szavába: Le Rabagas-val! Ez a két szó aztán végigkórkázik a tömegen, mennydörgéssé erősödik s Rabagas megsemmisülve rogy le a székre. Lelkében ott feketedik a gondolat, hogy ő most két szék között a földre ült. A herceg is szélnék eresztí, mivel a lázadó népet ő sem tudta lecsendesíteni.

Ez a darab rövid tartalma. Sardou kitűnő ismerője a nép lelkének, nagy művésze a tömeghangulat rajzolásának. Egy darabot mutat a földalatti éjjeli életéből s kitűnően rajzolja a középosztályból lezúllott demagóg vívódását és komikus bukását.

A szereplők tudásuk legjavát adták. A címszerepet Kramm Béla VIII. o. t. játszotta, aki kitűnően beleélté magát Rabagas pőzöl, nagyzó szerepébe. Ebben a darabban csillogtatta nem kis tehetségét a volt VIII. o. megboldogult tanulója, Baranics Imre is. A szombati előadáson még frissen és élénken játszott, másnap már sápadt volt és lankadt, hétfőn aztán ágyának dől és soha többé föl nem kelt.

S. F.

1931 dec. 6-án ft. P. Kerling János S. J. ismét igen szép színdarabban örvezetett meg bennünket. Ezúttal A két Worthington c. történelmi színmű került előadásra.

A színdarab Erzsébet angol királyné idejében játszódik le és az akkori egyházüldözés kegyetlenségét tárja elénk. — Az öreg Worthington, nehogy vagyonát elveszítse, anglikáná lesz, sőt fiát, Róma papját is kitagadja, aki eltávozik hazulról ismeretlen helyre. Később atya a bíróságon törvényszegésről vádolja saját fiát, de őt magát ítéli kel és pedig halálra, ha három napon belül nem jelenti, hol tartózkodik pap

fia. Ezt ő természetesen nem tudja, mire börtönbe vetik, ahol a haláltól való félelmében megőrül. A fogságban kis unokája, John kérésére és imájára megbánja bűneit és visszavonja papfiára szórt átkait. A kis John a chesteri aposztata püspökhöz kerül, aki a királyné előtt rövidesen kegyvesztett lesz — nevelőmunkája sikertelensége miatt. Elkeseredik a mérget vesz be, de John buzgóssága őt is megmenti az örök életnek.

A szindarab értékét a szereplők ügyessége és rátermettsége nyiban emelte. A szereplők között jó volt *Kubinyák Károly* VIII. o. t., aki tehetségre valló játékkal személyesítette a chesteri püspököt, továbbá *Odry Pál* VIII. o. t., ki szintén nagyszerű alakítással adta Anglia főbírája szerepét. Kiténtek még *Csordás Kálmán* VII. o. t., az öreg Worthington szerepében, továbbá *Római Róbert* IV. o. t. és *Gutjáhr László* VII. o. t.

A zenebetéteket orchesterünk játszotta *Horváth* tanár úr vezényletével. Az egyes zenészek közül *Zettl* István zenetanár úr művészi hegedűszólói emelkedtek ki.

BODROGI JÁNOS

P.-i. VII. o. t.

*

1932 jan. 10-én a vakációi kör rendezett igen jól sikerült missziós szindarabot, *Fái Fáty Dávid* címen. A darab *Incze István* alkotása, igen megkapó. A braziliai missziók virágzását, a lelkes jezsuiták heroikus munkáját mutatja be, akiknek élete nagy, szent eszmének van szentelve: a pogányok megtérésének. Ebbe a nagy munkába, óriási horizontú világba csöppenik bele a magyar Fáy Dávid gróf. A nagy, végtelenségbe álmódó lelkesedése sodorta ide messi kis hazájából, hogy dolgozzon a lelkek üdvén s kivezelelje jó édesanyja megtérését. Mellette van még derék, öreg cselédje, Miklós, aki elhozta magával a messi őserdők vadonjába a végtelen magyar róna lelkét, a magyar föld békét adó nyugodtságát. A sok idegenségből úgy kiütöközik ez a darab magyar élet, mint a sárga kalász közül a piros pipacs. Ez az a kis világ, mely minden energiát, minden akaratot, munkát az Isten akaratába simít bele, az ellenkező oldalon pedig a meginduló, felvilágosult, racionalista áramlat épp ezt a nagy akaratot, építő munkakedvet akarja gúzsba kötni. A katonai kormányzáság óriási akadályokat gördít a misszionáriusok működése elé, hogy azok beleülközzenek a törvény korlátjába, de a páterek mindig kikerülnek a rájuk leselkedő veszedelmet. A katonai kormányzó végül is, mivel szüksége van a jezsuiták vagyonára, önkényesen elfogatja a pátereket és Lisszabonba szállítja őket a Szent Julián-börtönbe. Túlszűfolt, penészes, dohos üregekben kínlódtak éveken át a szegény rabok, míg a halál véget vetett keserves kínlásuknak. Fáy Dávid halálos ágyát még beanyarozza az a hír, hogy édesanyja megtért a katolikus Egyházba.

A szereplők általában szépen játszottak. Elsősorban az öreg Miklóst alakító *Bohár Antal*, akinek minden mozdulata, szava híven utánozta a paraszti szögleltséget és végtelen nyugalmat. *Czéh Károly*, a hajlongó, pénzsovár zsidó szerepét adta kitűnő alakítással. Nagy tetszést váltott ki még az egyes törzsfőnökök szereplése és az indián gyermekek jelenete.

S. F.

Egy maturandus naplójából...

1931. máj. 13. Ballag már a vendiák... tovább... tovább. Ezt a zsongó, fájdalmasan kongó, mélyen zokogó dalt verték ma vissza a gimnázium falai. Egy másbá karoltak a vendiákok s megindultak utolsó diákútjukra. Felsírt a dal, felzokogott a melódia, a szívükből kongott elő. Szomorú, megrázó melódia volt ez. Nyolc esztendő minden eseménye, drukkálása, álma hervadt ebben a dalban emlékké. Valahogy úgy éreztem, hogy görcsösen összeszorul a szívem, mintha valami egyszerre kihullott volna az életemből, valami, ami most annyira hiányzik, olyan fájón távol... dalos, vig diákságom. Nem leszek már többé diák — mennyi bánat, mennyi öröm kavargat fel ebben a gondolatban. Örülök, mert nem lesz már olyan kicsinyesen kereset az életem, szabad leszek, az élet zsongító, szédítő lehetését szívom magamba, de ebbe az örömhanga belesír egy fájdalmas akkord is. Nem leszek soha többé olyan boldog, gondtalan, mint eddig... Nagyon sötét, fátyolos jövő felé révedez a szemem. Kis diákszívem úgy zakatol, dobog, zajong. Vajon mit hoz a jövő? Beteljesül-e az a sok-sok álom, remény, ami nyolc év alatt olyan szépen, harmatosan kibimbózott? Neki megyek az életnek az erősek hitével, a csodavárók rajongásával... Isten szent nevével.

Máj. 19. Május van, a Szűzanya hónapja... Minden kis virágot, minden dalt, minden gyémántos harmatcseppet... egész szívünket odahozzuk május Királynőjének lábához. A természet minden bája, pompája a Szent Szűznek hódol, mintegy az ő szépségének, isteni bájának szímbolumaként.

Nagyon szeretem a májust. Főleg a májusi ájtatosságokat. Késő este, amikor már haldoklik az utcan az élet, virágborítjuk, fénybeemlünk, körülálljuk a Szent Szűz trónusát, elhozzuk ifjú dalos szívünket s éneklünk buzgón, ihlettel, hiszen Máriának dalolunk. Szív, ajak, mindenünk egy glóriás dalba olvad... s ilyenkor nagyon boldog vagyok. Kiemelkedem a korlátozottságból, feledek az életet, ezt a zsongó, örökké lihegő káosz... Ha úgy belerévül a szemem a májusi fénybe, elbékül szívemben a sok lázadó kétség, töprengés, önkínzás. Az élet kapujában állok, csupa ágaskodó, nagy kérdés meredez előttem. Nagyon szükségem van Szűz Anyám védő kezére, mely elsimítja a tajtékzó hullámokat, feleletet ad a sok égető nagy kérdésre. Ó milyen megnyugtatók, felemelők ezek a májusi percek...

Szépek vagytok, ti májusi esték... nagyon szépek. Emléktek rezonál, cseng-bong, dalol a szívemben, a május máriás hangulatával járom a világot... Mária... ő segítsd... segítsd... gyenge fiadat.

Jún. 6. Ma délelőtt még páran a névsor végén leértékelgiztek s utána jött az eredményki hirdetés. Isten segítségével jeles lettem. Majd az elnök úr szeretetben fogant, mélyen szántó beszédet intézett hozzánk, az életbeinduló fiatalsághoz. A hitet állította iránytűnk életünk útjára, hogy az legyen zsinórmértéke minden cselekedetünknek. És sohase felejtőd el tanáraink magasztos, önzetlen életét; legyen ez az őnfeladók élet egy egész életet át folytonosan zengő prédikáció, amely a kicsinyhitűség és megpróbáltatás napjaiban harsogjon legerősebben a fulinkbe. Utána mi köszöntünk meg a tanári karnak nyolc éven keresztül ránkarszott jószágát... Megható volt az élet küszöbén álló fiúk könnyes, lehorgasztott fejű búcsúzása a tanároktól... Delután bizonyítványosztás volt és háláadó Te Deum.

S. F.

A múlt iskolaévben érettségizettek.

Baitz Tivadar	joghallgató, Okorág-Kárász p. Baranya vm.
Baranyai Ernő	I. é. teológus, Pécs.
Batizfalvy Ödön	honvédönkéntes, Kaposvár.
Blickhardt Tivadar	I. é. teológus, Pécs.
Csengery László	joghallgató, Pécs.
Erdélyi László	joghallgató, Pécs.
Fábián Károly	bölcslethallgató, Budapest.
Gál Gyula	magánzó, Pécs.
Gothár Lajos	tüzérönkéntes, Pécs.
Gründner Simon	I. é. teológus, Bécs, Pázmáneum.
Heil Gábor	jegyzőgyakornok, Villány.
Hirt János	honvédönkéntes, Pécs.
Huber Andor	tüzérönkéntes, Pécs.
Jäger Ferenc	joghallgató, Pécs.
Károly Kázmér	honvédönkéntes, Pécs.
Kálay Gyula	tüzérönkéntes, Pécs.
Kelle Sándor	honvédönkéntes, Pécs.
Kollár Dezső	orvostanhallgató, Pécs.
Kramm Béla	honvédönkéntes, Pécs.
Kresz Richárd	orvostanhallgató, Pécs.
Lehr Ignác	I. é. teológus, Pécs.
Libis Zoltán	erdőmérnöki főiskolai hallgató, Sopron.
Lieber Aladár	I. é. teológus, Pécs.
Mayer József	honvédönkéntes, Pécs.
Michéli Mihály	gyógyszerészgyakornok, Bátaszék.
Mihók Gyula	tüzérönkéntes, Pécs.
Müller József	orvostanhallgató, Pécs.
Nicovics Iván	joghallgató, Szigetvár.
Papilla Lajos	jézustársasági novicius, Budapest.
Parmanlyé László	joghallgató, Pécs.
Rátkovics József	tüzérönkéntes, Pécs.
Rébay Lajos	joghallgató, Pécs.
Rosos Ödön	joghallgató, Pécs.
Scheich János	I. é. teológus, Pécs.
Schmidt László	huszáronkéntes, Budapest.
Selymes (Schneider) Ferenc	bölcslethallgató, Pécs.
Skergula Ferenc	tüzérönkéntes, Pécs.
Sonhalter Henrik	joghallgató, Pécs.
Gróf Széchenyi Frigyes	huszáronkéntes, Sopron.
Szajács Sándor	honvédönkéntes, Budapest.
Szily László	joghallgató, Pécs.
Sztróczy Nándor	joghallgató, Pécs.
Turóczy József	V. é. tanítóképzős, Baja.
Urbán Károly	magánzó, Pécs.

Hálásan köszönjük

az intézeti lapok támogatására beérkezett adományokat! — Árvay János 2 P,
Balaskó Antal 2 P, Járomi István 1-50, Waller Antal 2-50.

Dertűs percek.

1. Tanár: Mit jelent ez a szó: effeta! — Diák (sugás után): Nyiratkozzál!
2. T.: Milyen három kívánsággal kísérti meg az ördög az embereket? — D.: A szem... a fül és az orr kívánságaival!
3. T.: Mi volt a lecke? D.: Zsigmond állapota hazánk korában.
4. T.: Milyen betegség pusztított I. Albert táborában? D.: A hasfájás.
5. T.: Merre van Boroszló? — D.: Szerbia felé.
6. T.: Ki volt régebben a király után az első ember az országban? — D. (sugás: a nádor): A Nándor.
7. T.: Milyen vastag légréteg veszi körül a földet? — D.: Most már csak 80 km., mert a többit elfogyasztottuk.
8. T.: Miről híres Hunyadi? — D.: Róla nevezték el János vitézt!
9. T.: Milyen hangot ad a krokodilus? — D.: Bőfög!
10. T.: Tudsz-e összetett szót mondani? — D. (sugás: mennydörög): Négy török!
11. T.: Was machst du? — D. (nagy bölcsen): Franz Kovács!
12. Ali baba (basa) előnyomult hazánkban.
13. Boldogok leszünk Latiumban — Bestia (vadállatok) erimus in Latio.
14. A kecskének 2 patája és 2 álcüské van!
15. Békés megyében németek kerülnek el!

Krónika.

- Szept. 4.** Még mindig akadnak, akiknél sok a „javítani-“, a korrigálni való; voltak ebben a mesterségben is jeleskedők, másoknak már kevésbé szolgált a szerencse.
- 6-7.** Megélnékül az élet a Pius körül. Jönnek a konviktus pöttöm emberkéi, az új szeccák: az elsősök, de bevonulnak a régi hadastyánok is.
- 8.** Veni Sancte Spiritus... Diákszívek imája száll az ég felé, áldást esdve az új iskolaévré.
- Okt. 4.** A konviktusban nagy esemény a kimenő, különösen az új emberkének, ha kezdődnek az első szakasz játszótermében a vasárnapi mozi-előadások. M. Galambos „mozgófénykép-színház-direktor” irányítása mellett.
- 5.** A Park-mozgóban megnézzük a Pádai szt. Antal 700 éves jubileuma alkalmából rendezett filmet.
- 6.** A tizenhárom aradi emlékének hódol az intézet. Utána felkerekedik a diáksereg és ki, amerre lát... A különféle kiruccanások közül elég legyen megemlíteni a III. szakaszistákét Sikonda-fürdőre. Hangos jókedvükkel eleveenséget teremtenek a csendes fürdőhelyen, nem vetve meg természetesen a szénsavas hévíz langyos hullámaikat sem.
- 13.** Az idei középiskolai teniszversenyen nívós küzdelem után megnyerjük a Vasváry-serleget. A győzelem kivívása Nékám és gr. Zichy érdeme. Éljenek!
- 21-24.** Itt a magabaszállás ideje. A nyolcasok a budapesti Manréza-férfilelki-gyakorlatos házba vonulnak, itthon a nagyobbaknak P. Vukov novicius-mester tartja meg tanulságos és szép előadásait, a kisebbeknél P. Janiczek és M. Selmeczy szavai szólnak komoly elmélyedésre.
- 25.** Krisztus Király ünnepén a III. szakasz jól sikerült akadémiát rendezte.

zett. A szorgalmas előkészületet jó eredmény kísérte. Az aktív és passzív tényezők jóleső érzéssel fogyasztották el a felajánlott uzsonnát. Et biberunt magnum áldomás...

29. A gyakorlóreálall vívott football-tréningmérkőzés döntetlenül végződik.

Nov. 1. A második kimenő meghozta az első havat. A természet erőlködésének azonban kevés a sikere: a fehér hótakaró csakhamar szürke sártengerbe megy át.

4. A színházban jó együttes adja az Ocskay brigadérost. Megnézik mind, akik csak elmehetnek.

5. Ifjúsági pártfogónkat, szt. Imrét ünnepeljük.

17. R. P. Rektor nevenapja. Gyermeki hálával adózunk neki sok éven át tapasztalt megértő, gondos szeretetért.

20. Ottó születésnapja: ünnepélyes mise keretében emlékezünk az idegenben élő királyfira.

29. Utolsó útjára kísérjük P. Alakert.

Dec. 3. P. Prefektus nevenapján diszruhát ölt a konviktorok apraja-nagyja: hálával mondunk köszönetet atyai fáradozásaiért.

4. Vivát! A kiöntött víztömeg megfagyva terpszkedik a betonpályán. Szépen megy a kadet, bögni, meg a hátrafelé, de még sokan nem tudnak szabadulni a föld vonzóerejének hatása alól.

5. Megjött a Mikulás. A III. szakasz mulattató jelenete, különösen a zenekar, a „koca-banda” sok derüt okozott, az ördögök mogyorófavesszői pedig minden dupla nadrág ellenére is sok lurkóban „fájó” érzéseket váltottak ki.

6. Előkelő közönség jelenlétében adják elő *A két Worthington-t*, P. Kerling sikerült színdarabját. A befolyt jövedelmet a városi inségakció javára fordították.

8. A kongregáció avató ünnepélye. A jelölteket dr. Vargha Damján egyet. tanár veszi fel a tagok sorába.

10. A szegények részére gyűjtött 22 pengőt az I. szakasz a pestszentlőrinci árváknak küldi meg. A szeretet kis apostolai levelet is mellékeltek a pénzhez s válaszul szentképeket kaptak ezzel a felirással: Isten fizesse meg!

19. Kultuszminiszteri rendelet értelmében kezdődik a vakáció!

20.—1932 jan. 9. A künnlakók és az Ignatianum növendékei lelkes buzgalommal készítik elő M. Takács rendezésében Incze István *Fai Dávid* c. missziós darabját, melyet 10-én adnak elő nagy anyagi és erkölcsi sikerrel.

20. A város szegényei számára gyűjtést rendeztek a kongregáció karitatív szakosztályának tagjai. A künnlakók adományain kívül a konviktorok összehoztak pénzben 45 pengőt, továbbá 31 pár cipőt, 3 öltözet ruhát, télikabátokat, fehérneműket, sapkákat, stb. és az adományozók P. Prézis vezetésével kiosztották a nyomortanyák lakói közt.

26., 27. Elődeink szellemei segítsenek! Most ítélkeznek felettünk a tanári konferencián!

30. Bizonyítványkiosztás. Bizonyítvány, soknak bizony hitvány!

Kegytárgy,
könyv, papír,
írószer, temp-
lomi felszerelés,
egyházi ruhák
legolcsóbb
beszerzési
forrása!

Rózsa-
fűzők és
templomi ruhák
javítását jutányos
árban vállaljuk

SZENT ANTAL BAZÁR

kegyszér, írószer,
könyv, papírkere-
kedése és templomi
felszerelések
raktára

**PÉCS
FERENCIEK-
UTCAJA
35/2**

TELEFON: 31-99

Szentképek,
imakönyvek,
rózsafűzők,
szobrok és feszü-
letek, emlék-
tárgyak s ér-
mek nagy
raktára!

Rózsa-
fűzők és
templomi ruhák
javítását jutányos
árban vállaljuk

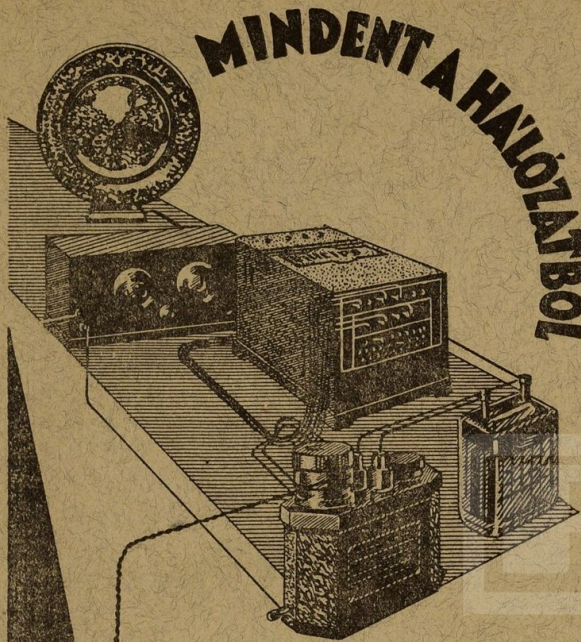
Rádió!
PHILIPS csodakészülék
a legszebb
ajándék.
Vételkényszer nélkül
hallgassa meg
SZALAY és RICHTER
Rádiolaboratóriumában
Pécs, Király- és Mór-u. sarok.

Cserkész
felsze-
relések
Puska-
műes
műhely

Részlet-
zetésre
megköny-
nyított
fizetési fel-
tételek

MINDENT A HALÓZATBÓL

PHILIPS

GYÁRTMÁNYAIVAL felszerelt

csodakészüléket hallgassa meg

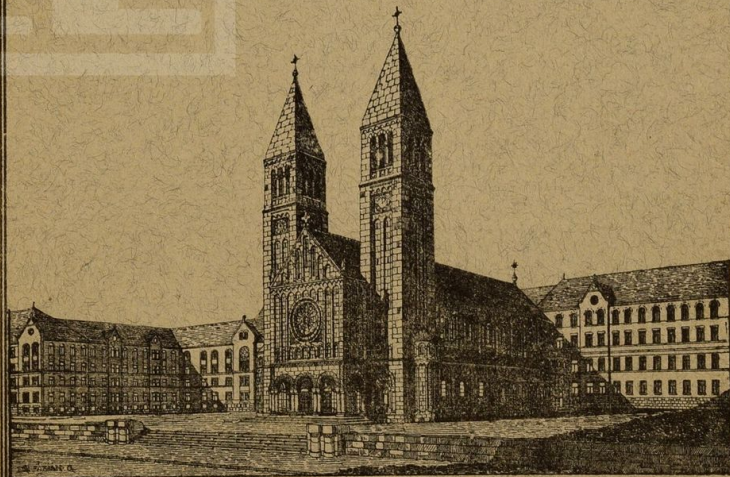
SZALAY és RICHTER

Rádiólaboratóriumában

Pécs, Király- és Szent Mór-utca sarok

MECSEKALJÁN

※ A PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA ※
※ XXI-IK SZÁM • 1932. ÉV • FEBRUÁR HÓ ※

PÉCS, 1932 • HALADÁS NYOMDARÉSZVÉNYTÁRSASÁG

ÉKSZER

ÓRA, EZÜST-ÁRU,
EVŐESZKÖZ, SPORT-
DISZTÁRGYAK, STB.

Nagy raktár. Szolid árak.

Legnagyobb megbízhatóság!

Bálint István

Király-utca 11. szám.

Szinházzal szemben. Tel. 14—67.

Cipőt

és

**sport-
felszerelést**

legolcsóbban vehet:

Quintusnál

Király-u. Városház-épület.

Megnyilik: febr. 15-én!

Dunántúl

Pécsi Egyetemi
Könyvkiadó és
Nyomda R. T.

PÉCS, PERCZEL-U. 42. Tel. 32-22.

Nyomdája izléses, pontos és olcsó kivitelben készít
mindennemű nyomdai munkát.

Könyvkötészete vállal minden szakmába vágó
munkát, iskola- és bankkötést, rajz- és térkép
felhuzást, dobozkészítést stb.

Napilapja a DUNÁNTÚL a püszista törekvések
bátor szószólója a legeredményesebb
hirdetési orgánus.

Kiadóhivatal: Perczel-utca 42. TELEFON: 32-22.

MECSEK ALJÁN

A JÉZUSTÁRSASÁGI PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA

23. SZÁM.

1934. ÉV — FEBRUÁR HÓ.

KÉZIRAT GYANÁNT

GUNDRUM KÁROLY

Pécs, Király-u. 37.
(Lyceum templommal
szemben.)

TELEFON:

17 - 64

Ajánlja a m. t. közönségnek
rövid, kötött, szövött áruit;
férfi, női- és gyermek-fehér-
:-: neműit és vásznait. :-:

Hamerli J. Pécs

kesztyűgyár és kesztyűbörgyár.

Cégtulajdonos:

Hamerli Károly.

ALAPÍTTATOTT: 1861.

Kesztyűgyár és iroda: V., Ferenc-u.
10. Tel.: 21-30. Kesztyűbörgyár: V.
Szent Vince-u. 13., 15. és 17. sz.
Városi raktár: III. Széchenyi-tér 1.
(városház épület). Fióküzlet: Buda-
pest IV., Kossuth L.-u. 20. és
VII., Erzsébet körút 38. szám.

Elsőrendű, jömnőségű bőrkesz-
tyűk, ágyszíntén kötszerek, sér-
kötők stb. nagy választékban kap-
hatók és meretek után is készülnek.

Szent István Társulat

könyv-, zenemű- és papírkereskedése
Pécs, Széchenyi-tér 18. Telefonszám: 11-79.

**Állandóan
könyv- és zenemű-
újdonságok!**

**A diákság igényeit minden tekintet-
ben kielégítő tankönyv-, füzet-, író-
és rajzszer-raktár.**

Első szavunk

legyen a hála szava, amellyel búcsúunk a Pius éléről eltávo-
zott legfőbb előljárónktól.

P. Somogyi Jenő

8 éven át volt rektora a Piusnak. Nyolc év olyan hatalmas
intézetnek az élén, mint a Pius, rendes körülmények között is
talpig embert kíván; de az a nyolc év, amely 1925 és 1935 közé
ékelődik, egészen kivételes egyéniséget követel. Ilyen volt
P. Somogyi Jenő. Ezekben a súlyos időkben építette fel a Pius
új, háromemeletes épületszárnyát, ami 26 új helyiséget jelent.
De P. Somogyi hatalmas munkabírásiának, szívós, semmi ne-
hézségtől vissza nem rettenő akaraterejének századokra szóló,
monumentális bizonyossága az új Jézus Szíve templom! Ezek a
köbe és márványba faragott alkotások mindig eszébe fogják
juttatni a Pius-i diáknak alkotójukat, aki azokat neki emelte!

De nemcsak ezért mondunk hálás köszönetet P. Somogyi-
nak. Őszinte szívből jövő hálánkat, szeretetünket, nagyra-
becsülésünket legfőképpen mint szellemi és lelki nevelőnk ültette
el szíveinkbe. Jóságos, atyai szívével, közvetlen modorával,
amellyel legnagyobb gondjai között is képes volt arra, hogy a
legapróbb Pius-i diákcsmetétel is egy pár szót váltson; főleg
pedig példájával, amellyel a szavai nyomán lelkünkben ön-
tudatra ébredt keresztény elveket élénk is élte! Az ő szavai-
ból és cselekedeteiből tanultuk hosszú nyolc esztendőn kereszt-
tül a férfiaságot, jószívűséget, az úri nagylelkűséget, az acélos
akaratot, a lankadaflan munkakedvet, a magyaros nyilt-
szívűséget, az igazi hazaszeretetet, az önuralmat, a magasabb
célokért való lemondani tudást és a mindezeknek alapját ké-
pező Istenszeretetet és az ebből fakadó felebaráti szeretetet!

Ezeket az anyagi és szellemi kincseket szórta nyolc éven
keresztül pazar bőkezűséggel reánk a mi jóságos Atyánk!
Amikor pedig előljárói rendeletere elhagyott bennünket, a Neki

Az erő nem más mint: akarat!

is oly kedves Pius-t, akkor is egy nagy erényre tanított minket: az engedelmességre!

Kísérje hálás szívünk őszinte imája és Isten bőséges áldása további életútjain!

Amidőn elbúcsúzunk a távozó előjárótól, egyúttal meleg szeretettel és fiúi tisztelettel köszöntjük új előjárónkat

P. Tüll Alajos

személyében, aki a konviktus éléről került a rektori székbe, de aki a Mária-kongregáció és a cserkészlet révén eddig is az egész gimnázium ifjúságának lelki vezetője és szerető atyja volt.

Isten áldását kérjük nehéz hivatalához és biztosítjuk fiúi ragaszkodásunkról és engedelmisségünkéről!

A Pius Barátai

Ha valaha igaz volt, hogy az élet nem más, mint „bellum omnium contra omnes”, akkor ma különösen való és az igazságot fedő ez a megállapítás. Nemcsak a „struggle for life”, a létért való küzdelem üzenetét mindenkivel mindenkinek háborút, nemcsak a mindig fokozódó verseny és konkurrencia fokozzák a harcot, de még a socialis bűnök, — a harag, az irigység, a bosszú, a rosszakarat is hozzájárulnak a csata kiméltelenebbé tételéhez.

A költő talán virágos oázisnak nevezné a Pius barátainak törekvését, amely a harcban kiszikkadt lelkű emberek sípata-gában mást akar, mint a mindennapi élet szürkesége és fásult-sága...

De a költőknek rendszeren nincs igazuk!

A Pius barátainak köre nem egyesület, nincs elnöke, nincsenek alapszabályai. Ez az élő-Pius, a tanári kar, a szülők, a végzett növendékek és a mostani diákok, az élő Pius egyesü-lése, az élő testnek organikus találkozása és élete. Létében és céljaiban nincs semmi költői, határozott realizmus minden meg-mozdulása.

A tanári kar saját szellemét, helyesebben az oltárnál való mindennapi találkozás után az Úr szellemét leheli szét a Pius fehér falai között, a kísérleti termekben, a játszótereken. Ezzel a szellemmel ivódik át a tanítvány is.

Mivel azonban a hosszú életből legfeljebb 8 évet tölt valaki a Piusban, mivel ezen 8 évből is legfeljebb napi pár órát: kell, hogy egyrészt 8 év után se szűnjének meg ezek a szellemi hatá-

sok, de kell másrészt az is, hogy a szülői ház is találkozzék a piusi légkörrel.

Ezt a célt akarja szolgálni a Pius barátainak köre az öreg diákok baráti találkozósaival, a szülői értekezletekkel, a tanári kar és a végzetek szeretettelgi viszontlátásával.

Ha igaz az, hogy ez a világ a maga socialis, társadalmi, er-kölesi és gazdasági bajaival nem a legtökéletesebb berendezésű intézmény, amelyen javítani nem lehetne, ha csak szűk körben is, — és ha igaz a zsoltáros szava, hogy a Szentlélek újítja meg a Föld színét, Ő tudna ebből a saját keserű levében pergő sár-golyóból tökéletesebb világot, s így életlehetőségeiben jobbat csinálni: akkor realizmus a Pius barátainak törekvése, amely minél több módot akar teremteni arra, hogy a Pius szelleme, ez az oltárkőből fakadó tiszta forrás minél jobban átitassa a növen-dékeket, a végzeteket és a szülőket.

Schmidt Vilmos dr.

Drága Jó Tisztelendő Úr!

Amint a borús táj sűrű ködén
Könnyes szemem át meg átrepül,
Szomorú, megtört szívvel, keserűn
Lantomon az ének megzendül.

Fájdalmas hangon száll messze-messze
Kis lantomnak mélabús dala
Oda, hol éltem kedves emléke
Áll komoran, a Pius tornya.

Szüleim meleg, szerető szívvél
Azt megteszik, amit kívánok,
Mégis, mégis visszasír a lelkem,
A Piusba vissza-visszavágyok.

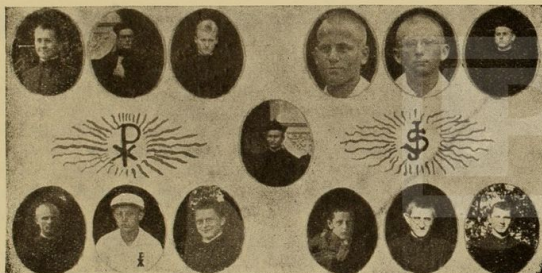
Az örömmel teli két esztendő,
Mig ott voltam, tovasietett,
Gyorsan ment, de maga után hagyott
Szívemben egy kedves emléket.

S lesz majd újra szép rózsaszín tavasz,
Nyílnak újra tarka virágok,
Mégis, mégis visszasír a lelkem,
A Piusba vissza-visszavágyok!

Csányi Pál III. o. t.
volt P. I. növendék.

P. Gyenis P. Molnár P. Petz P. Reisz P. Koch
M. Schmidt M. Német
F. Róth F. Szabó F. Kéri F. Kollár F. Varga

F. Balogh F. Sass F. Schwáb F. Bayer F. Fritsch F. Hajdók
F. Kaufmann
F. Lukács F. Papilla F. Pozsárko C. Rozsprim C. Kis Horváth C. Stockinger

HUSZONÖT

piusi diák húsz év alatt Jézus Társaságában.

Negyedszázán a sok száz közül... csak...?

A Ti örömtők ez s a mi büszkeségünk!

Köszöntünk, gratulálunk, kérünk: imádkozzatok választottakért, hogy ezután süket fülekbe ne vesszen a seregébe toborzó Úr Jézus szózata:

PIUS: UTÁNAM, ELŐRE!

Kürtösök: riadót!

Verőfényes, őszi délután. A nap is fényesebben ragyog, mint máskor, mintha az Isten mosolyát árasztaná szét sugarai-ban.

Talán azért, mert ma a kemény, fagyos ember-szívek ezreiről leolvadt a jég, és simogató kezükkel már végig tudnak szántani a Nyomor redőktől barázdált homlo-kán...

...Nyomor... Az első emberpár bűnbeesése óta nyugtalanul száguld világrészről-világrészre. Minden ajtón bekopogtat. Megértő ember-szíveket keres...

Pécs utcáin évtizedek óta jár-ke-l már, szánalomraméltó külsővel... Egy kis meleg ételt, egy kicsiny, meleg szobát kér csak, hogy merev tagjai feloldódjanak, s aztán tovább folytassa vándorlásait.

Igy vándorolt 1933 október havában is. Hiszen nemsokára itt a tél, odahaza nincs fa, hiányzik a szén, a feleség beteg fekszik, a gyermekek ruhátlanul gubbasztanak a nedves, fűtet-len szoba egyik sarkában.

Kell valamit tenni... nem maradhat ez így tovább! Itt is, ott is bekopog.

— Mi kell?

— Egy kis segélyt kérek... Jön a tél... a feleségem be-teg... a gyermekeim nem tudnak iskolába járni...

— Menj!

Újra kint volt az utcán. De nem állt meg. Csak tovább... Kell, hogy találjon valakit, aki megkönyörül rajta...

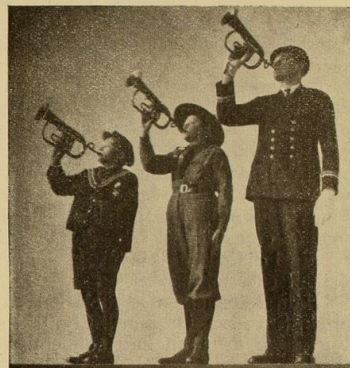
És talált.

— Mit kíván tőlem jó ember?

— Egy kis segélyt kérek... Nagyságos úr! jön a tél...

— Jól van... Üljön le ide a meleg kályha mellé... Én majd elintézek mindent...

Riadóval felébresztette a mély álomban szendergő várost, felébresztette a szíveket!

A Nyomor hangja beleharsant a végtelen csendbe: „Segítetek! Segítetek!”

Röpecdulák keringtek a város minden zugában. Hirdették a nyomort, a szegénységet, a rettenetes sorstragédiákat, amelyek a pincelakások s az emberlakta barlangok mélyében játszódnak le...

Szükséget kértek azoktól, akik meleg, fűtött szobában, kényelemben töltik el a rideg téli napokat, akik nélkülözni tudnak néhány fillért, néhány használt ruhaneműt.

Megindult a gyűjtés.

Hatalmas teherautók rohantak végig az utcákon. A sarkokon kürtösök harsogtak bele a csendbe:

— Jöjünk! Készítetek el minden nélkülözhetőt! A Nyomor kér erre titeket! Isten kétszer fizet majd érte...

Piusi diákok, — kicsinyek és nagyok — ajtóról-ajtóra járva kértünk erre mindenkit.

Hála Istennek, a legtöbb helyen meghallgatásra találtunk! Adtak. Szívesen. Örömmel. Gyűlt a sok elhasznált, kiselejtezett holmi, ami azonban még sok embertestvérnek emberibb életet jelent!

Néhál kemény, durva szavakat, szidalmakat, káromlásokat kellett elviselnünk...

De elviseltük. Hiszen a Nyomor érdekében tettük mindent...

Az autók telni kezdtek.

A Szigeti-országút végefelé kissé fáradtabban dolgoztunk már, látva azonban a ruhákkal, meleg szövetekkel és egyéb hasznos dolgokkal telt kocsikat, felvidultunk. Újult erővel fogtunk neki a munkának, képzeletünkben ott láttuk a Nyomort...

Csak tovább...

A Megyeri-úti bérházak elé értünk, kürtösiünk belefűjt a trombitába, csak úgy harsogott körülötte minden.

Itt is, ott is kinyíltak az ablakok, a kapuk, ajtók. Mosolygó nénikék meresztették ránk szemüket...

Már tudták, miről van szó.

Integtek, hogy jöjjünk...

Innen is, onnan is előkerült valami. Aztán tovább. A bérházak kis szobáit elleptük mint a sáskák. Néhál... szinte azt lehet mondani, egyenesen kidobtak bennünket...

De egy délutáni gyűjtés alatt meg lehet szokni az ilyesmit. Csak neveltünk magunkban, hogy *ilyen* emberek is vannak...

Lassan esteledni kezdett. A lenyugvó nap bomlott vére már a Mecsek gerincére csurgott. Befejeztük a gyűjtést.

A teherautók megrakodva robogtak el.
„Ez jó multság, férfi munka volt!”

— — — — —
Álmunkban láttuk a Nyomort... mosolyogni.

Habich Miklós,
VIII. o. P. i.

A felsősök Mária-kongregációja

Jelszavunk: — Mindenki dolgozzék! —

Aki a krisztusi élet jelszavából, az „Ora et labora”-ból kivetí a laborat, nem közénk való!

Kongregációnk munkafelosztásáról, azt hiszem, fölösleges bővebben megemlékezni. Mindenki előtt ismeretes, hogy kongregációnk négy, ú. m. eucharisztikus, karitativ, missziós és sajtószakosztályra oszlik fel.

Az előző években talán az eucharisztikus szakosztály volt az, amelynek munkaköre legszűkebbre szorult. De amióta megszervezte az engesztelő szentáldozásokat, gyönyörű feladat teljesítőjévé vált.

Mi az az engesztelő szentáldozás? Röviden engesztelés és áldozat. Áldozat a fiúk részéről és engesztelés a bűnösökért. A hét minden napján egy, esetleg két kongreganista járul minden osztályból a szt. áldozáshoz, hogy engeszteljék az Oltáriszentség ellen elkövetett rengeteg sok vétékért a jó Istent. Így örök ima ostromolja az eget és a jóságos Isten irgalmasságát.

Kongregációnk, ellentétben a kis kongregációval, nemcsak kápolna-, — hanem úgynevezett teremgyűléseket is tart. Ezek a vakációban hallott nehézségeket és aktuális problémákat tárgyaljuk meg. Ha ezeket a dolgokat nem ismernénk meg, könnyen felbomlaszthatnánk vallásos életünket. Pl. miért nem viseli Isten gondját az emberiségnek ebben az erkölcsi és gazdasági válságban? Miért költünk a templomi felszerelésekre, amikor oly nagy a nyomor? — stb.

Minden gyűlésünk egy lépcső a meggyőződéses krisztusi élet magaslatai felé.

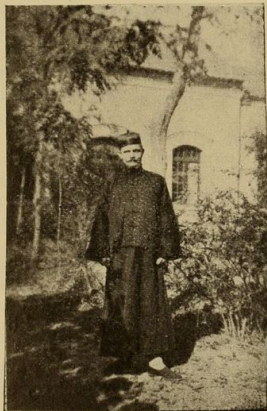
A karitativ szakosztály munkáját dicséri az az ezerre rúgó „Szív” újság, amelyet a szegények, az elhagyatottak, a bűnösök közé szórt a tagok buzgósa; az a sok-sok ruha, amivel az idén is betakarták a fázó embereket.

A missziós és sajtószakosztály sem maradt el a többi mögött, aminek bizonyítéka az összegyűjtött pénz, valamint a nagyszámú staniol és bélyeg, illetőleg a szt. Berchmanns-ünnepély

és a gyönyörűen sikerült Actio Catholica akadémia, amelyen az egész gimnázium részt vett és remélhetőleg szent elhatározásokkal telve távozott.

December 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén ismét szépen gyarapodott a tagok száma. E napon volt a templomban lélekemelő ünnepély keretében a kongreganista avatás. Ft. Farkas József dr., volt piusi diák, püspöki levéltáros úr mondotta mély és maradandó hatással az avató szentbeszédet. Felvétettek: Kiss Károly, Raffensperger József, Schóbert József VIII. o.; Heller Lajos VII. o.; Bossányi Ottó, Csauer Endre, Kohlmann Vilmos, Kovács István, Nagy László, Schöttler György, Széll Lajos VI. o. Átvétettek: Marsovszky László VII. o. és Kovács Sándor VI. o.

Kamarás János VIII. o.
titkár.

Hogyan tanulom a kínai nyelvet?

Kedves Fiúk!

Amikor most magam elé me-redek ezerkilométerekre távol Töletek, látlak Benneteket támlaitok mellett, gyorsíráórakon, helyettesítések alkalmával, amint hallgatjátok szavamat a missziókról. A természetszerűen kedves tárgy hogy leköti szíveteket, megragadja érdeklődéteket. De szeretnék néha köztetek lenni, hogy újra elbeszélgessek Veletek a missziókról! De ezt nem tehetem, így hát közös levélben kereslek fel Benneteket.

De miről is írok? Hiszen most még minden missziós benyomás eleven, új, varázssalteljes.

Hopp, megvan! Tanulóknak tanulásról! „Hogyan tanulom a kínai nyelvet”, ez Mindnyájatokat érdekelni fogja.

En is megkezdtem a kínai nyelv tanulását, mint minden kínai nyelvet”, ez Mindnyájatokat érdekelni fogja. tam. A fitykösit, ez kemény dolog, észrevettem azonnal. Ha nem is kerülgetett a kétségbeesés ördöge, de biz láttam, hogy ennek fele sem tréfa. Mindig csak azt hallani, amikor bemutatnak: *Ma man di!* Majd lassan! És látni, hogy’ legyintenek és hang-

súlyozottan mondják közelemben: *Pu tun di!* Nem érti! Ez csaknem bosszantó volt! Ott fekszenek az aulában a kínai újságok, folyóiratok és én nem értek belőlük egy árva betűt sem! Az asztalnál este kínai könyvet olvasnak fel és én ott ülök, mint az egyszerű gyerek a szívárvány előtt... Azt is elgondoltam gyakran, hogy az utcán bármi történhetik velem és ha nem tudok legalább pöntyögni kínaiul, milyen bajba keveredhetem, vagy kerékpárgyakorlat közben társam előresiet a faluban — hetedhéttországon túl — és engem a kutyák lesznek géppárpámról, mit csinállok akkor ezeridegenben? Ha éjjel tűz üt ki a házban, ordításomra talán még azt mondják, hogy „baja van az úrnak”, ahelyett, hogy segíteni jönnének... Meg aztán a szabály is azt mondja, hogy igyekezzünk minél előbb elsajátítani annak a népnek a nyelvét, ahol lakunk, tehát száz szónak is egy a vége, ez k. kötelességem! És mindig szótárt bújni, mint egy könyvmoly, és felhajtani az angol-francia-német-kínai szótárt, mert persze magyar-kínai szótár még nincs, ez biz unalmas, mint homokszemet számolni! Mesterem egy kukkot sem beszél franciául, vagy magyarul... Mindig tolmáccsal járjak a házban? Kétségtelenül kecsgetett a dicsőség, hogy én se maradjak többi magyar testvérem mögött, akikről hírlik, hogy úgy beszélnek kínaiul, mint a született kínaiak. És hogy beszéljek a protestáns prédikátorok a kínai nyelvet! Hát engedjem őket a katolikus misszionáriusok elé? Nem volna ez gyávaság? És ha rám támadnak, miközben látogatok egy pagodát, hogyan fogom megértetni magamat, hogy én csak jót akarok és mi rokonok vagyunk...? Fülembe csengett P. Henrynek, a Zi-ka-wei jezsuita rektornak, a szava is: *Amennyit értek, amennyit tudtok kínaiul!* És micsoda öröm lehet kínai nyelven dicsérni az Istent, elmondani azoknak, kik még sohasem hallottak Krisztusról, az írás szavát: „*Pogányok, örvendeztek!*” (Rom. 15, 10.)

Döntöttem! Nekimegyek a munkának vasakarattal. Tudtam, hogy a legjobb iskola az élet, azért hát füzetet ragadtam és körütra indultam a házban. Ellátogattam az asztalos-, lakatosműhelybe, a számárhajtotta malomba, az ebédlőbe és konyhába és mindenütt írtam, jegyeztem, miközben „*dzsungó*” barátaim nagyokat pislogtak és hunyorgattak, avagy pipára gyújtva egyetemi professor-nyugalommal magyaráztak. Szóbaálltam a kerésszel, munkásokkal, megállítottam útjukban gyerekeket, elmentem a laikustestvérek üdülőhelyére, hogy velük váltsak néhány szót és ellessek egypár kínai kifejezést.

Elővettem egy Jézus Szíve képet. Kína térképének közepén pihen Jézus Szíve. Oda szóltam mesteremnek, aki ember ám a talpán, hogy magyarázzon: Mi ez, mi az? Lassacskán szép kis

beszéd alakult ki ezekből a találgatásokból Jézus Szociális Szívéről, amelyet aztán nem is nagyon kellett tanulni.

Persze néha arcomba szökött a vér, mint a főtt ráknak, hogy kikacagták beszédemet, markukba nevettek a gyerekek, de seba, több is veszett Mohácsnál!

Egyszer aztán szembekerültem egyik emberemmel.

Mit csinálsz?, kérdeztem az öreg.

Szedem ezt a növényt!, szólt álmosan, miközben felém nyújtott egy szál kakukfüvet.

Ezt magyarul kakukfünek mondják, újságoltam neki ékes kínai nyelven.

„Ha hoh fuhhj!”, ismételte megfizethetetlen hozzáértéssel.

Nem jó!, válaszoltam palástolgatva látható zavarát.

„Hahh hukh fuhh!”

Ekkor cikázott át agyamon, hogy ez az ember kacagott ki a multkor, mikor olyan fejedelmien nyögtem, elbeszélvén, hogy megérkezett az új rektor. Megállj, most visszaadom a kölcsönt!

Látod, kezdtem szakadozottnak, a multkor te nevével, mikor nem sikerült kínaiul beszélnem, most én kacaghatnék, de... nem teszem!...

Kvittek voltunk! Emberem lehorgasztotta fejét, elkullogott, mint forrázot eb és talán még... most is kacag az eseten!

Egy szép napon, észrevettem, hogy megismétlődött nyelvtanulásomban P. Tourquetill esete. Ő ugyan minden könyv és tolmács segítségével nélkül tanulta az eszkimók nyelvét, de mit sem változtat a dolgon! A kínaiak gyakran udvariasságból rámondják beszédünkre az igent, holott semmit sem értenek belőle. Ez a megnyugvás azonban sokszor kellemetlenségbe is sodorhat. Bizony, magam is megadtam néha az árát, de maga kárán tanul a magyar! Ha dárdát kérdeztem, a „szürni” igével válaszoltak stb. Tehát korrigálnom kellett szótáramat... Csaknem újra kezdhettém, de ez már nem ment oly lassan.

Hogy még gyorsabban haladjak, odaálltam a prokurátortestvér mellé írószereket árulni, résztvettem a növények zenéjén, meglátogattam M. Takácsot bibliaoktatáson, a gyerekek közé vegyültem, tenniszezttem velük, tornagyakorlatokon is megjelentem stb.

Ha aztán nagyon nehezen ment, megpihentem kissé a ludi szobor előtt. Sokszor kimondhatatlan örömet és erőt öntött lelkembe a tudat, hogy imádkoztok érettem, kedves Fiúk! Enélkül talán sokszor pókhálók pihennének könyvem fedelén, de ha imádkokra gondolok, könnyebben megy a tanulás 5–6 órán keresztül napjában, sőt tovább is...!

A jövőben aztán a most feldolgozott kínai imákkal a gyerekek közé vegyülök, hogy halljam, miként dicsérik az Istent

kínai nyelven, elmegyek majd a bevásárlótestvérral a kereskedésekbe, elvezetem mesteremet a keresztút stációi tövébe, hogy magyarázza a képeket, elmegyek a fiúkkal kirándulásokra. Sorra kerül az állat- és növényvilág behatóbb tárgyalása is!

Még alig mult el két hónap azóta, hogy tanulom a kínai nyelvet. Ugye, kíváncsiak vagytok, hogy milyen *eredményt* értem el módszeremmel? Minden szerénységgel nélkül állíthatom (közünk maradt szó legyen), nem sokra vittem...! De hála Istennek, a tempót legalább is megkétszereztem. Több, mint 1500 kínai kifejezés birtokában most már szabadon, tolmács nélkül járok-kelek a házban. Engem most már megértenek, ha én őket nem is. Igaz ugyan, hogyha fájna a kínai fül, amikor rosszul beszélek, talán szüntelenül bömbölnének tisztos hallgatóim, de hát én bírom gőzzel, ők pedig türelemmel...! Tudok már kínai nyelven kerékpárt javítani, asztalt teríteni, „tüzet” kiabálni(!), bőkelni!

El-elmondogatom, hogy hát mióta Kínában vagyok, nem nő a szakállam, (mert ez fáj a kínaiaknak, hogy nekik nincs!) Elbeszéltem, hogy piros arcom mennyire megsárgult már... szemem ferdül... Magyarosra faragom közmondásaikat és azzal kacagatom mesteremet.

Egy este kerek egy órán keresztül beszélgettem egyik alkalmazottunkkal, mert bizony, ha egyszer letettem a garast, amíg el nem mondtam mondókámat, ember legyen a talpán az a dzsungó, aki kiveszi a szót a szájból! Ők már úgys tudnak egy „kicsit” kínaiul, engedjenek engem is élni!

Bemutattam a magyar szenteket, magyaráztam képeket a hunn-magyar mondakörből, Sz. Imréről, Sz. Erzsébetéről már többször is szoltam, sőt a négy számtani alapművelettel is megbirkóztam, könnyebb szövegpéldákat is tudok fogalmazni.

Egyik legnagyobb szennációom volt, mikor nov. 10-én este kínai nyelven imádkoztam az Úrangyalát...!

De ez a haladás Kínában még mindig édeskeves, semmi! Hol van még a kínai olvasás? a karakterek ezreinek írása, a kínai nyelvjárások megértése, hiszen 30–40 km. körzetekben a gyerekek is alig értik egymást! Tréfa-e vagy valóság, amit a kínai vértanu Venard Tophanes mondott, hogy az ördög találta ki a kínai nyelvet, hogy gyötörje vele a misszionáriusokat? Talán a jövő fogja eldönteni!

De ugye, mit törődöm én ezekkel az árnyakkal, mikor egyhavi kínai tartózkodásom után egy fogatlan emberünk, aki már megette kenyere javát, arra a kijelentésre ragadtatta magát, hogy ha nem volna szakállam, olyan lennék, mint egy született kínai... Hát ez nem eredmény?

Bárhogyan is legyen, tőlem is kívánja az apostol: „*Adj hálát, mert ezt akarja az Isten...*” (I. Thess. 5, 18.)

Kedves Fiúk! Ugye emlékeztek a szenvedélyes Péter lemondó kifakadására: „*Egész éjtszaka fáradozván, semmit sem fogtunk!*” (I.k. 5, 5.). Ez előfordulhat az én esetemben is. De az Úr szavára Péter is kivetette hálóját és a halak nagy sokasága megszaggatta hálóját. Fiúk, a ti szavatokra, a ti imáatokra, én is újra neki feszülök a munkának és ugye, az eredmény, az áldás nem fog elmaradni? Ígérem néktek, hogy nemcsak azzal hálálom meg kedves imáitokat, hogy egykor apostoli életem gyümölcseit árasztom életetekre, hanem szabaddalmaztatom „módszeremet” kizárólag Piusisták számára és ha valamelyiketek kijön Kinába, magam vezetem be a kínai nyelv bírodalmának gyönyörűségeibe...!

Isten veletek! „*Legyetek férfiak!*” (Kir. II, 10, 12.)

Szeretettel:

Taminghfu, 1933. XI. 12.

Molnár Ödön S. J.
kínai hittérítő.

Konviktorok: előre!

— Hála Istennek, végre komolyan hozzáláttál a tanuláshoz, Józsi fiam. De itt is volt az ideje! Csak rajta, tovább, kitarítván... — írja egyik pajtásom édesatyja.

— Drága kis fiam, csak tanulj továbbra is szorgalmasan! S csak tartozzál mindig a jellemes fiúk közé... Így vagy te a mi büszkeségünk, boldogságunk, örömiünk... — olvasom egy másik barátom anyukájának sorai között.

Hány édesapa komoly intelmét, hány édesanyai szív forró imáját fejezi ki ez a két idézet? Olyan édesatyáét és olyan édesanyáét, akiknek drága kincsük, mindenük vagyunk mi, fiúk! Olyan szülőkét, akik nyitott szemmel nézik a mai világ elsőprő forgatagát. Akik féltve szorítanak magukhoz minket. Akik átgondva gondoskodnak rólunk, nehogy elkapjon minket az az átkos idők átkos vihára, és erőtlen, letépett ágként magával sodorjon, pocsolyába mártson! Akik acéllá akarják edzeni jellemünket, hogy a mai világ munkakerülő, élvhajászó, pénzéhes zűrzavarában felsorakozzunk a becületesség megtépett zászlaja alatt a férfierények sziklaacsúsan.

Ezeknek a drága, jó szülőknek megörvendeztetésére, akik belőlük, fiaikból, nem közönséges tucatembert, könnyűfajú súlyú tömegembert akarnak nevelni, hanem világító lelket, vezető férfiakat akarnak kialakítani; ezeknek a nemes gondolkodású szülőknek írom jelen beszámoló leveletem a mi boldog, építő, alkotó világunkról; intézeti életünkéről.

Kedves Szüleim!

Édes Anyukám azzal ölelt meg a vonat lépcsőjén, hogy mindent írjak meg, mert Őt nagyon érdekli.

Van a tantermünkben egy keret, amelyből időnként egy-egy jelszónak tűnik elénk! Mint a film felírása a koromsötétben, úgy világlik, úgy izzik bele lelkünkbe az a néhány szó.

„*Célok nélkül csak ténfergő senki vagy*” — ütött mellünkbe az első jelszó. *Miért jöttem ide az intézetbe? Mi legyen a célom ebben az évben?* És jött a felelet, a jelszó: „*Érted Jézusom!*” Ezzel a jelszóval indultunk az évnék, mint őseink a törökverő harcokba! Ettől kezdve ezzel a röpimával fogtunk a tanuláshoz, a játékhöz, minden teendőnkhez. Azt akartuk ezzel elérni, hogy az Úr Jézus örömére végezzük az életben is minden munkánkat, nehogy elfeledkezzünk Istenről, lélekről, halhatatlanságról, örök boldogságról, a pénzszerzésbe, az élvezetekbe merüljünk el. Életünk végén úgyis csak az számít a jó Isten előtt, amit Érté végeztünk.

„*Nagy komolyság a komoly élet előtt!*” — komolyodott elém, aranyos Anyukám. Apukám, a ti játékos, tanulni nem szerető fiatalok elé, a pár szó. S egymás után sorakoztak fel a jelszó-táblára a súlyos igazságok, szent elvek, és pergőtűz alá vették fiatal, lelkesedő szívünket: „*Cselekvés, munka, harc: életemem!*”, „*Építő hazaszeretet!*”, „*Édesanyádnak mit adsz karácsonyra?*... De ki tudja felsorolni a lelkünkbe belelángoló jelszókat, amelyeket aztán mindennapi munkánkba igyekeztünk belevinni, megvalósítani!

Egyszer csak azt vettük észre, hogy benne vagyunk a lelkes tanulásban, a boldog munkában, a vidám kötelességteljesítésben. Feladtuk lustaságunk feltve őrzött elvét: csak meg nem erőltetni a fejünket! Nem érdemes tanulni! Fialtal lelkesedésünkkel, hazaszeretetünkkel, édes szüleink iránti szeretetünkkel, amelyet céltudatosan tápláltak és erősítettek fel szívünkben, a pajtások példájával, nemes versengésével szemben nem sokáig vedhette magát önző kényelemszeretetünk.

Mert itt drága Anyukám, jó Apukám, minden, de minden kötelességteljesítésre, munkaszeretetre nevel, tanulásra lelkesít — vagy kényszerít: aszerint, mennyire van bennünk nemesség, és szeretet Jézus, édes szüleink, drága hazánk, boldog jövőnk iránt!

Vannak itt aranyos szívű fiúk, *jó tanulók*, akik szíves-örömmel segítenek gyöngye társukon. Hetenként többször egy-egy órán át tanítják őket. Minden este-reggel kikérdezik a leckét, és aki nem ért valamit, megmagyarázzák, gyakoroltatják.

Tantermünk Jézus Szíve szobra alatt van egy *tábla*. Rajta azok neve, akik 10. 20. ... 90. 100 jeles boldog birtokosai. De

csak akkor kerül a táblára az illetők neve, ha megfelelő színű érdemjeggyel igazolták a ft. P. Prefektus előtt jeleseik számát. P. Prefektus a pecsétjét üti az érdemjegyre. Az illető tenyerét meg cukor üti. A cukor mennyisége a jelesek számával egyenes arányban növekszik.

Mily öröm látni, az azelőtt hanyag tanuló most diligenciákat, szorgalmi feladatokat készít. Hozza haza a *tannaplóban* a jeleseket. Már csak azért is, hogy az ő osztálya győzzön a *heti versenyen*.

Ezeket a nemes küzdelmeket a másik tábla tünteti fel. Szombaton halljuk a katedráról, kik törnek elő a 40, 50...90 jelessel és melyik osztály győzött a legtöbb jeles felelettel, melyik vesztett, hozott magára szégyent a legtöbb négyessel. Csak hozzon haza valaki négyest, az egész osztály rátámad, mert emiatt levonnak az osztály jeleseinek számából. Megesik, sajnos, hogy egy-két lustának hanyag tanulása miatt az osztály elveszti a *heti versenyt*.

Fontos az is, melyik osztály győz legtöbbször. Karácsonykor, húsvétkor, évvégén ugyanis összeszámolják a győzelmeket. A győztes osztály egy doboz finom cukorkát kap. Megsügom neked, aranyos Anyukám és drága Apukám, hogy az idén a mi osztályunk győzött: a III. A. És nekem már 110 jelesem van!

A havonkénti osztályozásról, az érdemkeresztekről, a kitüntető jegyekről, a finomabbnál finomabb csokoládéről, cukorról, amit ilyenkor a ft. P. Rektor osztogat, már nem is írok.

S ha van olyan fiú, akinek nem használ a jutalom, akit nem lelkesít a verseny, nem ösztönöz édes szüleinek szeretete a szorgalmas tanulásra, vagy akinek még nem elég edzett az akarata a komoly munkához, nem sokáig marad rejtve. Nagyon is hamar napfényre vetődik! Először is a *kikérdezésnél* sül ki, hogyan használta fel a délutáni és esti studium komoly idejét az ipse. Hallik is nyomban a dörgés: X. Y. az esti és reggeli játék helyett tanulsz! Vagy: kilencig fennmaradsz! Aki meg négyessel állít be $\frac{3}{4}$ 1-kor a tanterembe, már nem is mer a tiszt. Magister szeme elé kerülni. Megy egyenesen a sarokba, hogy legalább a szívesen végzett büntetéssel sújtsa magát és gondolkozzék a lustaság következményeiről.

Havi osztályozás alkalmával négyest, de még háromkértőt is hozni, egyenesen „életveszélyes bolondság“, mert amíg ki nem javítja: a következő hónapig, fejére zúdítja a „nincs“-ek egész regimentjét. De erről másutt számolnak be.

Akinek pedig már ez sem használ, huh!... Apukám nem is sejti, milyen következmények elé néz az! Én tudom, de nem tapasztalatból!

Polyk az ütemes, boldog, lendületes munka! Hozzuk a jeleseket, a dicséretet. Még a nagyon győnge tanulók is szépen

javítanak, mihelyt szorgalmasan megteszik azt, ami csak telik tőlük. Hála Istennek, megvan az eredmény!

Vannak, akik sok minden másra igyekeznek visszavezetni ezt az általános igyekezetet, jó eredményt. De én csak a jó Istennek adok hálát. Mert az Ő áldása árad ránk. Ő jutalmazza meg segítő kegyelmével munkánkat, tanulásunkat, amelyet „Érted Jézusom“ jelszavunkkal Neki és Erte végzünk! Az Ő Jézus megáldja szakaszunkat, amiért Szentséges Szívének felajánlottuk magunkat, ezt az évet, tanulásunkat, jellemes törekvésünket, mindenünket! S mi ezt már szinte természetesen tartjuk, hiszen az édes Jézus isteni becsületszavát adta, hogy akik az Ő Szívét tisztelik, azoknak minden teendőjét, vállalkozását megáldja: a mi vállalkozásunkat, tanulásunkat is! Fei is újítjuk minden pénteken ezt a nagy felajánlást. Ünnepelesen. Buzgón. Komolyan. Teljes odaadással és bizalommal. Mégis gyermekdeden, szent bizalmassággal: körülterdeljük kápolnánk oltárát. Körülvesszük az oltárszekrényben rejtőző édes Jézusunkat, mint annak idején a gyermekek, akiket édesanyjuk vitt Hozzá. Összebújva odasimulunk, mint egy család, mint boldog, szerető kis testvérek... Anyukám, Te boldogságodban sírnál, ha látnád ezt a bájos jelenetet, a mi szent pillanatunkat...

Igyekszünk is meghálálni az Ő Jézus sok-sok áldását. Tiszteletre és hálából szent Szíve iránt, akadémiát rendeztünk. Neki ajánlva a sok apró fáradságot, a játék idejét megrövidítő próbát, amibe nekünk az ünnepély került. De szívesen tettük az édes Jézusért!

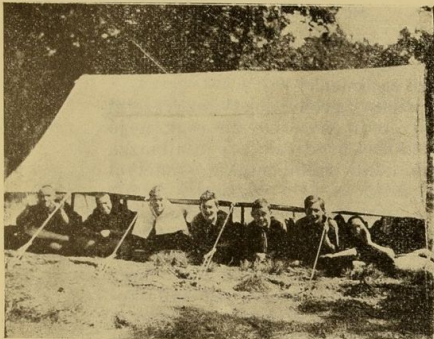
Édes Anyukám, aranyos Apukám, most csak arra kérlek Titeket, segítsetek ebben a hálaadásban. Egyesítsetek imátoikat, felajánlásokat, szentáldozásokat a mienkkel. Végezzetek velünk együtt! Ti is minden munkát, pihenést Őerte, ezzel a jelszóval: „Érted Jézusom az én kis fiammal együtt!“ Hogy a következő felévben növekedjék, gyarapodjék a sok jó áldás, öröm itt a mi szakaszunkban, az intézetben, de ezzel együtt a Ti szívetekben is és a Ti kis fiatek szívében.

Ezt kéri tőletek a ti boldog II. szakaszista fiatek

Laci.

Érdekes az eset Csurgón. A 60%-ban katolikus diákságnak nincs temploma, míg a faluban hatalmas református templom van. A fiúk még a szomszéd faluba sem mehetnek, mert az igen távol van. Hozzá láttak egy templom építéséhez, azonban a megkezdett építkezést pénzhány miatt abba kellett hagyni. Most mindenfelé gyűjtő lapokat kül-

döttek. A Pius is kapott 50 darabot. Ezeket kiosztottuk a fiúk között. Néhány hét után a beadott lapok 60%-ban ki vannak töltve, habár az alsó 8 osztályban még nem is gyűjtöttek. Reméljük, hogy az összes lapokat kitölthetjük és így 100 P-t küldhetünk a templom javára, aminek diáktestvéreink, azt hiszem, örülni fognak.

Mi is ott voltunk a Jamboree-n

A mi csapatunk is részt vett ebben a hatalmas cserkészmunkában.

A Pius-csapat is odatette kezét a többi magyar cserkész-testvér dolgozó-építő kezébe.

S odaszorította vállát a többi cserkész vállához.

Kemény munkát, szép munkát végeztünk.

Mi is virrasztottunk a késő éjjelen, és hajnalban keltünk, amikor a cserkész-kötelesség és cserkész-engedelmesség úgy kívánta.

Mi is kábultan veritékeztünk és éhségtől szédülő fejjel ismételtük a „bemutató” gyakorlatainak unalmas egymásutánját. Összeszorított fogakkal, férfias keménységgel, jó lélekkel és szíves akarattal...

Gyöngyöző homlokkal, kiszáradt torokkal, mi is vidám nótá közben vonultunk haza a kimerítő énekpróbákról.

Ott voltunk, amikor a reggeli, ebéd vagy vacsora elől hívtak a parancs a munkára.

Szívéinket kezünkben hordtuk és mindenkinek odakináltuk. Odaadtuk. Egy mosolyban. Derűs tekintetben. Baráti készsorsításban. Nagylelkű ajándékozásban... Magyar szeretetet, magyar szívet, melegséget, vidámságot, simogatást szórtunk két kézzel. Igen, mi is örültünk ott. Mi is lelkesedtünk, ujjongtunk, kacagtunk, meghatódottan könnyeztünk, önfeledten dolgoztunk. Boldogan és áhitattal. Mert nekünk egy másik feladat is osztályrészül jutott. A magasztos munkák legszentebb része.

Mi álltunk diszorséget a Legnagyobb Látogatónak. A Pius tábora nyújtott helyet a Legfenségebb Vendégnek. A mi csapatunk fogadta a Leghatalmasabb Parancsnokot.

Az Úr Jézust, aki naponként eljött mindvégig mosolygós szemű cserkészfiái közé. És hozta Szívét, áldását, kegyelmét.

Mint minden reggel a szentmiséken, ott térdeltünk a főnséges éjjeli szentségimádáson és imádkoztunk.

Imádkoztunk azért, azokért, amiért és akikért a tizennégy nap alatt minden munkát végeztünk...

Hazánkért! Edes magyar nemzetünkért! Igazságáért! Lelki és anyagi javáért! A magyar népért, a drága magyar testvérekért...

Kemény legyen a gyerek!

A világtábor lelkeibe mélyülő sikeréért!
Minden cserkésztestvérünkért...
Minden embertestvérünkért...
A béke országáért!
Imádkoztunk!
És dolgoztunk!
Jó munkát végeztünk!

Cserkész.

Világjamboree

Július 27-én a pécsi pályaudvar régen látott forgalmának örvendett. A pécsi fiúk indultak a jamboree-ra. Reggel a belvárosi plébániatemplomban ünnepélyes Veni Sancte volt, ahonnan vig zene- és nótázóval vonultunk az állomásra. Itt a város nevében üdvözölte és indította útjukra a csapatot Makay helyettes polgármester úr. 7 óra 50 perckor harsány kiürítő mellett kigördült vonatunk a pályaudvarról, mi meg csillogó szemmel gondoltunk a magyar cserkész nagy próbájára. Gödöllőre. Végre d. u. 5 órakor megérkeztünk az állomásra. Ezzel megkezdődött a Nagytábor, amelyből néhány érdekes jelenetet szeretnék kiragadni.

Köztudomású az a heves autogramm kérés, és „change”, amely Gödöllőn dühöngött. Elképzelhető a szegény feketebőrű helyzete, amikor ceruzával és papírral kezében meglátott valakit. De a cserkész leleményes. A második héten feltűnt, hogy a nagy közszeretnek örvendő jamaikaiak felkötött kézzel járnak. Felhasználták a cserkésznyakkendő tőrre. Ha aztán valaki autogrammot kért, nehezkén mondták: „Nem lehet”. Természetesen volt, aki felajánlotta, hogy ő majd tartja a noteszt és félkézzel bele tudja írni.

A csencselésben első helyen állnak bizonyosan a lengyelek. Eső esett, amikor megérkeztek. Felverték pár sátrat, aztán rögtön elaraszották a tábor „csencs-csencs” kiáltásaikkal.

Ez a tábor végére odafejlődött, hogy egész rémhistóriák fejlődtek már a csencselésükről. Például, hogy egy ceyloni cserkész egy fényképezőgépet adott egy szálamirúd végén.

A Pius átkarolja Afrikát és diszont.

lévő őlomzárért. Elém állott egyszer egy öregcserkész-féle egyéniség, akire azonnal rákiáltottam: „Csencs”. Idegesen keresgélte ő is, de én találtam meg elebb a holmit. Egy kis cserkész lilomot mutatok neki. Ránéz: „Ezt 20 fillért megveszem az üzletvárosban!”

Igen kedveltek voltak az esti kö-

zós tábornúzek, különösen a VI. altábori, ahol mi pécsiek is voltunk. Somoggyal és Tolnával együtt. Itt minden nemzet fiai bemutatták speciális szokásaikat és kedves jelenségekkel tették kellemessé az estét. Altáborunk kedvelt műkedvelő gárdája volt a csehszlovák kontingens tánc- és énekegyüttese és egy kitűnő állatimitátor. De nem hiányzott a panaszos magyar dal sem. A hatalmas reflektor kialudt s misztikus félhomályban felsírt a „Krasznahorka büszke vára”. A cseh tábor magyar kolóniája felől csendes dúdolás hallatszott, mi meg, magyar fiúk, csak hallgattunk. De jó is volt, hogy kioltották a fényszórókat...

Nagy kérdés volt az élelmezés kérdése. Mert nem kevesebb, mint 50 nemzet fiait kellett itt kielégíteni Csonka hazánk áldásaiból. Ez a kérdés, mondhatjuk, jól sikerült. Hogy mily emberfeletti munkát végzett a tíz altábor élelmezési osztálya, azt mutatják a következők. Naponta kb. 21.000 kg. kenyér, 17.000 darab vaj fogyott el és rengeteg barack, amit az angolok és a gyarmatosok kedveltek. Angliában 2 drb barack kb. 1 P. De volt, ami kevésbé örvendett népszerűségnek. Egy angol csapat étrendje pl. ez volt egy délen. A zöldpaprikát megtöltötték juhtúróval és ehhez ették azt a száraz metét tésztát, amelyet főzésre kaptak. Egyik angol kapu disze paprikából formált madár volt ezzel a felirással: „The strong paprik-bird”. (Az erős paprika-madár). Nyurga londoni öregcserkész állított be táborunkba egy napon kis kézi fűrésszel és heves gesztusokkal érdeklődött, vajjon nem itt kapta-e a fűrészt. Végre a parancsnok úr utbaigazította, hogy a szomszéd tizedek-

től való és véletlenül megkérdezte, hogy mire használták a fűrészt. Kenyeret vágunk vele — volt a hidegvérű angol felelete.

Gödöllőn 55 ezer cserkész, győző és legyőzött államok fiai, megvalósították a krisztusi szereteten alapuló békét. Megható jeleneteknek lehetnek tanúi, akik figyelemmel kísérték az eseményeket. Augusztus 14-én estére kisebb tűz körüli megbeszélésre hívta össze Temesi Győző altáborparancsnok úr a VI. altáborn. Rövid tanácsok és a világtábornorról levont konzekvenciák megbeszélése után bejelentette, hogy az egyetlen New-Zealandból érkezett cserkészfiú szeretne szólni hozzánk. Előlépett a kékes fiú és hálás szavakkal köszönte meg azt a egyszerű vendégszeretetet, amellyel kitüntünk mi magyarok. Majd az altáborparancsnok úrnak és a kerületi elnök úrnak nemzeti ajándékot adott, hogy azt fogadják el emlékül. Végre hazájának zászlóját húzta elő és magasra tartotta. Elmondta, hogy hazájában éppoly szent ereklve a nemzeti zászló, mint a magyaroknál. Ezt akarja adni kerülete nevében, annál is inkább, mert az ő kerülete is a VI. számot viseli. Ekkor magyar zászlóval viszonzották a szép ajándékot. Majd vállra kapták és körülhordozták a tűz mellett a meghatódottságtól könnyező fiút. A tűz lángja felcsapott szilajon lobogva, s mi úgy éreztük, hogy a tűznek varázsa van. Úgy éreztük, hogy keblünkre tudnók ölelni az egész világot, hogy szeretetben egyesítsük. Ez az önzetlen szeretet és megértés volt a gödöllői világtábor legnagyobb sikere és legmaradandóbb emléke.

Cser László
VIII. o. t.

A zsarnok

Emberiség forró vágya,
Minden bűnnek kútforrása,
Átkozott pénz, ez te vagy!

Sárga fényed veted a világra,
Te átkozott Sátánnak barátja!

Te készítetted egykor az áruló Júdást,
Te csábítod bűnre a cudar uzsorást,
Te átkozott zsarnok!

Érted alakulnak nagy betörő bandák,
Érted kalózhajók, érted a banditák,
Miattad a világ gyilkossága,
Legtöbb betörése és legtöbb rablása,
Te átkozott zsarnok!

Te érted történik minden hamisítás,
Minden panama és minden sikkasztás.
Érted vesznek össze sokszor a nemzetek,
Miattad pusztulnak ezrek és tízezrek;
Mindezért gyűlöllek, te átkozott zsarnok!

Gyűlöllek szívemből,
Mert tyrannus lettél, célodat feledve,
Pedig csak eszköznek lettél te teremtvé!
Utállak szívemből, zsarnokok zsarnoka,
Emberek rablója, emberek gyilkosa!

Bornemisza István
VII. o. P. i.

Itt voltak...

November 1-én. Mindenszentek napján a külső szemlélő alaposan csodálkozhatott, amikor látta azokat az izgalomtól kipirult arcokat és boldogan csillogó szemeket, amelyekkel a piusi konviktorok a kalocsai testvérintézet 50 növendékét várták.

De már pattog is a vezényszó. és a Pius-induló ropogó hangjai mellett az út két oldalán feszes vigváz-állásban sorakozó pécsiek sorfala közé befut a kalocsaiak hatalmas autója.

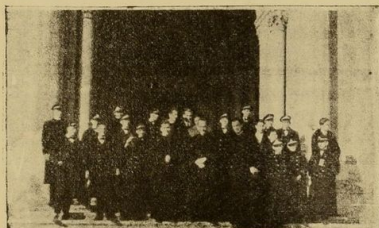
Üdvözlés, általános, ismerkedés, és máris visszük őket a tanyájukra. a bandaterembe. Alighogy elhelyezkedtek, megszólal a síp: a fürdőbe! Bizony ez jól esett a fárasztó és poros út után.

A délelőtti további részét azzal töltöttük el, hogy megmutatuk vendégeinknek a Pius-t. Általában a fürdő és a játszótérek vívta ki a legnagyobb elismerést.

Majd bőséges ebéd következett, utána kedélyes beszélgetés az ebédlőben a vélemények kicserélése céljából. Ez meg is történt. Mondhatom, alapos munkát végeztünk!

2 óra tájt felelhelődtünk, és autóbusszon kirobogtunk a mecsek-szabolcsi köszénbányába, amelynek megtekintését mindnyájunk őszinte háláját kiváltó szívesseggel és előzékenységgel Balsay bányaigazgató úr ó méltósága engedélye tette lehetővé. Mecsekszabolcsan Wietorisz főmérnök úr vette át a kis csapat vezénylését, akinek szakavatott, alapos magyarázatai mellett tekintettük meg a Szent István aknát, amely egyike a legmodernebbeknek. A főmérnök úr lebilincselő, érdekes előadása, valamint az akna pompás felszereltsége, majdnem bányász-hivatást ébresztett némelyikünkben...

Lassan este lett, és mi, hálás köszönetet mondva a kitűnő kalauzolásért, elbúcsúztunk és hazagördültünk. A rengeteg impresszió, no meg a kalocsaiaknak szokatlan kis hegyi séta, meglehetősen fáradtá tette a társaságot.

Kalocsa — Pécsett.

(Eppen most akadt a kezembe a kalocsai „Regnum” novemberi száma, ahol az egyik kalocsai diáktestvérünk annyi dícsérettel halmoz el bennünket, hogy utóbb is azt hihetné valaki, arra a szeretetre, amellyel elhalmoztuk őket, nem is szolgáltak rá! Pedig hát, mondhatom, hogy kedvesebb, rokonszenvesebb fiúkat keresve sem találhattunk volna!)

Mi sem természetesebb, hogy a kalocsai-pécsi fiúk barátságának az elmélyítésére a ft. Előljáróság teljes hozzájárulásával, szerény teasttel leptük meg őket. Az est anyagi részéről már csak azért sem szólok, mert az már rég az enyészeté, de megmaradt az, ami sokkal értékeesebb számunkra, az emlékek tömege. Témában nem volt hiány! Még az időjárás is szobakerült, de nem azért...! Szóval nagyon kellemesen rohant az idő, észre sem vettük, hogy a rádió már rekedtre recsegte magát, amikor ft. P. Prefektus asztalt bontott.

A társaság pihenőre tért, de persze alvásról szó se volt egy jó ideig. Ők valami sztratoszféra-repülés problémái mellett dőltek Morpheus lágy karjaiba, mi a locsanó víz és gypár pianissimo leadott derűs megjegyzés kíséretében próbáltuk meg ugyanazt.

Másnap reggel a III. szakasz Magisterének óriási megkönyebbülésére, a szakasz reggeli ágyban-maradás rekordere.

valami csodálatos esemény folytán, magától ébredt föl! Azaz, dehogy is magától, a zenés ébresztőtől, amely a kalocsai fiúk tiszteletére történt. Persze, így sokkal vígabban ment az öltöztetés és hamarosan lent voltunk a tanteremben.

A délelőtti első fele szentmisével és reggelivel telt el. De ezek után már sóvárogva vártuk, hogy elvezényeljenek bennünket a sörgyárba. Ezt is közösen néztük meg. A kalocsaiakat — sörnemisszák lévén — inkább a gyár érdekelte, bennünket... tisztelet a kivételnek, mindakettő. A hagyományos sörkóstoló most se maradt el, és olyan népszerűségnek örvendett, hogy a legtöbb vendégünk feladta álláspontját a sör irányában.

De mindennek vége szakad egyszer, mi is megköszönve a szíves kalauzolást, no meg a „bene”-t, hazamentünk, ahol már várt bennünket az úszómedence. Itt egy kis vízipólo-mecsest rendeztünk a tervbevert nagy derby helyett, ezt ugyanis nem tarthattuk meg, mert a kalocsaiaknak nem volt tréningjük. Így is nagyon izlett az ebéd. Most már úgy összeszoktunk, mintha mindig is együtt lettünk volna. Persze a megfelelő hangulat már a sörgyárban kezdődött, úgyhogy szomorú arcot sehol se lehetett látni.

Délután a székesegyházat és a repülőteret tekintettük meg. Akadt mindakettőn elég látnivaló.

Még most sem tudom visszaidézni azt a képet, amikor búcsúztunk. A siralomházban nincs hosszabb és nehezebb válás. Talán sohse értek volna haza, ha nem csuknak be minket a játszóterembe, ahonnan fejvesztés terhe alatt tilos volt kimenni...

Elmentek... Nótaszóval, vidáman jöttek, és szomorúan mentek vissza. Talán csak az vigasztal bennünket, hogy, ha lehet, viszonzzuk a látogatást. De egy emléket hagytak nekünk! Itt hagyták azt a tudatot, hogy nem vagyunk egészen egyedül elveinkkel, vannak még, akik, ha összesodor bennünket az élet vihara, baráti kezüket nyújtják, hogy kéz a kézben törjessünk célunk felé!

Heirich Ferenc
VIII. o. P. i.

Vae victis!

Jaj a legyőzötteknek! Kedves Öregem, baj van Köpecen! (Most látom, hogy kínomban rimban írtam, — ez meg alliteráció, vagy mi!) Azaz, hogy nem is annyira Köpecen van a baj, mint inkább itt a Pius internátusban, jobban mondva, annak is csak egy titkon lappangó, de annál kitartóbbnak ígérkezett

(Ó jaj, multidőt kell használnom!) alakulatában, az *ILAK*-ban. Nem tudod, mi az az *ILAK*? Örülj annak, hogy nem tudod és hogy ennél fogva nem is vagy tagja ennek, a diáknép legalacsonyabb rétegeiből kiválogatott, öncélú tömörületnek. Mondom, örülj és örvendezz, mert megszabadultál a mi szomorú, sőt, egyenesen kétségbeesítő sorsunktól, — a kihalásra ítéletétől!

Émlékszel, mennyire sajnáltuk annakidején azokat a szegény, szerencsétlen végzetű indián törzseket, ott, az északamerikai pampákon és prairieken; a sioux-kat, chipewa-kat és a többieket, akik velőtrázó „iiiiiiiiiii” csatakiáltásukkal rohantak egymás skalpjának; mennyire sajnáltuk őket, mikor meghaltunk, hogy a fehér ember — kihalásra ítélte ezt a derék népfajt, azzal az indokolással, hogy úgysem lehet őket civilizálni!

Vagy mennyire fájt a szívünk, amikor hírt vettük, hogy a bölénynek, ennek a nemes dúvadnak (most már igazán, nem tudom, „dú”-e vagy nem „dú”, de mindegy!) annyira megcsappant a létszáma, hogy ma már csak spirituszban eltéve (jó nagy befőttes üveg lehet az!) mutogatják a késői unokáknak — akármom mondani, a késői kor emberének, mondván, úgy-e nem hitted volna, hogy valaha ekkora állatok is szaladgáltak a földön?...

Öregem, arról van szó, hogy mi is, az *ILAK*-törzs tagjai, vagy, ha jobban tetszik, az *ILAK* törzstagjai (most már mind-egy!), *kihalásra vagyunk ítélve!*

Mielőtt azonban az *ILAK* kifúrná az oldaladat, elárulom a nekünk, tagoknak oly édes titkot, széthúzáva a kezdőbetűket, mint valami collstockot, hogy előtűnjön az egész! Hogy matematikai ismereteimet fitogtassam előtted, (mert a kihalási processus már megkezdődött: kezdek én is érteni a matézishoz!), egyenlet alakjában fogom demonstrálni az *ILAK* jelentését. Tehát,

ILAK = Internátusi Lusta Alakok Különménye.

Ez az egyenlet, ma már, több ismeretlennel bíró egyenlet, de hajh!, ha a kihalásítási műveleteket az eddigi tempóban folytatják, (ami ellen eleddig hiába küzdöttünk szívósan!) csupa merő ismeretlenből fog állani, azaz, a többi műveleteket elvégzettékne tételezván föl, az *ILAK* megoldhatatlan probléma marad!

Pedig, de szeretnénk volna, ha az *ILAK* régi, szép és az intézeti kalkulusokat oly változatossá alakító élete és működése (ez a kifejezés ugyan nem fedi a való tényeket, de jobb nem jut most eszembe) fönnmaradt volna, minden *ILAK*-tag örömére és gyönyörűségére!

Mert mit is akartunk mi voltaképpen? Azt hiszem, ezt abból fogod legkönnyebben megérteni, ha egy pár jelszót közlök ve-

led; azokat, amelyek legjobban kifejezik az *ILAK* legigazibb, hamisítatlan szellemét, és amelyekre minden tag önként, sőt szíves-örömmel felesküdt, azzal az erős elhatározással, hogy minden erejével e gyönyörű jelszavak után fog igazodni!

Például: „*Dolce far niente*”; „*Ej, ráérünk erre még!*”; „*Hol van még az év vége?*”; „*Egy szekunda nem a világ!*”; „*Tyuhaj, sose halunk meg!*”; „*Első a testedzés!*”; „*Nicht hinausbeugen!*”; (itt a szekunda-sorból kihajlásról van szó!); „*Ripityom, de jó lyukat nézni a levegőbe!*”; „*Pihenés után édes a nyugalom!*”; „*Ars longa, vita brevis est!*”; (ki a manó fog ilyen longát tanulni!); „*Beatus ille, qui procul negotiis...*!”; „*Bene qui latuit, bene vixit!*”; „*Ignorabimus!*”; „*Ignoti nulla cupido!*”; „*Laisser faire, laisser aller!*”, stb., stb. Hát nem gyönyörű, sőt mondhatnám, mokány, testhezálló kis jelszavak ezek? Öröm ezek szorint élni! Azaz hogy csak lett volna!... Mert, Öregem, véégkép beült a mennykő!

De menjünk sorban!

Hát, kérlek alássan, mi úgy képzeltük, hogy, minek halogassuk a dolgot, mindjárt év elején megkezdjük ezt az igazán nekünk való életet. Persze, azzal tisztában voltunk, hogy, mint eddig is, a világnézetek rengeteg válfaja miatt, a mi világnézetünk nem mindenütt fog kellő méltánylásra találni. Arra is számítottunk, hogy mint minden harcban, a mi világnézeti harcunkban is, a küzdelmet sebek nélkül nem tudjuk majd végigcsinálni. Úgy is lett. A sebek csakhamar jelentkeztek is négyesek és háromkérdők alakjában. De mondom, erre számítottunk. Hogy úgy mondjam, ez bele volt kalkulálva! Azzal is számot vetettünk, hogy majd itthon, az internátusban, a gimnáziumból hozott sebekkel borított, ideiglenesen legyőzött bajtársainak összeszidják és megdorgálják. Szidas? Dorgálás? Mi az egy jól preparált *ilakistának*? Az ember behúzza időlegesen a fejét a nyaka közé, a szemét lesüti, kissé meggörnyedve, alázatosan áll, a dolog elején és közepén mélyen hallgat, (esetleg szípig), közben, ha van a kezében sapka, azt zavarodottan gyüri az ujjai között; a végén pedig könnyes szemmel fűt-fát ígér meghatódott hangon és könnyes szeméit felszáritva, eloldalog a balfenéken... És... folytatja az *ilakizmust* a legközelebbi havi értesítőig! Akkor majd megint felveszi a fenti pózt (összevissza, maximum 5 percig tart), stb. Kész. Ez az egész. De az *ILAK*-hoz hűtlen nem lesz!

Ilyen módon, gondoltuk, évi 4–5, esetleg 6 pózollással megúszhatunk egy tanévet *ILAK*-alapon. Az év végén aztán fel-függesztjük az alapszabályokat, de csak a vizsgák előtti 2 hétre, és mentjük, ami menthető, hogy otthon a papa el ne verjen!

De szépen ki volt ez fundálva! Nincs az az indián, aki körültekintőbben védekezett volna vadászterületei elvesztése ellen, mint az *ILAK* a jelszavai szerinti kellemes élet megőrzése és hagyományainak konzerválása terén!

Ámde, hallgass ide Öregem és jajveszékeld velem együtt! Amint az indiánok is, végül kénytelenek voltak a derekukat beadni és elfogadni a nekik átnyújtott szörnyű ultimátumokat, amelyek az ő végpusztulásukat tartalmazták és rezervációkba kényszerítették a hajdan büszke, szilaj törzseket, hogy ott a páriák nyomorúságos, szánandó életét éljék, hogy lassan végkép eltűnjenek a világ színpadjáról: úgy mi is, már mint az *ILAK*, egy szörnyű ultimátum következtében, ott tartunk már (pedig még csak január van!), hogy, ha nem akarunk tisztára páriák maradni, (horzsolom még csak kimondani is!) *fel kell oszlatnunk az ILAK-ot!!!*

A dolog így történt.

Mindjárt az első havi értesítő felolvasásánál közölték az *ILAK*-kal az alábbi, 12, minden emberbaráti szempontot figyelmen kívül hagyó pontból álló ultimátumot. Ha elolvasod, magad is látni fogod, hogy az *ILAK* helyzete teljesen-tökéletesen reménytelen! Pedig az ultimátum veleje két rövid, katonás szóval fejezhető ki: az első: „Nincs!”, a második: „Van!” De mi mindent rejt magában ez a két szócska! Lásd tehát!

	<i>Nincs:</i>	<i>Van:</i>
1	zsebpénz,	szégyen,
2	szabadidő,	gyalázat,
3	regény,	pirulás,
4	kimenő,	kikérdező,
5	csomag,	több studium,
6	extrafürdés,	alkalom a javításra,
7	színház,	remény a jogokra,
8	mozi,	motívum a tanulásra,
9	repete az ebédlőben,	vágyakozás a jogokra,
10	extra gyümölcs,	idő,
11	cukor,	törekvés,
12	sör,	igyekezet.

Hát ki lehet ezt bírni?!! Hiszen éppen a 12 pont birtokában volt élet az *ILAK*-élet! És ez most mind nincs!!! És mi minden van!!! Mondhatom, ez beadott az *ILAK*-nak!

Eleinte éltetett még egy vékony reménysugár, hogy tudniillik az ultimátum csak a rossz jegy legközelebbi kijavításáig érvényes, de mikor megtudtuk, hogy bizony ez az egyik havi értesítőtől a másikig terjed, láttuk, hogy nekünk végérvényesen befellegzett!

Mert ilyen hosszú ideig nem érdemes jogfosztott *ilakistá-nak* lenni!

Nem is maradok az! Nem ettem kefé!

Ölel
tanulásra kárhozott barátod,
egy másik Laci

Tarajos habok hátán...

A vakáció levegője mindnyájunkat az ábrándozások, az álom világába ringat. Jól esik visszagondolni, csak egy percre is, ezekre a tűnő pillanatokra.

A nagy vakáció arany könyvének utolsó oldalait olyan kirándulás élménye díszíti, amelyre bármikor örömmel gondolunk.

A szegedi Tisza-parton állunk a nyári nap sugaraiban.

Szegedig eljutni: nagy bűnösnek járó penitencia!

Masínánk dúdolja a gépiramot.

Már a Duna hídján is átértünk, a jobb oldalon van a zöld bokroktól övezett mohás kölépcső, ahol IV. Károly királyunk utoljára tette lábát a magyar földre.

Lenn, az Alföld tengersík vidékén keressük azt az ihletet, amelyet Petőfi átértett, de a prózai ember nem találja meg ezt a kincset.

A kúnhalasi temető gesztenyefái alatt keresünk felüdülést. A sirokok feliratait olvasgatjuk. Egyetlen idegenhangzású nevet sem találunk... Majd a félegyházi pályaudvar modern épületében gyönyörködünk, de fűtől a gyorsvonat, megyünk Szeged felé...

Szeged! Na végre!... Az esti fényben a fogadalmi templom előtt... A Tisza partján, a kis mécesek tükrénél.

Kálvária-utca 1. P. Somogyihoz vezet útunk. A Pius nevű bent elbúcsúznak tőle.

Nézzenek oda, hát ez ki? A sötétben régi jó ismerősök közeledtek felénk: P. Virágh és P. Bodolay, akiknek most is hálsán köszönjük fáradozásukat és azokat az örömteljes órákat, amelyeket velünk töltöttek!

A rendház falai közül Szeged széles utcáin a villára sie-

tünk. Az eső verdesett bennünket. Útközben csak sóhajok alakjában szólalt meg a sok gondolat.

A töltést is elhagytuk. Itt van a jezsuita villa és a zöld kis kapun át végcélhoz értünk. Mindenki külön szobát kap. Kicsomagolunk... Vacsora... A petróleum lámpa fényénél, a családi szeretettől átfűzve, mint a legjobb testvérek üljük körül az asztalt. Paprikás krumpli! Ez igen! De kár, hogy a kompotot későn hozzák. Már nincs hely számodra! De jó volna minden évben ellátogatni ide!... Mondasz valamit!

Ez az este, meghitt este volt.

Majd mindenki a kezébe fog egy viaszgyertyát és átveszi a tücsök csendes birodalmát.

Kakaskukorékolás a reggeli ébresztő.

A hajnali szerenádót a kugligolyó ritmikus zaja adja. Az uszoda, a teniszpálya gyönyöreit sem vetjük meg. Csónakkirándulásra indulunk. Előbb azonban szétnézünk a városban. A fogadalmi templom kórusán állunk.

Itt van az orgonák orgonája. Európa egyik legnagyobb remekműve. A pécsi orgonakészítő mestermunkája. Megtudták, hogy pécsiek vagyunk és megengedték, hogy kipróbálhassuk. Piuszista orgonistánk csillogó szemekkel sétáltatta ujjait az ötsoros billentyűkön. Az egész templom sípokkal van tele és az orgona hangja, valami...

Talán az angyalok éneke...

Talán a folyók zúgása...

Talán az erdők susogása...

Nem tudom mi, de gyönyörű! A kórusról, a lépcsők birodalmán át, a kereszt alatti kilátóra megyünk.

Fönn vagyunk, 96 méter magasban.

Az emberek ólomkatonák.

Ott a csonka haza határa, arra van a Bánság, Szabadka, Temesvár, Arad. De közel van! És mégis, milyen messze!

Ott, ahol a Maros vize folyik, mennyi oláh átok és mennyi magyar könny kerül a magyar folyóba. De képzeletem, amely már a határokon is túl jár, újra a szegedi utcák poros levegőjéből veszi a gondolatokat.

Az ott a „Csillagbörtön“. Ez itt a zsinagóga, Európa legnagyobb imaháza. Ott az egyetlen... Még egyszer körülnézek és a kilátás gyönyörűségeit lelkembe zárva, indulok a kripták sötétsége felé. A templom alatti sötét fülkék csendes susogása, néhai kultuszminiszterünk, gróf Klebelsberg Kunó emlékét juttatják eszünkbe.

A püspöki palota kétszer égetett téglái és nemzeti nagyjaink emlékesarnoka e nagynevű miniszter emlékét dicsérik.

Most már a csónakázás örömeire áhítozunk.

A hatalmas csónak orrát Tápé felé fordítottuk. Szegedet már a távolság köde borította, amikor egy nagy tutaj mellett kötöttünk ki. Egyik társunkat, aki szegedi vízcserkész, a Tisza habjai nyelték el, ruhástól. Nem úszta meg ugyan szárazon, de hiszen a vízcserkésznek a vízhez is hozzá kell szoknia...

Este a pislákoló lámpák kísérteties fényében, tarajos habok hátán tértünk vissza a fészekbe. A harsogó torkok dalára csak a partok visszhangja felel... Ez a kedves csónakázás elefelejthetetlen emlék naplónkban.

Este van, este van, a díófa alatt a holdvilágnál, csendesen hallgatjuk egymás élményeit, majd vezetünk. P. Molnár, veszi át a szót:

— Mikor én még diák voltam...

Körülnéz és meglepetéssel látja, hogy mindenki az asztalra hajolva, az álom édes karjaiban pihen...

Korán reggel van, a rigó fűttszava is azt hirdeti: Szedjétek a sátorfát! Az idő gyorsan telik. Bánatos szívvel néziünk vissza a kedves villára, ahol olyan jól éreztük magunkat.

Hosszú gyaloglás után, újra a vonat füstös levegőjét szívtuk egészen Pécsig.

Ez volt a vakációs napló utolsó fejezete. Az aranyos könyvet becsukom és a következő kinyitásra várok, de addig is hasonló jót kívánok, mert mégis csak igaz az a mondás, hogy:

ki a Tisza vizét issza,

vágyik annak szíve vissza!

Lőrincz Z. VII. o. t.

Apatikus vádlott

Én birka ember vagyok. Nősülés vádjával akarták a ragályt homlokomra sütni. Bagóm sem volt e gonosz vádról és csak bordabeli mellényem figyelmeltetett rá. De már későn volt. Rövid kihallgatás után vizsgálati fogságra vetettek. Jaj nekem! Nem is tudtam, hogy még a XX-ik században is fogságba kerülhetek a nősülés képtelen vádjával, hiszen már Kálmán király kimondotta, hogy boszorkányok nincsenek! „Strigae, quae non sunt...!“ Most itt ülök a gazdában és szorgalmasan vakaródzom, mert az ingem tele van csipkével és még a vállalatom is viskét az ugorkacsipéstől. Pedig az olyan bölénynek mint én vagyok, nagyon körülményes a kezével a vállalatját elérni. No, de mindegy! Ártatlanul szenvedek itt, és ez

erőt ad a *gazda* borzalmainak elviselésére. Mert van itt mit elviselni! A *rabszolgám*, aki egyszerű falusi *portás* volt (ez meg-látszik *fényűző* modorán), csak nem régen került ebbe a *bü-várba*. Jó szíve van és minden nap reggel benéz *hűtlen* cel-lámba, reggel fölrázza a *nanámat* és befödi a *nyugtámat* a ma-gammal hozott *takarmánnyal*. Sőt még *orsót* is juttat nekem. A *nanámmal* együtt egy kisebb *tolttartót* is hoztam, de azt ő nem tudja, mert eldugom előle, nehogy észrevegye, hogy ab-ban rejtegetem a *szemfedőmet*, amivel a *csuklikon* át a *rab-szolga* távolodó vagy közeledő *járványait* (csak azokat!) pom-pásan megfigyelhetem. Ezt azért kell rejtegetnem, mert ha ész-reveszik, hogy nálam van, biztosan több rendbeli *verejtéket* ka-pok az ebédhez *körülménynek*.

A kihallgatásnál mindent elvettek tőlem, hogy kárt ne te-hessek magamban. Még a *képmutatómat* is elvették, pedig na-gyon szerettem, mert nagyanyámtól örökölt *ólom* volt. Így, kül-sőleg, minden *kecskémet* elvesztettem és minthogy a cellákban sehol sincs *csorda*, rabtársaimmal olyan látványt nyújtunk, mint egy *kantár*.

Amikor kihallgatásra visznek bennünket, néha bizony az új rabok között elég sok *ingovány* van, természetesen ezek a *találmányai* a *rabszolgáknak* és a kihallgató *kéményeknek*.

Néha nagyon furcsákat álmodom éjjel. Egyszer *meszelő-dörgésre* riadok fel, máskor *légbőlkapott* verdesi ablakom, de a legkínosabbak a látomások, amik egész éjjel gyötörni szok-tak. Egyszer csak előttem van egy erős *csapszék*, körülötte jó vastag, testhezálló mogyorópálcákkal és olyan suhogást hallok, hogy a fogságom előtt lefolytatott *hasadásom* eredménye roha-mosan csökken. Majd hirtelen, minden átmenet nélkül, egy *vakarás* áll előttem valami *terembura* alatt és Ella nevű meny-asszonyára hivatkozva, könyörög, hogy fizessem ki a *bead-vány-áradatát* és magas *lázadójt*, amit szemeinek rendbehoza-taláért kellene kifizetnie, de nincs pénze hozzá. Ha nem fize-tem ki, úgymond, akkor nem megy hozzá a menyasszonya, sőt dühében elpirul a *porcellán*! Végül is kifizetem az óriási össze-get és a látomás kettőnk *tagadásával* végződik.

Alighogy ez elmúlik, egy fiatal *lóca* bokrosodik meg a sze-mem láttára, miközben körülötte, alul-fölül, óriási, tüzes *for-galmak* és egyéb izzó *agyafúrtak* ugrálnak és forognak örült sebességgel, mintha valami szörnű nagy, fehér izzásig hevít-tett *rajzólban* volnék. Rettenetes félelem fogott el. De nincs nyugtom!

Most meg ott állok a magyar *tótágas* mellett és látom ma-gamat, mint *lézengőt*. Egy pillanattal később egy *poroszló* nya-kába ugrom és ez egy gondolatnyi idő alatt elvisz az alagi

vesztőhelyre. De még útközben is forog az örült kaleidoszkóp: olasz síkság, látvány: *nagyapó*; a *pirosító* partján csupa *Magda*, de minek ennyi ezen a terméketlen vidéken?! Nagy csodálko-zásban leesett az orromról a *látszat*, Végre megérkeztem a *vesztőhelyre*... gyorsan kikészítenek... és már ott is ülök nagy búsan és saját *bútoromon* veszek részt...

Végre elenyésznek a borzasztó rémképek, mert zörög a *csuklik* és a *rabszolga* fölraz álmomból e szóval: *fejedelem!* Már visznek is!

Csak egyetlen egy szót még... ha ezt a cikket meg akar-játok fejteni, előbb tömjétek meg a fejeteiket sok *szóával*!!

Fogjanak meg! Fogjanak meg!

(Megfogják!)

Piusi sporthírek

Intézetünk sportéletének egyik fontos eseménye volt az október közepén tartott atletikai háziverseny. Ennek eredménye a következő: — A 16 éven aluliaknál első helyezést nyertek:

80 m síkfutás:	Bornemisza István P. i. VII. o., 10.9 mp;
150 m „ :	Ujváry István P. i. VI. o., 19.9 mp;
400 m „ :	Ujváry István, 63 mp;
Magasugrás:	Molnár V. o. n., 142 cm;
Távolugrás:	Halász V. o. n., 4.80 m;
Rúdugrás:	Molnár, 201 cm;

A 16 éven felülieknél:

100 m síkfutás:	Csávási Miklós P. i. VIII. o., 12 mp;
200 m „ :	Csávási Miklós 25.1 mp;
400 m „ :	Rhédey László P. i. VIII. o., 61.1 mp;
800 m „ :	Schneider László VIII. o. n., 2 p 28 mp;
4×100 m staféta:	Dora, Rhédey, Heinisch, Csávási 48 mp.

Ez intézeti rekord!

Súlylökés:	Dora Péter P. i. VII. o., 10 m 26 cm;
Diszkoszdobás:	Dora Péter 26.69 m;
Gerelyvetés:	Petri József P. i. VII. o., 39.40 m;
Magasugrás:	Fenyvesi Ferenc VIII. o. n., 154 cm;
Távolugrás:	Heinisch Ferenc P. i. VI. o., 6.10 m;
Hármasugrás:	Dora Péter, 11.39 m;
Rúdugrás:	Petri József, 2.60 m. Szintén intézeti rekord! A helyezették díjazására 33 érmet osztottak ki, amelyek az idén is a <i>Jedosz</i> nagylelkű adományát képezték.

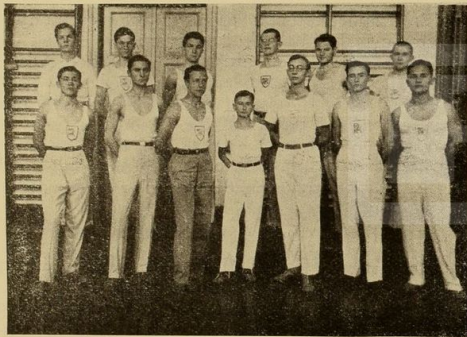

A Magyar Országos Torna Szövetség délnyugati kerülete által rendezett 1933. évi december 3-i ifjúsági tornászversenyen az intézet a következőképpen szerepelt:

Az egyéni bajnokságban Kerényi Béla VIII. o. n. műszabadgyakorlatban mint bajnok ezüstérmet nyert. Petri József gyűrűn harmadik, korláton negyedik helyezést nyert egy-egy bronzéremmel.

A bronzjelvényt szerző versenyen beneveztek és a jelvényt elnyerték: Swirkiewitz Ernő VII. o. n., Petri József, Csauscher Endre VI. o. n., Dorschich István VII. o. n.

A vasjelvényt szerző versenyen beneveztek:

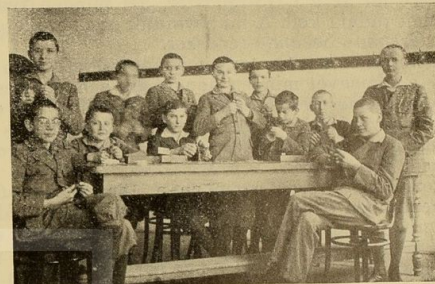
Petri József, VII. P. i.
Swirkiewitz Ernő, VII. o.
Csauscher Endre, VI. o.
Fenyvesi Ferenc, VIII. o.
Dorschich István, VII. o.
Vértés Boldizsár, VI. o.
Mintál Tibor, VII. o.
Perger Ferenc, VII. o.

Komlóssy István, VII. o.
Szabó Iván, VI. o.
Húber József, VII. o.
Kamarás János, VIII. o.
Antos István, VIII. o.
Benke László, V. o.
Laky András, IV. o.

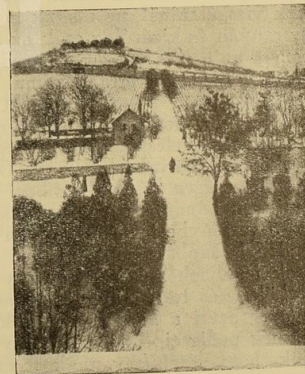
A vasjelvényt mindnyájan elnyerték, kivéve Szabó Ivánt, akit közbejött betegsége gátolt a versenyen való részvételben.

A teniszt mint eddig, a Pi. T. C. keretében üztük. A vizi-pólózásnak előnyös fordulatot adott két pólókapu beszerzése. Különben a sport igen sok ágában mutatkozott élénk élet. A téli sportok gyakorlásában a kedvezőtlen idő gyakran gátolt, de legalább az alkalmas napokat igen sokan használták fel sízésre és más téli sportok üzésére.

Péchy József.
VIII. o. P. i.

Az Ignáciánum növendékei rózsafűzér készítővel támogatják a misztókat.

A piusi ródlipálya felkészülbe várja — a ródlizókat.

VII. o.: Keller Lajos, Kovács Zoltán, Petri József, Sziller Péter, Weyer János, Zumbok Ferenc.

VIII. o.: Habich Miklós, Lilla Miksa, Péchy József, Rhédey László, Teppert László.

3000—4000 grammot híztak:

I. o.: Hertelendy Miklós.

IV. o.: Böröczffy Emil, Rubinka Lajos, Scheller Jenő.

V. o.: Görgey István, Hajtó Gyula, Herbert Ferenc.

VI. o.: Lipscher László, Raskó László, Tóth István, Ujváry István.

VII. o.: Marsovszky László, Sziller Péter.

4000—5000 grammot híztak:

V. o.: Forray Zoltán, Raffensperger Ferenc.

VI. o.: Blanckenstein Miklós gróf, Esterházy József gróf, Juranovics Ferenc, Várady Béla.

5000—6000 grammot híztak:

VI. o.: Habich Ádám.

VIII. o.: Csávási Miklós.

6200, azaz hatezerkettőszáz grammot hízott: Kis Imre VI. o.

Melyhez hasonló jókat kívánva, befejezzük, mert magasabb szám ezidőszereint nincs!

CGS-ellenőr.

Zeneest a III. szakaszban

December 10-én tartottuk első zeneestünket, amely igen jól sikerült. Ft. P. Rektorral az élen, megjelentek a Ft. Paterek is, — reméljük nem utoljára.

Sziller László III. o. zongorán. Schmidt: Rondo-ját adta elő, meglepően nagy hozzáértéssel. Nagy tapsra ragadta a hallgatóságot. Utána Görgey István V. o. cselló-szólója következett. Händel: Largo előadása nagyon jól sikerült. Most pedig Péchy József VIII. o. és Tobak József VI. o. énekelték egy pár dalt Schubert: „Három a kislány” című operettjéből. A hang mindkettőnél megvan és ehhez Pechynél a bátorság és jó előadókészség is járult. Tobak egy kicsit félénken kezdte,

de a végén már teljes pompájában hangzott az „Arva a ház” duettje. Alig hangzottak el a gyönyörű dal-
lamok, amikor M. Pájer ült az elő-
adó asztalhoz és egy remekbeszabott előadást tartott Schubert Ferencről. Apraja, nagyja egyaránt élvezte a tanulságos értekezést. Az ötödik szám Ivanovici: „Dunai hullámok” című keringője volt, amelyet Margitay Marius VIII. o. adott elő. Utoljára Ujváry István VI. o. lépett a zongorához és Badarzewsko: „Szűz imája” előadása után hatalmas tappsal fejeződött be az igazán élvezetes zeneest.

Sziller Péter
VII. o. P. i.

Hírek

Jézus Szíve tiszteletére az internátus minden hónapban akadémiát rendez. Az akadémiákat az egyes szakaszok felváltva rendezik nagy buzgósággal és mindig szebb eredmény-
nyel egymást igyekeznek felülmúlni. Csak így tovább! Eljen Krisztus Király!

*

Zichy Gyula gróf, kalocsai érsek úr Önnagyméltósága, a Pius nagylelkű alapítója szept. 19-én Pécsre járt. A pályaudvarról első útja a Piusba vitte, amelyet kegyesen meglátogatni méltóztatott.

*

B. Pignatelli József S. J. boldoggá avatását október 14-én ünnepeltük meg a templomban. A gyönyörűen felépített és hatásos szentbeszédet Vértesi Frigyes dr., teológiai tanár mondta. Az ünnepélyen az onanther mesteri játékával működött közre.

*

Az évi lelkigyakorlatok október 18—21-ig tartottak. A lelkigyakorlatokat P. Polgár András S. J. vezette igen szép eredménnyel.

*

A Jedosz pécsi szervezete eddig kétszer tartott a Piusban összejövetelt. Az első, októberi összejövetelt szónoka Schmidt Vilmos dr., ügyvéd, a szervezet helvi elnöke volt, aki beszédében üdvözölte a Pius új rektorát, majd a tagok összetartásának fontosságát hangsúlyozta. A második összejövetelen Telegdy Sándor dr., ügyvéd úr a kartellekről tartott igen értékes előadást. Az előadásokat mindkét alkalommal kedélyes tea fejezte be, aminek családias jellege igen jó hatást váltott ki a tagokból.

*

Ifj. Schmid Antal, volt piusi diák, a kitűnő tornász, mindnapiunk nagy fájdalmára, november 24-én 25 éves korában. Sellyén. szülei körében

meghalt. A piusi konviktorok, volt társuk lelkiüdvéért három szentmisét mondtak. Nyugodjék békében!

*

A „Titkos kéz”-nek, P. Kerling színdarabjának december 3-án volt nyilvános előadása a díszterem színpadján, a Püspök Úr Önnagyméltósága és nagyszámú, előkelő vendég jelenlétében. A kitűnő, fordulatok cselekményű darab, valamint az ez alkalomra Horváth Mihály tanár úr által írt bájos kísérőzene, megérdemelt, lelkes tapsot váltott ki a nézőkből.

*

Festetich Domonkos gróf úr önnémeté, volt kalocsai diák, december 15-én, kedves látogatásával tün-
tette ki az intézetet.

*

Pius!... Előre!... jelszóval december 21-én zártkörű sajtógyűlést tartottunk ft. P. Rektor vezetésével. A gyűlésen az énekhar is közreműködött.

*

Hálásan köszönjük az alábbi adományokat:

A Pius-újságalapra: Fehér Sándor 5.76 Ft., Forrai Antal 50 fill., Gerencsér József 50 fill., Kádas László dr. 5 P., Liposits Ipoly 3 P., Merta Gusztáv 1 P., Németh Sándor 2 P., Schlank Ferenc 1.20 P., Sebestyén Pál 2 P., Zichy Lujza grófnő 3 P.

A missziókra: Gatti Antal 3 P., Németh Lőrincné 5 P., Scipiades Katica: bélyeg és stanol.

Tanár: Összüleink boldogok voltak a paradicsomban... Bűnük miatt kiűzte őket a jó Isten a paradicsomból. „Az egyik csodálkozó fiúcskát megkérdezi: „Tudod-e, mi az a paradicsom?” Fiú: „Tudom. Szósz!”

Hittanórák.

— Ki látott már olyan embert, aki megkapta a kisebb rendeket? X. jelentkezik: A sekrestyések. A tanár mosolyog és Y. jelentkezőre mutat. Y.: Frater Iván!

*

Tanár: „Mi volt az élet fája a paradicsomban?” Fiú: „Az a fa, amely halhatatlanul lebegett a világűrben”.

Szóda

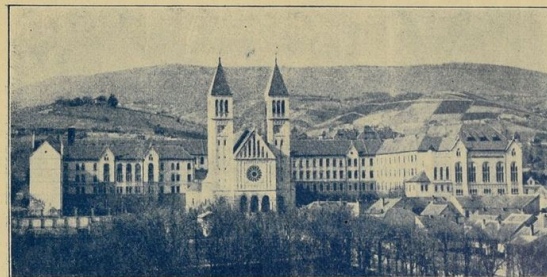
apatikus: gyógyszerész
birka: gazdag
nősilés: boszorkányégetés
ragály: bélyeg
bagó: fogalom
borda: korcsma
mellény: szomszéd
gazda: börtön
csipke: tetű
ugorka: bolha
bőlény: kövér ember
vállalat: hónalj
rabszolga: börtönőr
portás: földműves
fényűző: egyszerű
bűvár: fogház
hűtlen: meleg
nana: párna
nyugta: ágy
takarmány: paplan
orsó: tubák
tolltartó: vankos
szemfedő: monokli
csuklik: kuleslyuk
járvány: láb
verejték: bot
körülmény: garníring
képmutató: tükör
ólom: régi holmi
kecske: báj
csorda: vízesap

Tanár: „Milyen ünnepek voltak a régi zsidóknál?” Fiú: „Véresek és vérnélküliek”.

*

Tanár: „Melyek az evangéliumi tanácsok?” Fiú: „...a ... az ... evangéliumi tanácsok között van az önkéntes szegénység ... és ... és az ... örökös özvegyesség...”

kantár: disznócsorda
ingovány: részeg
találmány: céltabla
kémény: detektív
meszelő: ágyú
légbőlkapott: eső
csapszék: deres
hasadás: hízlalókúra
vakarás: világtalan vőlegény
terembura: kupola
beadvány: gyógyszer
áradat: számla
lázadó: orvosi díj
porcellán: Ella füle
tagadás: kézfogás
lóca: csikó
forgalom: kerék
agyafúrt: kocsikerék
rajzól: méhkas
tótágas: Balaton
lézengő: aki megéneklí a tenger!
poroszló: Nagy Frigyes lova
vesztőhely: löversenyter
nagyapó: a kiáradt Pó folyó
pirosító: Vöröstenget
Magda: magtár
látszat: szemüveg
bűtor: halotti tor
fejedelem: te vízfejű!
szóda: lexikon

A PIUS.

Az új piusi képes levelezőlapokból mutatunk itt be kettőt. Az új lev.-lapoknak páratlan népszerűségét bizonyítja az a tény, hogy egy hónap alatt 5000 darab fogyott el belőlük.

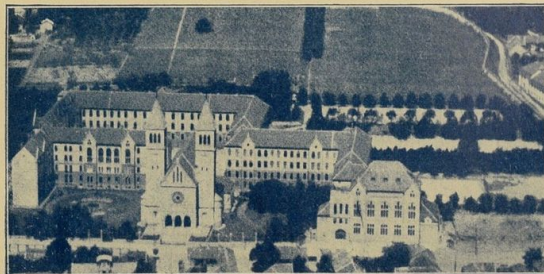
Vegyünk piusi képeslapot!

Olesó, szép, miénk!

Ára: 6 fillér.

Egy sorozat (9 db.): 54 fill.

A képeslapok 8 különböző színben kaphatók.

LÉGI FELVÉTEL.

ÉKSZER

ÓRA, EZÜST-ÁRU,
EVŐESZKÖZ, SPORT-
DISZTÁRGYAK, STB.

Nagy raktár. Szolid árak.

Legnagyobb megbízhatóság!

◆
Bálint István

Király-utca 11. szám.

Szinházzal szemben. Tel. 14—67.

Cipőt

és

sport- felszerelést

legolcsóbban vehet:

Quintusnál

Király-u. Városház-épület.

Megnyilik: febr. 15-én!

Dunántúl

Pécsi Egyetemi
Könyvkiadó és
Nyomda R. T.

PÉCS, PERCZEL-U. 42. Tel. 32-22.

Nyomdája izléses, pontos és olcsó kivitelben készít
mindennemű nyomdai munkát.

Könyvkötészete vállalat minden e szakmába vágó
munkát, iskola- és bankkötést, rajz- és térkép
felhuzást, dobozkészítést stb.

Napilapja a DUNÁNTÚL a püszista törekvések
bátor szószólója a legeredményesebb
hirdetési orgánium.

Kiadóhivatal: Perczel-utca 42. TELEFON: 32-22.

MECSEK ALJÁN

A JÉZUSTÁRSASÁGI PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA

23. SZÁM.

1934. ÉV — FEBRUÁR HÓ.

KÉZIRAT GYANÁNT

RÁDIÓ- ÉS
VILLAMOSSÁGI FELSZERELÉSEK,
TUNGSRAM IZZÓLÁMPÁK.

Cserkész- és turista-
felszerelések, vadászfegyverek, löszerek,
sportcikkék, korcsolya-, ródli és sífelszerelések

Hamerli József kft.

VASNAGYKERESKEDŐ

Király-utca 9. sz.

Rákóczi-út 50. sz.

KULTÚRA

KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET
PÉCS, PERCZEL-U. 17. TELEFON 18-36

Mindenféle nyomdai munkát csodaszép ki-
vitelben, olcsó árban és gyorsan készítünk.

Nyomatott a Kultúra Könyvnyomdában Pécs. — Felelős vezető: Mayer Á. Géza.

MECSEK ALJÁN

25

szám

Kiadja:

Pécsi Pius-gimnázium

Tartalomból

Kákonyi I. S. J.: Piusi fák. — Szépül a Pius. — Fabinyi Tihamér dr. pénzügyminiszter úr látogatása. — Rozgonyi M.: Középiskola... Egyetem... Villamoskalauz... — Ha egy régi öregdiák visszajönne... — Selymes F.: Első utam a Piusba. — Lőrincz Z.: Új fészkek. — Kovách A.: Az osztrák fehér front titka. — Bánhelyi F.: Pensumírás közben. — Szilléry L.: Félévi. — Rozgonyi M.: A kulcs. — Kongregációs Élet. — Cserkészmunka. — Sport. — Napló.

Jubilálunk a jubileum vigiliáján

A Mecsek Alján címlapján büszkén ragyog a 25-ös szám. Jubilálunk! Huszonötösztör látott már napvilágot, huszonötösztör kopogtatott be az öregdiákok ajtaján és vitt hírt, meleg üzenetet, huncut, csilingelő kacagást az Alma Materből.

A M. A. nem egyidős az intézettel. Mikor a Pius első nagykorú fiait szárnyaira bocsátotta, midőn kapui először tárultak ki a nagyvilág felé, amikor a Pius könnyes szemekkel, szívében valami kimondhatatlanul fájó érzéssel nézte, mint ballag a vén diák... akkor-akkor, mint a távozó gyermek után küldött anyai üzenet, kelt életre a M.A., hogy a távozó öregdiákokat **összekapcsolja** az Édesanyával, egymással és az itthonmaradt fiatalsággal.

És a M. A. ennek a programnak jegyében született évről-évre. Meleg diákszívek színpompás kaleidoszkopjából versben-prózában, komolyan, vagy mókában vetődött ki a piusi élet minden mozzanata az öregdiákok emléket sóvárgó lelke elé a lap hasábjairól s az öregek megfiatalodva, új lendülettel rótták útjukat tovább az élet országútaján. Így lett a M. A. az Alma Mater szívéből kiáradó, mindig újító, pezsdítő, vérkeringés.

Így indul tovább a 25-ös határkötől a mi kis lapunk, hogy éber szemmel **figyelje, megörökítse és irányítsa** a piusi társadalom életét, hogy hasábjain felölelje a jelent, multat és a jövőt, hogy beléle az öregdiákok egymásról, az Alma Materéről és a fiatal-ságról hírt kapjanak.

Mivel ez a szám **beharangszó a Pius intézet 25 éves jubileumára**, szeretettel kérjük az öregdiákokat, hogy az **esküvőket, előléptetéseket, kinevezéseket, kitüntetések stb.**, szóval mindazt, ami közös érdekű, föltétlenül írásban közöljék velünk, akár öröm az, akár szomorúság, mert a fiúk öröme, az Édesanya öröme, a fiúk bánata az Édesanya bánata. Jelentsük be a **címváltozásokat** is, hogy a kapcsolat közöttünk soha meg ne szakadjon, hogy lapunkban hiánytalanul egymásra találjunk, összeforrjunk az édes anyaföldön, hogy a **Piusban valamennyien gyökeret verjünk!**

Így üdvözl, így vár édes-mindnyájatokat a

Pius

MECSEK ALJÁN

A PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUM LAPJA

1936. március 1. Huszonötödik szám

Megjelenik évente egyszer

Kézirat gyanánt

PIUSI FÁK

BEKÖSZÖNTŐ

Öregdiákjaink a fásítás érdekében rendezett első farsangi színjátékához.

Írta: Kákonyi István S. J.

Előadta: Vértés Béla II. o. t.

A függöny megnyílt előttem és összehullt mögöttem.
Ide jöttem...

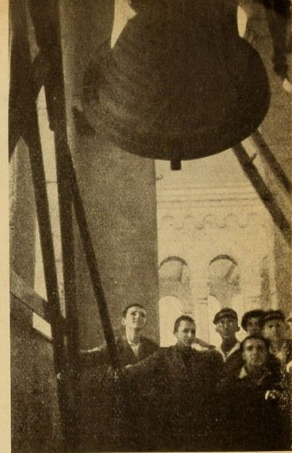
Az izgalomtól kipirult az arcom:
Jaj, csak a szereplés sokáig ne tartson...
Minden szemek tekintet-tengerén
Ringatózom, mint kis lótuuszpalánta: én...

Először is bemutatkozom:
Mindenkinek a szívemet hozom
És benne ritmust, dalt és muzsikát!
Megkonditom a kis szívharangom
És megrázom a mesefát,
Hadd hulljanak a csoduló csodák!

Hallgassátok meg gyermekálmom,
Segítetek
Az „Arany Ló” rejtett kulcsát megtalálom...

* * *

Egy varázslatos hajnalon,
Megdobbant az anyaföld szíve.
A két hatalmas piusi kőtorony
Kigyulladt hajnalpirban égve
S zengett, zenélt, mint Memmon szobra,
Világított, mint égi farsz...
S a világerdő sok kis bokra
A fényt, a dalt szívébe fogta

„Zengett...
a hatalmas piusi kőtorony”

És fűnek-fának elgagyogta,
A hívó fényt továbbragyogta
S elszállt a fény, az ének minden Fához...

A két torony csak egyre zengett.
A Fák a világrengetegben
Egymásranéztek, felfigyeltek,
S amint a dal fölkébe csengett:
Megéreztek, hogy édesanyjuk,
Az áldott Anyaföld izenget.

...S azon a csodás hajnalon
Sok Fának szíve fájni kezdett.
Azon a csodás hajnalon
Minden levélén harmat rezgett.
Azon a csodás hajnalon
A gallyakon
Nagy, szárnyas, új vágyak rügyeztek.

Kemény, köves élet-ugarral
A gyökerek birokra keltek.
Marasztaló, mostoha földből
Levélszárnyakon kiszökelltek
S ezernyi gyökérszálon
— Megannyi könnyű lábakon —
Keresztül sáron és poron,
Mind arrafelé meneteltek,
Ahol zenélt a két torony.
Vig szél fűtyült az ágakon
S a Fák mind vigan énekeltek...

Amint a lábuk honi földet érzett,
Mohón a földbe siklott a gyökérszét
S hogy elsimult az édes anyaföldben,
Nem fájt, nem sajgott, egy csöppet se vérzett,
Ezer ajkával szívta a szívét
És visszanyerte életes színét
És lombja közt igéző dal fakadt...

Midőn már mind-mind-mind gyökeret vertek,
Csodás, mély zsongás járta át a kerlet,
S aki csak arra ment, örökre ott maradt.
Barátok, testvérlelkek,
A kertben elheverték,
Vig örömsátrat vertek
És úgy itták a muzsikát,
Mely egyre szállt a kerten át...

S az anyaföld sok kis fája, reményteljes ifjú bokra,
Fölmosolygott, fölnézett a zengő-bongó új-nagyokra
És kis szívét, arany-szívét, testvér-szívét rájuk dalolta.

Mint ezerhúrú hárfa, zsongott az erdő, zengett...
Nagy Erdő, törpe Erdő, s kik benne megpihennek,
Mind-mind egyszerre érzik: egy nagy-nagy Szív melenget...

Midőn ütött az óra s elszállt a hajnálálom,
Két karmos, éjtszakás kéz meredt a láthatáron.
Oly óriásra duzzadt, mint két nagy barna felleg...
Az Erdő ezer ajkán elállt a dal, lehellet.

Anyás, nagy öleléssel hiába óvta, védte:
Vad, irigy markolással a Fákat mind kitépte,
A zengő, boldog Erdőt egy szálíg learatta...
...De a gyökerük ott maradt: az *Anyjuk azt nem adta!*...

Azóta minden hajnalon a vad világ-ugarbul
A Fáknek szíve csöndesen megdobbant, visszasajdul.
S kijátszva a zord mostohát, ha jó a titkos óra,
Kikelnek s futnak szárnyalón a nagy találkozóra.
Varázslat, bűbáj: hasztalan! Nem fog mesterfogás!
A mostoha a Fák körül mérföldes árkot ás:
Hiába minden, hasztalan: a Fának ezer szárnya van,
Az anyaföldnek szíve van és minden Fának vágya van.
Nagy, hazavágyó szíve van és odahúz, hol anyja van!

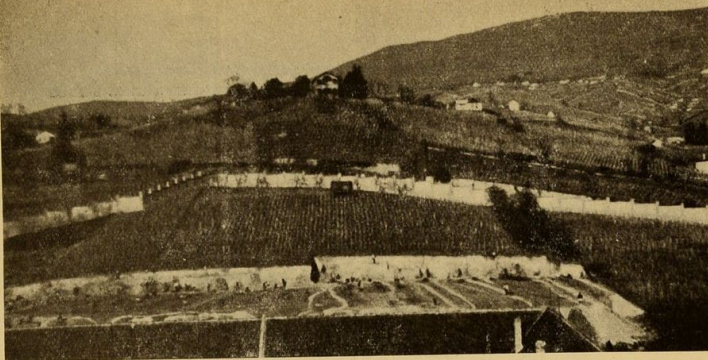
...És ezért minden hajnalon a fák mind hazajönnek...
Nagy Erdő, ifjú Erdő s kik benne megpihennek,
Mind együtt érzik, élvezik: egy nagy-nagy Szív melenget
Kis Erdőt, öreg Erdőt s kik benne megpihennek...!

* * *

Ím, eddig tart az álom.
Figyeljete, az értelmét kitéárom:

Kis, törpe Erdő: *kisdiák*; nagy, öreg Erdő: *nagydiák*,
S kik hallgatják a muzsikát, azok a jó *papák, mamák*,
Testvér, rokon és jóbarát...
A karmos két kéz jelzi a rút *élet-mostohát*...

Nagy Erdő, törpe Erdő, s kik benne most pihentek...!
Hadd hulljon szét a kárpit, zenéljenek a Fák,
S feledjük pár órára el a künn leselgő mostohát...!

Szépül a Pius!

Egy téli délelőtt fogtam magam és egy szemfüles riporter merészségével, — no meg jó csomó papírral, hegyes ceruzával fölfegyverkezve, — elszántan megzörgöttem a ft. P. Rector aiját... Berreg a csengő. Eddig jól megy. Benyitok.

— Főtisztelendő P. Rector kérem, a Mecsek Alján c. püsi világlapban szeretnénk hirt adni az öregeknek és fiataloknak egyaránt, mi készül itt az öregedő Piusban. Egy interjút szeretnénk...

Szíves mosoly. Pár pillanatnyi csend. P. Rector néhányszor végigsimítja gondterhes homlokát és csendesen beszélni kezd...

Amikor a nagy terv megfogamzott...

A stádion problémáját nehézségek érlelték. A PEAC pálya több fontos szempontból nem volt megfelelő; a mostani repülőtér létesítése óta pedig a mezőn is több ízben kellemetlen helyzetbe kerültünk. A várostól akartunk telket bérbe venni, de azt a választ kaptuk, hogy nem áll módjukban... Ekkor született meg a nagy terv.

A szőlő termése nem volt kielégítő. A legutóbbi esztendőben öt és fél holdon csak 28 hl. termett. Az előbbi években is már igen gyér volt a termés. Az egész szőlőhegyet meg kellett volna újítani. Ez pedig óriási költséget jelentett volna.

Bizonyára észrevették, hogy a P. Rector sokat jár-kel, mérlegel és nem is sejtették, hogy mi készül itt...

— Valamit sejtettünk, kérdezősködtünk is, de ft. P. Rector mély hallgatásba burkolódzott...

— Igen, igen. Akkor egyeztettem össze a problémákat. Csokonay tanár úrral jártuk a kertet és mérlegeltük az összes lehetőségeket. A cél az volt, hogy a tornaórákat felügyelet alatt jól felhasználhassák népes osztályok is.

Minden problémámat *Dulánszky Jenő* mérnök úr 1934 októberében ebbe a nagyszerű tervbe fogta össze. Az atletikai pályák

részletterveit *Kostyán Károly* és *Csokonay* tanár úr készítették el. Az egész tervezetet a budapesti Testnevelési Főiskola elé terjesztették, ahol *Dr. Misángyi Ottó* tanár úr nagy szaktudással megírálta és jóváhagyta.

A célnak megfelelően egy helyen van minden. A stádion legnagyobb hossza 165, legkisebb hossza 145 méter, szélessége 75 m. Itt foglalnak helyet a football- futó- s a többi atletikai pályák. A dombtetőre tervezzük a 12'5 x 25 m kb. 1'40 m mély uszodát, melynek vizével öntözzük a kertet. A kilátótorony öltözőhelyiségek fölé emelkedik. E mögöl a kilátótorony mögöl indul kelet felé a 400 méter hosszú egyenletes lejtésű rödlí- és nyugat felé a 350 méter hosszú meredekebb sípálya. Tenispályákat építünk a régi I. szakasz játszótérén, a klinikai oldalon kihajló telekrészleten pedig céllövőpálya létesül. A pálya hossza 56, szélessége 10 m. Keleti és északi szélén egy két méter átlagos mélységű, 1:1 arányú rézsűvel és 0'40 m fenékszélességgel bíró árok fut végig, melyen a lőtáblákhoz lehet jutni. A rézsű legnagyobb magassága a céltáblák mögött 7 méter.

»Páter Rector, ezt megcsináljuk!«

Mikor ezt a tervet megálmodtam — a rajzok is elkészültek 1935 tavaszán — a történetesen Pécssett tartózkodó *dr. Steuer György* öméltsóságának, a jezsuita diákok lelkes vezérének, a Földmunkás Szövetkezetek elnökének mutattam meg. Valósággal megígérte őt a terv...

— *Páter Rector, ezt megcsináljuk! És ha nehéz lesz: akkor is megcsináljuk!*

A nagy terv tehát kedvező auspiciumokkal indult...

Nagy hálával tartozunk *Siptár László* úrnak, a Pécsi Takarékpénztár igazgatójának, a Baranyamegyei Földmunkás Szövetkezetek elnökének; ő oldotta meg a nagy terv megvalósításának pénzügyi nehézségeit, — és *Gundrum Aurél* mérnök úrnak is, aki lelkesen magáévé tette a gondolatot és nagy szakértelemmel, a legnagyobb jóakarattal irányítja a földmunkások munkáját.

»Fásítsuk a Pius!«

Mikor a dolog ilyen szépen megindult, elérkezettnek láttam az időt, hogy a nagy terv másik részét is előtérbe állítsam.

A kert fenmaradt részét oktatás céljait szolgáló botanikus kertnek szántam. A lényeges, döntő szempont itt nem a szépség, vagy teljesség, hanem a gyakorlati cél. Ne csak szép, hanem első sorban *hasznos* legyen. Ezt a tervemet ismertettem a Pius Kollegium Baráti Körével és az ő biztatásukra 1935. nov. 9-ére mozgósítottam Öregdiákjainkat. Annyian jöttek össze, mint soha azelőtt. Ekkor hangzott el a jelszó: „*Fásítsuk a Pius! Verjünk*

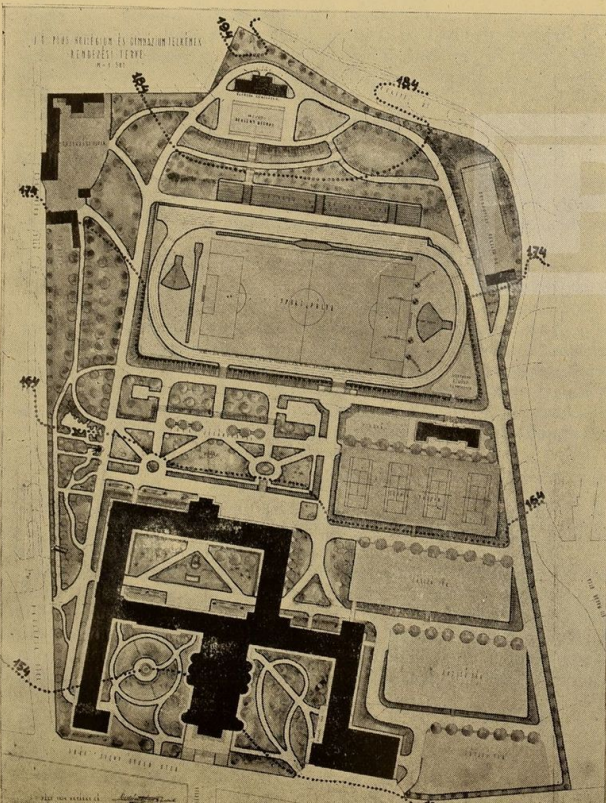
gyökeret a Piusban!" — amely az öreg és ifjú diákság, valamint a Kollégium barátai körében oly meleg fogadtatásra, őszinte visszhangra talált. Határozatba ment, hogy proklamációt intézünk diákjainkhoz, azok Szüleihöz és a Kollégium Barátaihoz a nagy cél érdekében. Az öregdiákok pedig lelkesen vállalkoztak arra, hogy színjátékot rendeznek a fasítás érdekében.

Nagy lendülettel indult meg a mozgalom, és folyik még ma is tovább. Az egész akciónak egyik legkedvesebb és legmeglepőbb mozzanata, hogy két öreg diákunk *legelső fizetéséből* küldött a fasításra.

A kert terveit az országszerte ismert Báldy László kertészeti főintézővel készítettem el.

Így lesz!

Tervezte Dulánszky Jenő mérnök.

Serényen folynak a földmunkálatok.

(Foto Mutzer.)

Az öregdiákok proklamációjából.

... *Verjünk gyökeret a Pius édes anyaföldjébe!* Hadd szimbolizálja az a piusi röge oly szívósan beleölelkező facsmete azt a boldogító igazságot, amelyet büszkén vallunk ország- világ előtt a közélet porondján: életerőnket, energiánkat a Pius áldásos talajából szívtuk, gyökereink a Pius áldott anyaföldjébe kapaszkodnak és nincs erő, mely kitéphetné onnét!

S a Pius átveszi tőlünk a csemetét, szerető gondjaiba fogadja, öntözi, ápolja, neveli és éberem figyel — éppúgy, mint azt a fiatal embercsemetét, akit szeptember elején szülője, esetleg öregdiák édesapja, áttűltet a Pius termőtalajába, hogy ott hatalmas fává izmosulva az életben vihart álljon, másoknak oltalmat nyújtson, édes gyümölcsöt teremjen!

... S ha *diákkoromban* ültettem ...: érettségi után elhagyom a Pius-t, de az élet sivatagában is érzem, itt hagytam magamból egy darabkát: az én fámát. az én szimbolumomat ... És a jó atyák, akik lelkeket nevelték, naponta kísétnak a fák közé és meg-megállnak egyik előtt is, másik előtt is: nézik, hogy izmosodik, nyújtózkodik, ágaskodik bele az élet tavaszába és forró imát küldenek az ég felé, oda, ahová az én fámnak vezérehajtása törtét, hogy én is mindig oly üde, életerős, égbelendülő legyek, mint szimbolumom, hogy keményen álljak a piusi talajon, hogy el ne sodorjon a viharos élet ...

S ha mint *öregdiák*, visszatérek az Alma Materhez, 10 ... 25 ... 50 ... 60 ... év súlyos terhével a vállamon, megállok az édes honi földön, ahol gyökeret vertem, ahonnan életem fakadt: megnézem a fát, az én fámát és rajta az én életemet, az elrepült 10 ... 25 ... 50 ... 60 ... életéveimet ...

Jön a fiam: új csemete az édesapja mellett. S a fiút is valami úgy húzza a Pius kertjébe ... Megáll egy fa előtt: ezt a tölgyet, hársat, ezt a jegenyét itt az én apám ültette ... Ő talán már kidőlt ... De a fája szerető megemlékezés felkiáltójeként még mindig ott áll a Pius kertjében és egyenesen tartja a fiút is ...

Igen, fásítsuk a Pius-t, mert a Pius a mienk, gyermekeinké, unokáinké! A Pius a mi várunk, sásfészkünk, áldott anyaföldünk! Itt, ezeken az áldott rögökön mind együtt vagyunk, melegen össze-

Várjuk a miniszter urat
(Foto: Széll L.)

forrva mind együtt maradunk. Lelkünk, emlékünkhöz gyökeret vert a Pius humuszában és azóta állandó piusi honvágyban élünk. S ha engedve ösztönünknek, visszatérünk ide, a Szózat hangulata zsong megilletődött lelkünkben:

A nagyvilágon e kívül
Nincsen számomra hely...

Piusi Diákok, Szülők, Barátaink, Ifjak és Öregek! Verjünk gyökeret a Piusban! Forrjunk eggyé a nagy munkára: Fásítsuk a Piusot!!

Legyen ez a mi nagy, lelkes összefogásunk hálás szeretetünk öszinte kifejezője Jézus Társasága iránt, mely 1940-ben ünnepli négyszázéves fennállását és a mi szerető Alma Materünk, a Pius Kollégium iránt, mely éppen a jövő évben üli negyedszázados jubileumát.

Megmozdul a föld...

És akkor megindult a munka...

— Igen, nagyon jól emlékszem: november 4-én tette meg P. Rector az első kapavágást. Utután egyszerre 50 ember állt munkába az öreg szőlőhegy oldalán. Serényen folyik a munka. És mikor lesz kész a plató?

— Március közepén...

P. Rector elgondolkodva néz ki az ablakon. Majd élénken hozzám fordul.

Feltűnt a fiuknak az egész építkezésben a célszerűség? Észrevelték az összefüggéseket? Ez is nagyon érdekes fejezete a tervnek. A pince építései kitermelt nagymennyiségű körül kiderült, hogy elsőrendű építési anyag. Ezt nem szállítottuk el, hiszen rengeteg pénzbe került volna, hanem mindjárt felhasználtuk a tervbe vett utak megepitéséhez. Így készült el még a múlt évben a tornaterőről az épület mentén szerpentin-szerűleg felfutó út, a klinikai oldalán lévő rödlipálya fele, a belső, négyzetes udvar utai, a kiirtott „csalitos” ipszilon alakú útrészlete.

Az angol árkok szintén le kellett bontani. Nemcsak azért, mert egyik oldalán alaposan megrongálódott, hanem azért is, mert szükségünk volt tantermekre. Így egész emeletet nyertünk világos termekkel további céljainkra.

Az angol árok köveiből és azokból a kövekből, amelyeket hajdanában P. Siska vezetésével a harmadik szakaszisták játszó-

terükön eltemettek és amelyeket mi — tíz évi pihenés után — kiemeltünk, a játszótérek rézsűit kőgallérokkal futtattuk körül.

És az egész nagy terv mikorra lesz kész?

— Néhány évbe kerül a teljes megvalósítás. A tribün- és uszodaépítés távolabbi tervek. Nem lehet egyszerre mindent. Meg kell várni, míg a 7—8 m. magas töltés megrokkban.

— Mikor lesz meg? Meg lesz-e 1940-re, a Társaság 400 éves jubileumára...

— Nem tudom. Egyébként a távlati kép már készül az új Pius-ról: *Schöner Frigyes*, *Schöner Károly*, öregdiákunk bátyja, készíti.

..

Amint a szobából kijöttem, áhitattal néztem vissza a becsukott ajtó mögötti csöndes műhelyre, amelyben egy nagy-nagy, az ifjúsáért dolgozó szív dobog, alkot pihenéstelenül, hogy szebb, több, teljesebb legyen a piusi élet... És ennek a műhelynek üteme, ennek a nagy szívnek lüktető rohama kiárad az egész Piusra, lendít és indít munkára ihlet mindenkit, mert jelszava, ritmusa, lendülete:

Pius! Előre!

Szemem az égre téved és néhány pillanatig hálásan pihen a kék égboltozaton...

R.

Fabinyi Tihamér dr. pénzügyminiszter úr látogatása

December elsején dr. Fabinyi Tihamér pénzügyminiszter úr Öngyműltósága magas látogatásával tüntette ki a Kollégiumot.

Szillery Péter dr. kormányfőtanácsos Úr Ömeltósága november 30-án délután küldöttséget vezetett Fabinyi Tihamér dr. pénzügyminiszter Úr Öngyműltóságához. Megkapó beszédben üdvözölte a miniszter urat és a piusi diákok szülei, a Kollégium öregdiákjai és Barati Köre nevében megkérte Öngyműltóságát a Kollégium látogatására.

Dél előtt tíz óra tájban érkezett meg a miniszter úr kíséretével, Nendtvich Andor polgármester, Makay István polgármester helyettes urakkal az élén a főbejárat elé, ahol ft. P. Rector a tanári kar, a megjelent szülők és öregdiákok nevében köszöntötte. Díszruhás növendékek sorfala közt haladt végig a Gimnáziumon, Internátuson, a fiúk közül többeket barátságosan megszólítva. Közvetlen, kedves modorával egycsapásra megnyerte mindnyájunk rokonszenvét. Nagy érdeklődéssel tekintette meg az impozáns méreteiben épp ekkor

Miniszter úr és a ft. P. Rector
a fedett teraszon

(Foto: Kovács A.)

kibontakozó stádiont és a további tervek rajzait. Ft. P. Rectorral beszélgetve, keresetlen, egyszerű modorában többször megjegyezte, hogy a látottak-hallottak alapján a Pius nagyon megnyerte tetszését, főképpen azért, mert mely vallásosságban gyökerező fegyelmre, puritán egyszerűsége, kötelességtudásra, kemény munkára nevelik a fiukat.

A negyedórára tervezett látogatás ideje rövidnek bizonyult. Félóra is eltelt, mire visszaértünk a kapuhoz. Néhány keresetlen mondat, amelyet a miniszter úr búcsúzásul mondott, biztos záloga annak, hogy szeretetébe fogadta intézetünket.

Látogatása nem múlt emlék. Az a tudat él bennünk, hogy a Kollégium megértő jóbarátja...

Középiskola... Egyetem... Villamoskalauz...

Vannak az ember életében egyes momentumok, melyeket sohasem tud elfelejteni. Nem tudom, Önök hogy vannak vele, de nekem gyakran eszembe jut, hogy valamikor régen egy Mecsek-mögötti kis falucskában laktunk; hogy ott játszadoztam a gangon a fekete cirmossal, és mezítláb máskáltunk kint a tarlókon, kezünkben kis kannával ürgét áztattunk a búzaföldeken...

Egy kora szeptemberi délután, amikor megint a ganggrádcison hancúroztam, apám elém állt és azt mondta:

— Holnap megyünk fiam... Megyünk a városba.!!

Emlékszem... könnyes szemmel szálltam fel a szekérre s mikor a kocsi beért a városba, még akkor is sirtam. Piuszista lettem. Emlékszem, hogy napokig nem ettem semmit a honvágy miatt. Aztán lassan kezdtem megszokni a környezetet s egy hét múlva már vígan ugrándoztam a piusi játszótéren. Csak estlén-kint gondoltam haza, amikor lefeküdtem s nem az a régi, megszokott, otthoni ágyacskám várt rám. Ilyenkor még néha könny tolt a szemembe...

És ez mind eszembe jut most. Az intők, a róvók, az évvégi bizonyítványok... A tanárok, a jóbarátok képzeletben mind itt vannak előttem. Látom, hogy az egyik tanárom négyest ír a noteszba, a másik sarokba állít, a harmadik barackot nyom a fejemre...

De hirtelen megváltozik a kép. Hatalmas, zöld asztal mellett vagyok, előttem komor tanárok... En ott állók szinte megkövülten és várom az ítéletemet... A matúrát...

Hát nem így volt? Ha vonat elé is akartuk vetni magunkat, vagy Abessziniába, vagy az idegenlégióba is akartunk szökni a

szekundák miatt, mégis boldogok voltunk. A leg-szegényebb diáknak is meg volt a mindennapi betevő falatja, a jó meleg szobája... boldogsága. Mindenki boldog volt. Soha senki komolyan nem panaszkodott. Úgye, ez egy középiskolának az élete?

... Aztán kikerültünk az életbe...

És itt...?... Azt szokták mondani, hogy a legboldogabb idő az ember életében az egyetemi évek. Ezzel szemben állítjuk, hogy az egyetemi hallgatók 50%-ának az egyetemi évek hozzák a legkeserűbb napokat. De lássuk csak, igaz-e ez a feltevés? Sorban felkerestem azokat az egyetemistákat, akikről tudtam, hogy hazulról csak néhány fillért kapnak és más oldalról nem részesülnek semmiféle anyagi támogatásban. Csak néhány példát hozok fel a sok közül:

Valahol a külvárosban, kis szűk udvari lakásban, három egyetemista lakik. Az egyik piuszista volt. Egyszerű, sivár bútorok sorakoznak a fal mellett. Az asztalon könyvek hevernek. Most készül a három diák a vizsgákra. Leültetnek a hepe-hupás diványra. Mind a hárman egyszerre akarnak beszélni, mind a három először akarja elmondani a nyomorát.

— Másodéves jogász vagyok, — mondja a volt piuszista. — Két évvel ezelőtt jöttem Pécsre. Azelőtt Pesten voltam. Két évig bölcsészettel hallgattam. Aztán otthonról nem kaptam egy fillért sem. Nem is kértem. Apám a háborúban halt meg s az anyám is csak nagy-nehezen tud megélni csekélyke nyugdíjából.

Elmondja, hogy Pesten nagyon drága a diáknak az élete.

— Amikor Pesten sehogysém tudtam boldogulni — folytatja — elhatároztam, hogy megpróbálom valahol vidéken. Amikor Pécsre jöttem, mindjárt az első napokban szerencsém volt. Néhány tanít-

Osztályfőnökünk „ex cathedra.”

Pályanyertes felvétel.

Szekunda-záporban felvette:

Áronffy T.

*Izgalmas számjáték az I. szakaszban.
A főhadiszállás.*

ványt szereztem magamnak. Így aztán hozzájutottam ahhoz a pár fillérhez, amire szükségem van. Igaz, az egyik tanítványomtól nem kapok pénzt. Ebédért tanítom.

Megkérdezem, miért iratkozott itt jogra, mikor Pesten már két évig böcsészetet hallgatott.

— Azért, hogy valami keresethez juthassak. Ha a bölcsészetre iratkozom, az instrukciókat sem tudnám vállalni. Jögon az embernek mégis van délutánoként egy kis ráérő ideje. Habár két évet vesztettem vele, de Isten segítségével csak elvégzem valahogyan...

Aki muzsikával keresi meg a kenyerét...

A pezsgőfröccsöt hörpintgető vidám publikum sokszor nem is tudja, hogy szegény diákok muzsikálnak nekik. Diákok, akik nappal alusznak néhány órán keresztül és éjjel keresik meg a mindennapi kenyerüket. Mit mond az életről egy ilyen muzsikás diák:

— Merem állítani, hogy az összes egyetemisták között a mi életünk a legkeservesebb...

Azt mondja, hogy a hangszereket is a saját összekuporgatott pénzükön vették.

— Én például egy harmónikát vettem körülbelül fél évvel ezelőtt — folytatja. — Kétszáz pengőbe került és havi húsz pengős részletekben fizetem...

Elhallgat. Nézem és elképzelem, amint pár óra múlva a kávéházban ül zenekarával... Szinte hallom, amint a kifizetetlen harmónikáján a divatos tangó-dalt játsza...

Szellemi inségmunkások...

Vannak, akik tanításból élnek, vannak, akik muzsikával keresik meg a kenyerüket és vannak szellemi inségmunkások. Azt lehet mondani: ezeknek megy a legjobban. A város-házán dolgoznak, 40 pengőt kapnak egy hónapra és otthonról is küldenek nekik talán valamit. Ha vacsorát nem is eszik mindig az ilyen inségmunkás, az nem baj. Ha nagyon takarékoskodik, még szórakozásra is jut... Télen zálogházba adja a tavaszi kabátját, a kapott pénzből a tandíjnak egy részét fizeti ki, aztán tavaszkor a téli kabátját adja be és annak az árából kiváltja a tavaszt...

A harmadik szakasz „reménységei”

Röviden ez az élete egy szegény egyetemistának. Pár példát említettem csak, pedig köteteket lehetne róluk írni...

... Szegény egyetemista... Sokszor, nagyon sokszor eszébe jut neki a gimnázium... És milyen boldog volt akkor, amikor ott állt az iskola igazgatósága előtt és kezébe adták a matúrát...

De boldog lesz-e akkor, ha sok állásnélküli év után, villamoskalauz lesz és eszébe fog jutni, hogy valamikor ott állt az egyetemi tanács előtt és kezébe adták a diplomát...?

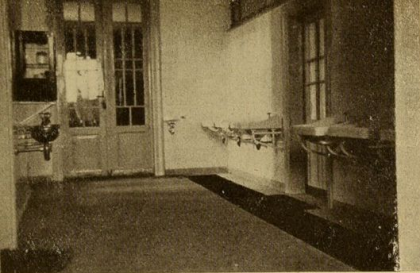
Rozgonyi Miklós.

Egy volt piusi diák sikere

A Bécsben megjelenő, nagy osztrák katolikus napilap, a Reichspost, írja 1935. dec. 8-i számában, hogy a budapesti Operaház hamarosan egy új operát hoz színre, *Az Éneklő Dervis* a címe. És az egészben a legérdekesebb, hogy az opera magyar szövegét egy arab fiatalember írta: *Wadih Khayatt Nimabullah*. A Reichspost aztán a továbbiakban röviden közli is ennek az arab fiatalembernek rövid életrajzát. Mint tizenéves fiú Mezopotámiából, Mossulból került a Piusba. A világháború alatt nem tudott hazamenni és így a Piusban elvégezte a gimnáziumot, (a második érettségi tablon látható a képe is). Utána a pesti egyetemen két doktorátust is szerzett. Ezalatt az idő alatt teljesen beleolvadt a magyarságba, úgy, hogy az anyanyelvét is elfelejtette. Valami csendes, tudatalatti honvágy azonban mindig gyötörte. Néhány évvel ezelőtt a tragikus körülmények között elhunyt Mattyasovszky Kasszian bencés főigazgató keletre induló cserkészcsapatahoz csatlakozott és így hazatalált szülőföldjére. A régi anyaföld levegője annyira megkapta, a feltámadt gyermekkori emlékei úgy lefogták, hogy nem tudott régi hazájától elszakadni. Két évig bolyongott odahaza, bejárta hazájának minden részét és a keleti romantikus világ, párosulva gyermekkorának megalátt, tüneményes meseivel, megihleték és így született meg az opera. Egy opera, melynek magyar szövegét arab ember írta és arab muzsikáját magyar ember szerezte...

A Pius szívből gratulál régi növendékének!!!

Selymes Ferenc.

Az új tornatermi előcsarnok
ívóutakkal.
Jobbra a zuhanyozóhelyiség bejárata
(Foto: M. Kákonyi)

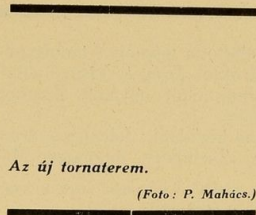
Ha egy régi öregdiák visszajönne...

Amint belépne a Piusba, hát nagyot nézne. A mellékhajtón belépve, sima aszfaltúton haladna a templom mögötti bejáró felé és bizonytalán nem kerülné el a bicikli-garage a portás-szoba melletti fal hosszában. A hatalmas tölgyfaajtón belépve, látná, hogy a kanyargós folyosó-labirint eltűnt, a fürdő új bejárót kapott és a szembenlévő fali frontál barátságosan rámosolyogna X. Pius szobra. Innen egyszerű fordulattal fut föl a folyosó az új portásszobáig, amely a gimnázium, konviktus és rendház találkozásánál, a központi helyen épült. A gimnázium földszinti folyosóján megindulva, ugyancsak tágranyilt szemekkel nézne a szemben áttört falra, ahol kettős üvegajtón és az angolárkon átívelő hidon egyenesen a régi harmadik szakasz játszótérre juthat, ahol gaznak, football-kapunak, kerítésnek se híre, se hamva: helyette sima játszótér terpeszkedik. Ugyanitt, a kijárónál (a prefektúra alatt), ahol hajdan verejtékező diákok ültek — forrás fakadt: remek ivócsarnok, pompás ivókutakkal várja a drukkbán eltikkadt diáksereget. Alatta, a mélyföldszinten, ugyancsak áttörve a fal és lépcső fut fel a hid mellett a játszótérre. Az első emeletről pedig függőhid nyúlik át a II. szakasz játszótérre.

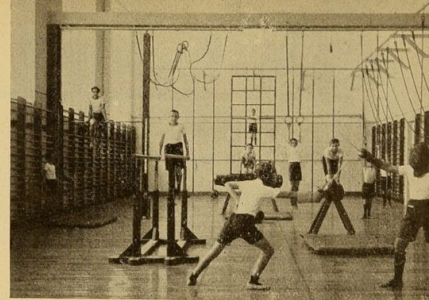
Minden lépésre új meglepetés: a diszteremben süllyszett helye van a zenekarnak. A tornaterem új padlót kapott, az öltözők nemkülönben. A helyiségek egységesen átrendezve. Hát még az új mellékhelyiségek, amelyek *dr. vitéz Tárczay Felicdes Román* úr megértő támogatásával létesültek! Tiszemélyes zuhanyozó-helyiség, raktárhelyiségek stb.

És ha bejövettelkor föltekintett a templom mögé, vegyes érzelmek közt megállapíthatta, hogy a szellő-átjáró eltűnt, helyette szép, árka-dos fedett-terasz vonul át és a templomnak szép, nyugodt háttér ad.

S a játszótérrekről is eltűnt a romantika: a csalitosnak se híre, se hamva. A játszótérek körüli heverők helyén gyepes részsík simulnak... Ha mindezt látná, megértőleg nézne arra a 6-os, 7-es diákra, aki ezzel a sóhajjal köszöntene: Ó, a Piusban hal-doklik a „régí romantika!”

Az új tornaterem.
(Foto: P. Mahács.)

Új fészkek

Az 1935-ben végeztek a sors különös csapása folytán minden testvéri kapocs nélkül váltak el egymástól. Az érettségi bankett, a tíz éves találkozó ígérete, mind kiesett az akkor fontosabbnak ítélt zűrzavaros megbeszélésekből.

Szinte helyrehozhatatlan mulasztás marad az életünkben, mégis úgy érzem, hogy még most is segíthetünk ezen; vagy legalább is segíthetnek azok, akik ennek a pár sornak elolvasásával érintve érzik magukat és keresik a kapcsolatot a Piuossal. Mert a Pius összekötő kapocs minden volt növendékével. Eppen ez az anyai szeretet készítet arra, hogy végigpillantsunk azokon, akik a régi fészekből kirepülve újakat keresnek maguknak.

A legnépesebb csoportot a pécsi jogászok alkotják. Aronffy, Csorba, Gerber, Kálmán, Komlósy, a három Kovács (Ferenc, Géza, Zoltán), Mintál, Novelly, Pápa, Petri, Rónaky, Saray, B. Szabó, Szilléry (Sziller); velem együtt 17. Horváth „Gyuszi” csak mostanában állt közénk, hogy emelje számunkat. Weyer a pesti egyetem jogász-polgára.

Hippokrates, az orvostudományok apja, öt követőjére akadt. Maršovszky, Máté, Rajkhy (Ruff). Pécssett, Hirt és Dóra Peti Pesten tanulják a bacillus tudományt.

Bodrogi, Guth, Gilbert, Hangya, Ráboczky, Villányi (comis fráterek, akarom mondani: kedves testvérek) a jászberényi ferences zárda filozófusai.

Brenner, Horváth Gabi, Kaszás, Müller, Régeit teológusok. Kresz Marci és Polka Jóska is beljebb jutottak a sekrestyéből; az előbbi pécsi, az utóbbi veszprémi szeminarista.

Ruppert és Turzó Pista novíciusok a Mamézában. Bohár Tóni gyengélkedése miatt később követi őket.

— Na, de elég a „pap”-olásból.

Birc soproni erdész, Bornemisza Pista miskolci jogász és — költő, (Nem kereskedőtől tudom.) Bögi nem sok életjét ad magáról.

Dorsics a pécsi ügyészségre került, Hargitai a városházára, Keller és Perger tanítóképzősök helyben; Pétersz Pista rádiókat bont és rak egybe; Swierkiewicz még most is döntögeti, hogy „jogot-e inkább, vagy tanárt?”. Ráér. Egy évig pihen.

Fabián a régi vig fiú (az orvos eltöltötte ugyanis a tanulástól.) Pazar Mohácson football-center és instruktor. Láng és Visnyai állatorvos-jelöltek Pesten; Hell gépészmérnök-jelölt ugyanitt. Zumbok szintén műegyetemista és — sportrepülő.

Földvár "az egyetlen" ludovikás közülünk. Jelenleg soproni önkéntes. Rada keszthelyi főiskolás. Zsembery önkéntes. Már sarzsija is van (nem is egy).

Mielőtt beszámolómat befejezném, bocsánatot kérek kedves volt osztálytársaimtól, hogy új lakóhelyükről ilyen nyilvános helyen számolok be. Úgy érzem azonban, hogy nincs okunk tiltakozni az „Alma Mater” előtt.

Kérlek tehát Mindnyájatokat, hogyha soraimba valami tévedés került volna, jelezzétek, hogy a Pius továbbra is összekötőkapocs maradjon új fészkekbe rebent gyermekei között.

Baráti üdvözléssel:

Lőrincz Zoltán
Br. Bánffy Dezső-u. 30.

Pillanatfelvétel az
I. szah.-ról.
Missziós
bélyeggyűjtés.

Muci, a Pius közhedvelt őzikeje
(Foto: Petrányi R.)

Első utam a Piusba

Irta: Selymes Ferenc

Akkor még tíz éves, fényes szemű, boncos hajú kislíú voltam...

Hosszú-hosszú tanácskozás előzte meg ezt a sorsdöntő lépést, melybe belevonták az egész családi tanácsot. Én a kulcslyukon át leskelődtem és hallgatóztam, de csak eldörmögött szófoszlányok szűrődtek el a fülemig. A nevemet hallottam többször említeni meglelt, komoly emberek ajkáról... Dagadó büszkeséggel töltött el, hogy ilyen fontos személyiség lettem. Egy idegen, sohasem hallott és számomra érthetetlen szó is járt körbe-körbe... Pius... Pius... nem tudtam, mi lehet ez. Sohasem hallottam még a hírét.

És ezután a tanácskozás után nemsokára édesanyámmal Pécsre utaztam felvételi vizsgára. Persze ezt a mai ifjúság talán már hírből sem ismeri. Pedig annakidején ilyen is volt. Amolyan kisebb érettséginek felelt meg. Ezen a vizsgán kellett megmutatnia az elemiből szabadult nebulónak, van-e a koponyájában annyi, hogy a gimnázium magas tudományát zökkenő nélkül magába fogadhasa. Én ettől a vizsgától borzasztóan drukoltam, magas lámpalázam volt és a vizsga gondolatánál is csak úgy zakatolt a szívem. Azóta jó egynéhány vizsgán átkínlódtam már, de egytől sem remegtem ennyire!

... Az állomásról gyalogszerrel indultunk neki a sok kanyargó pécsi utcának. Közbe-közbe minden fordulónál érdeklődünk az utirány felől. A szemklinika előtt posztoló rendőrtől is megkérdezte az édesanyám, merre kell a Pius felé menni. A rendőr összehúzta a homlokát, szemét a messzeségbe vetette; lát-

Ö R Ö M nézni	DROGÁRUK VEGYSZEREK KOZMETIKUMOK
CHMURA SZEMÜVEGEN	DR. VÁMOS drogériában
VÁROSHÁZA ÉPÜLET	

szott, hogy küzd az agyában tolongó névrétegekkel; látszott rajta, hogy már hallotta ezt a nevet, de nem tudta hirtelen tudatmezejének világosságára ráncigálni. Furcsa ezt hallani 1936-ban, amikor a Pius egész Magyarországon már fogalomná vált, sőt külföldön is jól ismerik!

A történelmi hűség kedvéért meg kell említenem, hogy a felvételi vizsgám gyalázatosan sikerült. A sok ismeretlen új benyomástól elkábulva azt sem tudtam, hány éves vagyok. Helyesírni, elemezni és számolni kellett volna. Borzasztóan megijedtem egy nagyszavú, szemüveges, haragosraráncolt szemöldökű pátertől és nagy ijedtségemben még azt sem vettem észre, — amit később nagyon gyakran tapasztaltam, — hogy szigorúan ráncos szemöldöke alól verőfényesen ragyog elő a jó szíve. Nagyon mély benyomást tett rám a számtanból vizsgáztató, jó Páter Riegl. Magas sovány aszkéta-alakja, sugárzó homloka, finom halk szava és aranykeretes szemüvege mögül mindennél többet mondó, jóságos, kék szeme. Ez az első mély benyomás csak tovább mélyült később, amikor osztályfőnököm lett és úgy szeretett bennünket, csintalan gyerekeket, hogy a tulajdon édesapánk sem különben...

Jóllehet én arra számítottam, hogy a felvételi vizsgán irtalmatlanul elbuktam, csodálattal és hallucinációszerű bizonytalansággal halottam, hogy az igazgatóság felvett. Egyszerre megint felágaskodott bennem az önérték, kezdtem lassan megint arra a meggyőződésre jutni, hogy nem is vagyok olyan buta, mint amilyenek még egy órának előtte hittem magam.

Így kerültem a Piusba...

Azóta már több, mint egy tucat esztendő pergett le életem fonálán. Tizenkét esztendő... telve mindenféle emlékekkel... a nyolc püszti esztendő virágos, dalosszárnú napjai... és az egyetemi esztendők nyomorúsággal és nélkülözéssel teli küzdelme... Mennyi harc van mögöttem, mennyi a seb rajtam, milyen rögzös út vár még rám... És a bizonytalan jövő sötétségébe fúródó szemem egy pillanatra halk merengéssel nézi azt a kicsi fiút, aki tizenkét esztendővel ezelőtt... odatalált a Piusba!

Magyar. Milyen Petőfi költemények forognak közszájon?

A „Himnusz”. (V. J.)

(Egy könyv olvasásakor.) A pap megismogatta a gyermek hófekele fűrtjeit.

(P. M.)

Kongregációk

Kongregációink mindjárt szeptemberben tartja meg szokásos tisztújítását, majd megalakulnak a szakosztályok, munkakiosztás, programunk összeállítása és megbeszélése és megindul a kongregációs élet. Célunk az önnevelés a jellem terén és korrekt katolikus férfivé-érés az apostolkodás és életszentség terén. Ezt a fő célt szolgálják szakosztályaink, mikor az

Eucharisztikus szakosztály vezetésével az engesztelő szentáldozásainkat, első pénteki és vasárnapi szentségimádásainkat végezzük,

mikor a *missziós szakosztály* a kínai magyar missziókra gyűjtögeti filléreit, levelez a misszionáriusokkal és bélyeg-akciókat bonyolít le,

mikor a *caritativ szakosztály* folyóiratokat, katolikus lapokat, „A Szív”-et gyűjtögeti a kórházak és klinikák számára, ruhákat, pedig a szegények számára,

mikor a szakosztály szervezésében az egész kongregáció Krisztussal együtt kopogtat városzerte az ajtókon a szegényeknek kérve és vive alamizsnát,

mikor a *sajtó-irodalmi* szakosztály a katolikus sajtó pártfogását sürgeti és terjeszti a „Mária kongregáció”-t, akadémiákat és egyes szakosztályok körébe vágó ismertető előadásokat tart és osztályonként teadélutánokat rendez.

Felvételi ünnepélyünket a kongregációnk főünnepén dec. 8-án tartottuk meg, amikor hat új tagot vettünk fel és egy tagot pedig a feldkirchi Szeplőtelen Fogantatásról nevezett kongregációból vettünk át.

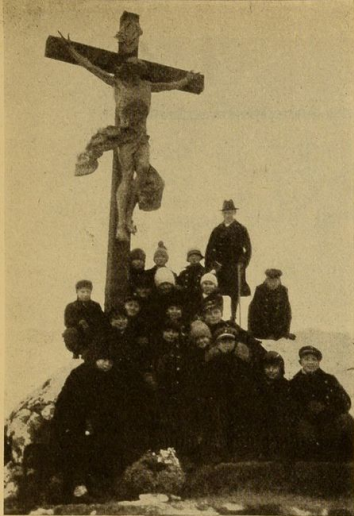
Dec. 15-én a pécsi ifjúsági kongregációk magisztrátusai találkoztak a Piusban. A teadélutánon megjelentek dr. Jurányi György,

„Csendélet”

a székesegyház tornyában.

(Foto: M. Káronyi)

Az első szakasz
a Havi-hegyi kereszttől.

(Fotó: Petrányi P.)

Petrovich Ede, Molnár József és R. P. Tüll Alajos S. J. prézes urak. A „Nagy Lajos” reálgimnáziumból hét, a tanítóképzőből hat, az Állami Reáliskolából öt, a Városi Kereskedelmi iskolából szintén öt tag jelent meg, a vendéglátó Pius tizenhat magisztratusi taggal képviseltette magát.

A magisztratusokat R. P. Tüll Alajos S. J. üdvözölte, majd Járányi László VIII. o., a sajtóirodalmi szakosztály vezetője fejtegette, hogy miért jöttünk és miért jöjjünk össze. Utána pedig az egyes kongregációk számoltak be működésükről. Több aktuális kérdés megvitatása és a következő találkozáson megbeszélésével ért véget a magisztratus.

A mi kongregációnk is belekapcsolódott abba a nagy országos kongregációs mozgalomba, amellyel lapunk hasábjain

bővebben foglalkozunk is, amelynek célja, hogy új, tiszta, lovag szentímrés és szűzmáriás ifjúságot neveljen, mely az Egyház és így Krisztus ügyének bástyája, hirdetője és diadala lesz!

Tamasovits János
VIII. o., prefektus.

Az osztrák „fehér front” titka

Nem fantázia-háborút rajzolok, nem is közelmúltban zajlott véres csaták rémképeit idézgetem; amit most leírok, az tiszta valóság, kézzelfogható jelen!

Nem kallógnak géppuskák, a repülőgépek mótora sem berreg, de körülöttünk, az újraéledt katolikus országokban ádáz, kemény tusa folyik. Pirosarcú, csillagszemű, bátor fiúk küzdenek a fekete sátnbirodalom sötét hordái ellen.

...Hallottátok már Frassati nevét, Gil Robles-é pedig ma már fogalom. Ezek a keményvágású fiatalberek valóságos hadvezérek, hallatlan energiájú hősök, akik környezetükben, hazájukban talpuk alá teperték a fekete lobogót.

Mivel?

A fehér zászló mindent elsöprő erejével! Mert Frassati és Gil Robles kongreganisták voltak és a vértanú osztrák kancellárral, Dolfussal együtt, egyenes leszármazottjai Rákóczynak, Lotharingiai Károlynak és a többi nagy történelmet formáló kongreganistáknak.

Lebbentsük szét a fátyolt, nézzünk be például az osztrák kongregáció szívébe-lelkébe, tanulmányozzuk azt az iskolát, amelyből ily nagy katolikus vezérférfiak kerültek ki.

A gyűlés.

Rövid, de bensőséges kápolnai imával kezdődik. Utána a praeses megjelöli a gyűlés tárgyát. A téma mindig eleven és aktuális: pápai körlevelek, sajtó kérdés, szociális problémák, a katolikus megmozdulások, szervezkedések az egyes országokban, az ellenpárt fegyverkezése, vagy a kongregációs lap egyik vagy másik cikke. A megbeszéléseket rendszerint a magisztratus vezeti. Ehhez persze kellő kiképzés kell: tehát magisztratusi lelkigyakorlatokat, kurzusokat tartanak. Szem előtt tartják, hogy a kongregáció elit-mozgalom, tehát a felvételnél válogatni kell. Aki nem üti meg a mértéket a felvételi vizsgán, az nem lehet kongreganista.

Szerencsés ötlete az osztrák kongregációnak, hogy a szórakozást a saját keretei közt oldja meg és így tagjainak kedélyvilágát is saját hatáskörébe vonja.

Ausztriában a kongregáció nem helyiérdekű hitbuzgalmi egyesület, amely a másiktól tudni nem akar. Ellenkezőleg állandóan felszínen tartják, ápolják a kongreganista együvértartozás nagy gondolatát és ezt minden úton-módon megvalósítani törekednek. Ezért vannak

praesesi összejövetelek,

nagy közös magisztratusi gyűlések,

az egyes szakosztályok nagy közös tanácskozásai

és végül a kongregációs napok, amelyeken az egyenruhában felvonuló hatalmas kongregációs tömegek bátor hitvallással a világ

LUKAFAINÁL Király-utca 14.

**Porcellán, üveg, alpakka,
képkeret legolcsóbb**

**Kilátás a Dachsteinről.
(1996 m.)**

*Az ausztriai kiránduláson
főlvette Peschant T.*

elé állnak; saját erejük láttán izmosodik a kongregációs öntudat.

Van *kongregációs központ*, amely az egész kongregációs mozgalmat egységesen irányítja.

Ime a fehér front titka: a *szervezett egység*. Ez minden nagyság kulcsa. Az ausztriai kongregációk egységes, hatalmas szervezetbe forrtak össze. A kongregációs központ a szív: innen árad az eleven, pezsdítő vérkeringés a legtávolabbi tagokba is. Ide fut vissza a fáradt vér, újra felfrissít és újra elevenít. A központ az *agyvelő*: irányít, szervez, problémákat old meg. A központ az *akarat*: vezényel, kiadja a jelszót és az egész test annak megvalósítására lendül.

Mindenütt ugyanarról beszélnek, ugyanegy irányban dolgoznak; az elszigeteltség ernyesztő érzését felváltja a hatalmas öntudat: nem vagyunk egyedül.

Ebben az izzó, aktív, nagystílú légkörben kristályosodnak ki a -agy vezérjelleme, akiket a mögöttük álló lelkes tömeg-képviselte, óriási erőhullám esetleg nemzeteket kormányzó magasságig emel.

Így jutott diadalra Spanyolországban Gil Robles is és benne a kongreganista gondolat.

Egy hindu bölcs mondta: ha 12 ember egy hétig ugyanarra a csillagra néz, az már nagy hatalom.

Mi lenne, ha a püsi kongregáció minden tagja lelkes, tüzes áhitattal egy csillagra nézne? Mi lenne, ha nálunk minden kongregáció egyetlen vezércsillagra nézne? Mi lenne, ha minden kongregációnk egyetlen, hatalmas, aktív szervezetté forrna össze?

modrai Kovács Albert

VII. o. P. i.

„Fenn az ernyő, nincsen kas“*

Mint gimnazista, sokat rágódtam némely klasszikus magyar darabon, hogy tulajdonképpen mi bennük az érték, hogyan szerezték helyet irodalmunk kincsestárában. Ezek közé tartozott Szigligetink fentnevezett vígjátéka is.

Ma, miután mint szerzetesnek, alkalmam volt az élet problémái fölé is emelkedni, tudom, hogy nemcsak szerkezeti és stilisztikai okok emelik ki a hétköznapiaságból az ilyen műveket, hanem a mindig aktuális gondolatok, melyek alkalmassá teszik őket, hogy újból és újból olvastassák vagy mutogassák magukat.

„Fenn az ernyő, nincsen kas“. A cím kifejezi a gondolatkört: diákszótárunk szerint a „felvágást“. Mindig többnek akarunk látszani, mint amilyenek vagyunk. Azonban eljön a kiábrándulás: ha egyszer észreveszik gyerekes csínyünket, talán éppen ezért fognak legszebb álminktól elútni.

Nemde, tanáraink szinte szemmel láthatólag kevesebb kegyelmet gyakorolnak a pöffeszkedő, cigarettáját negyvenöt fok alatt égnek dühítő, lovaglózsebes zsufiúval?

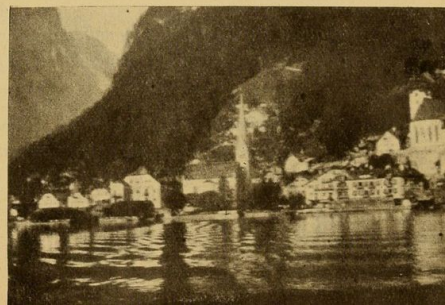
Nemde tragédiák vesznek körül minket főleg egyetemi városokban, mikor pisztolydurranások jelzik, hogy kifogyott a „lovagi tartalék“, melyet a kedves szülők esetleg a legnehezebb viszonyok között szájuktól vontak el, „mert kell a nagyfiúknak, aki egyetemista X-ben!“?

Nemde nevetséges, mikor a régi zsebpénznek megfelelő haviminimummal fizetett kistisztviselő bepiszkolva látja atyjának ősi nevét, ha nem adja a „...SSY“-tól megkivánt bankfiút? Nem

* Gondolatok a nagy vígjátékirónak végigélvezett darabja után.

(Szerk.)

**Búcsupillantás Hollstráról
(Peschant T.)**

nemesi gesztussal felemelni a leálcazott Rejteiket? Nem járt-e nevetséges Rejte a maga fonák gondolkozásával? Nem szimpatikus fiú a báró a maga egyszerű, beoszó, mindennek utánna néző fölényes uri modorával, akinek aztán módjában is van időnkint jól a báró „felfedezett” választottjával? A másik, a ki nem elgithető Gizellák nyügével nem emelkedhetik majd sohasem a családi szentély megértéséhez. Innen azután a családi perpatvarok, az egységes front „szélesése”, a gyermeknevelésre annyira fontos törzstényező.

A legelső Gizellát Évának hívták, istennő szeretett volna lenni: legelső udvarlója az Ős-Rejte Ádám volt mindnyájunk romlására.

Vajon használnak társadalmunknak a „Fenn az ernityő, nincsen kas” elvének vallói és követői?

Deák Bárdos Lénárd S. J.

Ez aztán barátságos mérkőzés!
(Foto: Kovách.)

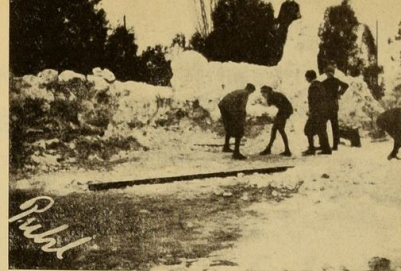
Pesti mozaik

Tompán bűg a hajó szirénája. A matrózok fürgén munkálkodnak a hajó kikötésén. De én nem nézem őket. Elmerülök a Duna szemlélésében. Száz és ezer kis fény tükröződik a sötét habokban és fölöttük királyi koronaként tündökölnek a Citadella falai. Nem messze tőle, a Sz. Gellért szobor és a halászbástya pompázik pazar világításban. Én csak nézem ezt a tündéri képet és szinte önkénytelenül felkiáltok: „De szép város ez a Budapest!”

A szigorú katói erkölcsbírák azonban lesújtó ítélettel támadnak fővárosunk ellen. Hihetetlen erkölcsi romlottság, még nagyvárosi átlagban is... De nőnek tövisek rózsá nélkül?

* *

Vilamoson megyek, templom elé érünk, szinte félve emelem meg a kalapomat, de nagy meglepetésemre a kocsi férfiközönsége ugyanazt teszi.

A második szakasz hóvára

Egy másik alkalommal csak férfiak ültek a kocsiban. Megemelik a kalapjukat, bár nem haladtunk el templom előtt. Fölfigyelek s akkor eszmélek rá, hogy Pest harangjai az anyagi üdvözetet hirdetik. Melyik vidéki kisvárosban tennék meg ezt?

Fölmegek az ifjúsági kongregációk központjába. Imatársulatok? — Tágas épület, színházterem, olvasó, könyvtár, törzsotthonok, ahol a kongregánisták kisebb csoportokban vitatják meg komoly problémáikat. Játéktér sem hiányzik és az egyetemisták külön otthona.

Vidéki kongregációkban rebesgetnek már valamit egy kongregációs „reformról”. Pesten ez a „reform”, mely a kongregációt teljesen az élet forgatagába akarja állítani, már győzelemre jutott. Játék — munka — és kegyelmi élet egészen össze van kapcsolva. Gyűléseik rövid kápolnai áhítattal és a prézes tárgykülütésével kezdődnek. Utána elszélednek a törzsotthonba, megvitatják a problémát, játszanak, szindarabba készülnek stb. stb.

Még sokat, nagyon sokat lehetne erről írni...

Majd fölmegek a központi titkár, P. Tornósz szobájába. Hihetetlen a munka, amit a központban végeztek. Bátran merem állítani, hogy fölér akár az osztrák, akár egy más ország központjával, melybe már teljesen győzelemre jutott a „reform”.

A pesti központ azonban úgy dolgozik, mint egy malom, melynek nincs örölni valója. A pesti központ nem tud eredményesen dolgozni, mert a vidéki kongregációk még Csipke Rózsika álmát alusszák. Az „erkölcstelen” pesti katolikus ifjúság nem léphet a magyar katolikus ifjúság élére, mert az, — már mint az „erkölcsös” vidéki ifjúság — az igazak álmát alussza.

Meddig fog ez így tartani?!

modrai Kovách Albert

A félévi

SZILLÉRY LÁSZLÓ V. o. t. pályanyertes munkája

Manapság, sajnos, már mindenről el kell számolunk az életben. Nem csak az elköltött pénzt, hanem az eltöltött időt is számonkérjük az embertől, úgy látszik „az idő pénz” elve alapján. Persze nem szóról-szóra az eltöltött időről számolunk el, mert hiszen az mindnyájunknál napi 24 óra, hanem itt csak arról van szó, hogy hogyan is töltöttük el az időnket? A diákoknak a tanulásról kell elszámolniuk, s erre való többek között a *félévi* is...

Ez a *félévi* nem sokatmondó szó. Talán az egyetemes magyar nyelv nem is használja, csak ennek egyik nyelvjárása, a diáknyelv. Ennek a különös nyelvjárásnak főtulajdonsága az, hogy átvitt értelmű szavai vannak. Dugó, bicska, puska, fűrő... mind-mind más és más értelmet kaptak a diákbeszédben. A *félévi* is csak melléknév, amely felszipantotta főnévének értelmét is, s így a „félévi bizonyítvány” egész jelentése a „a félévi”-re ment át. S ez a félévi a diákság evkönyveiben egy fontos határkő, amikor elszámolunk a multról és elindulunk a jövő felé. Időrendi sorrendben a 2. a négy osztályozókonferencia között, jelentősége azonban pont közepén áll, mert míg a jegyek indexbe való beírásával az intőkonferenciáknál fontosabb, a javítás reménye miatt alul marad az évvégi osztályozásnál.

Pontosan a tanév közepén, január 31-én történik meg a nagy aktus, mikor a mindenkinél hivatalosan megállapított tudás fokát nyilvánosságra hozzák. Már jóval a nagy nap előtt, s ez is mutatja fontosságát, másról alig esik szó diákkörökben, mint erről az eseményről. Mindenki meglátogatja a helyzetet, kiszámítja matematikai pontossággal, hogy a tíz tantárgy mindegyikéből hány egészre és tizedesre áll, egész négytizedesnyi pontosságig, figyelembeveszi az enyhítő és súlyosbító körülményeket, s végül biztonság kedvéért, ha már reménytelen a helyzet, kezdi a papánál az előre megpuhítást, mert hiszen az igazi leszámolás itthon lesz. Jobb, ha az ember önmagát jelenti fel, ez mindig enyhítő körülménynek

Fényképezőgépek nagy választékban

Amatőr munkavállalás, előhívás, másolás, nagyítás. — Betegápolási cikkek, vegyszer, kötőszers. — Pipere és kozmetikai cikkek. Szolid árak!

ÉDEN drogériában, Pécs, Színház mellett

számít, mintha majd csak a kék könyvecskéből tudják meg otthon. Mert előbb-utóbb mindenre fény derül.

Amikor elérkezik a nagy nap, a döntő pilanat, az utolsó tíz perc, még talán a Népszövegben sem lehet feszültebb a hangulat, mint a gimn.-i folyosókon. Fojtott izgalom üli meg a kételkedők lelkét. Vannak, akik nem bíznak magukban, s el vannak készülve a katasztrófára, vannak akik már csak egy-egy tanár jószágában bíznak, mert realis számítás szerint a katasztrófa elkerülhetetlen. Kik itt most búsan, csüggedezve járnak, e félig élő, félig siri árnyak, ezek mind sorvadozva siratják a multat, de most már későn, legfeljebb a II. félévre határozhatnak el jó feltételeket. S azután megkezdődik az ünnepélyes eredményhirdetés. Sorban jönnek ki mindnyájan. Egyesek szeme felcsillan, mások arca elkomorul. Az öröm és bánat váltakozik. Sőt, — igaz, hogy ritkán, de egyesek még sirva is fakadnak a nagy bánattól. (Vagy az otthon elkövetkezendők miatt?)

Az igazi elszámolás azonban otthon, meleg családi körben kezdődik. Sokszor már a fellegyszerkezett papa mindenre számítva teljes harci készségben várja fiát. Sajnos, azonban természetesen, mivel feegyverkezési egyenjóságáról szó sem lehet, a harc nagyon egyoldalú lesz. Hiába minden békekíséret. Az ütközet elkerülhetetlen. S utána most már a győző diktálja a békét az elkövetkezendő félévre, de súlyos feltételekkel...

Ahogy régen volt...

(avagy a cigaretta katakomba-korából.)

Mindennek van őskora. Tehát a cigarettának is.

Mikor még veszélyes volt nyíltan szívni... Az utólagos ásatások felderítették, hogy a szívás őskorában, eldugott katakombákban áldoztak e drága szenvedélynek.

S hol találjuk ezen tisztelettel és kegyelettel föltárt és megőrzött helyeket?

Chikagótól nagyon, nagyon messze, egy fiu-internátusban. Járjunk körül, és figyeljük meg a nyomokat.

Nyitott folyosóra érünk... Egyik sarkában bekormozott falakat és megkövesedett „csikliket” találunk. Valószínűleg az volt a

Egy gombnyomás — és a nyitott szájba berepül — nem a sült-galamb, hanem az üdítő víz-sugár — Az új ivókutacskák.
(Fotó: Mutzer.)

legelső katakombá, de hamar elhagyták, mivel ki voltak téve a „füsttelenes törzs” támadásainak.

Továbbmenve lépcsőkhöz érünk. Előre nyomulva az omladozó lépcsőkön, egy kis szabad helyre jutunk. Jobbra, korhadttá vált mögött, régi kápolna kórusa. Itt még nincs minden feltárva.

Visszatértünkben találunk még megkövesedett pálcikákat is, melyek valószínűleg a gyufa ősei.

Reméljük, hogy rövidesen megnyithatjuk értékes múzeumunkat a nyilvánosság számára is.

A megmaradt, megkövesedett leletek az intézet gondosan őrzött kincsei.

„Kutató.”

PENSUMIRÁS KÖZBEN.

Irtó: Bánhelyi Ferenc, VII. o. t.

(Pályanyertes vers.)

(SIK S.: Rohanunk c. költeménye után.)

Köhögünk, hörögünk, surrog a bicska,
Suttog a diák, reszket a lég.
Szaladoz, maradoz, fel-le a páter
Néz jobbra, néz balra, mind csaló fráter.
Csattogat, csoszogat, dobog a nép

Pad alatt büszkén suhan a bicska
Atadjuk, átírjuk sietve még,
Amikor büszkén suhannak, szállnak
Lemásolt bicskák további barátaink...
Csattogat, csoszogat, dobog a nép.

Szaladoz, maradoz fel-le a páter,
Csalni merészség, irgalmas ég!...
Rossz lesz a pensum, rossz a felévem,
Csattan a pofon, érzem a végem...
Csattogat, csoszogat, dobog a nép.

Páter, ah, inlett, arra tekintet
Szemének csillogó ezüstje ép,
Honnan a bicska, célt nem találva
Esett a tanári vad katedrára...
Csattogat, csoszogat, dobog a nép.
Hiába meresztem szemem szomszédra.
Lökődöm, bökődöm kérve segítyt,
Hiába kérem, hiába remélem,
Sehonnan segítség, sehonnan — jaj nekem! —
Csattogat, csoszogat, dobog a nép.

A válogatott

Foto: Bánhelyi F.

Piusi sport

A piusi sportban kétségtelenül a legszebb eredményt a **football** érte el. Az összes pécsi középiskolák között előkelő második helyet vívtak ki válogatott játékosaink; s ha csak annyi szerencse kísérte volna csapatunkat, mint amennyi balszerencse, könnyen első helyen végezhattünk volna.

Atlétikai házi versenyt alkalmas idő híján még nem tudtunk tartani; csak tavasszal kerül erre sor. Szép idő esetén azonban keddi és csütörtöki napokon szorgalmasan edzedtek atlétáink a PEAC pályán, aminek nem kis szerepe lesz majd — reméljük — a házi verseny eredményeinek kialakulásában.

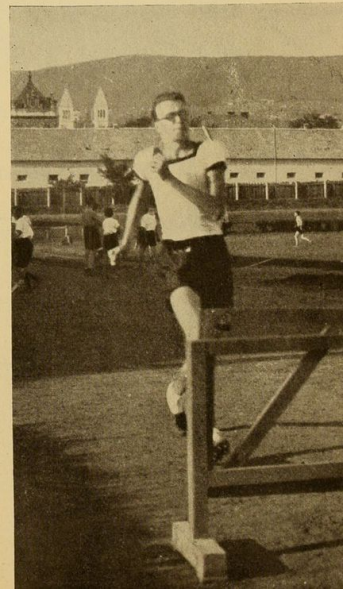
Szertornában is szép eredményt értünk el. Hárman bronzérmet (Széll, Sebestyén, Várady) és nyolcan vasérmet (Széll, Heinisch, Nagy L., Schättler, Czibulka, Király, Zombory, Békassy) nyertek a jelvénytörzsi versenyen, noha nem sok készületi idő állott rendelkezésre, mert a tornatermi átalakítások miatt nem lehetett tréningezni.

Most, miután már a tornaterem átalakítási munkálatai befejeződtek, nagy buzgalommal készülnek tornászaink a kerületi torna-versenyre, amelyen reméljük szép sikert fognak aratni s e téren is megvalósítják R. P. Rector jelszavát „Pius előre”!

Nagy fellendülést ígértek a **téli sportok** is. Sajnos az időjárás mostohasága sok sielőnek szétfosztotta álmait. Alig volt kedvező alkalom a sielésre, csupán az abaligeti-kirándulás jelentett némi kárpótlást, sielőink számára.

A **ping-pong** versenyek is lezajlottak a III. szakaszban. Az első helyet a rutinos Juranovics szerezte meg a technikás, de kissé kedvezőtlenül játszó Rozgonyival szemben, míg a harmadik helyet Ujváry foglalta el, aki különösen a támadásban nagyszerű.

Várady Béla.

Gát—döntőpillanat??!

Foto: Kovács A.

Jéghokey a másodikszakasz pályáján

Foto: Puhl J.

A kulcs

Fantasztikus mese egy kulcsról meg egy kabátról.
Irta Rozgonyi Miklós

Nyirkos téli idő. Odakint a fákon halkan zizeg az ólmoseső. Sűrű köd terpeszkedik szerteszét. Egy lélek sincs az udvaron. A hatalmas játszóterek, a Pius-nak nevezett épületkolosszus, a szőlőhegy és minden, minden oly mereven áll a néma ködben, Ember nincs a közelben, csak a csend jár táncot köröskörül.

De mégis... Mintha egy homályos alak járna ott a szőlők tövében... Ki lehet az? Lassú, kimért lépésekkel baktat lefelé. Sapkáját jól a fejébe húzza, kabátja gallérját is felhajtja. Nem néz maga körül, csak megy, mintha álmodna valamiről... Míg aztán hirtelen összeütközött valakivel.

— Na! Nincs szeme? — és felemelte öklét, hogy egy óvatlan pillanatban az ismeretlen fejére üssön. De akkor az, halkan, kisértetiesen megszólalt:

— Gazsi... Te...

Gazsi nyugodtan leeresztette az öklét.

— Izé... hát... — nyögte — Te vagy az Pista?

Kabáth Pistának egy pillanatra megrándult a szájaszéle.

— Épp téged kerestelek — szölt. — Nálad van a kulcs?

— Nincs!!!

— Nincs? Hát ez borzasztó... Négy óra elmúlt már, ötkor kezdődik a farsangi előadás és nem találok sehol a kulcsot...

— Micsoda kulcsot?

— Micsoda kulcsot? A diszterem kulcsot... Lassan jön a község... Hát ez borzasztó! Ilyet még nem éltem át...

Idegesen toporzékolni kezdett a lábával, kezét görcsösen öklöbeszorította.

— Borzasztó... Rémes... — Ismételte egyfolytában. — Fogalmam sincs róla, hogy hol lehet... Mindent átutattam már és sehol sem találok... Nem tudod, kinél lehet?

Gazsi Kabáthra meresztette szemét, egyideig hallgatott, aztán halkan megszólalt:

— Várj csak! Ha jól emlékszem, én délelőtt...

Kabáth Pista megragadta Gazsi kabátját.

— Gyerünk! — Csak ennyit mondott, aztán futni kezdtek. Futottak végig az udvaron... Az épületbe. Az ajtókat velőtrázó durranásokkal csapták be maguk után. De mit törődtek ők vele? Csak gyerünk! Minél előbb a páterhez, akit Gazsi említett. A páter ajtaja előtt megálltak.

— Kopogj be!

— Én?

— Nem mersz?

Gazsi hatalmas öklét nekivergette az ajtónak.

— Na... na... na... na... — Hallatszott bentről.

Benyitottak.

„Gyertek csak”

Ostromállapot az I. sz.

hóvára körül.

(Foto: M. Faragó.)

— Főtisztelendő páter...

— Na... na... na... Mi az... mi az?

— Főtisztelendő úr... A kulcs...

— Mi... mi... micsoda kulcs?

— A diszterem kulcsa... Nem találjuk...

A páter úgy meredt rájuk, mint egy fenyegető kérdőjel.

— Hát... hát... Mi vagyok én? Kulcsgyáros?

Kabáth és Gazsi egymásra néztek.

— Most jut eszembe én... — Gondolta magában Kabáth, aztán megfordultak becsapták maguk mögött az ajtót és újra futni kezdtek.

A kulcs... a kulcs... — mondogatták egymásnak még akkor is, mikor benyitottak egy másik szobába. A páter éppen dolgot javított. Felállt az asztaltól és feléjük közeledett.

— Jáj, hát hallják! Hát miféle kulcsot keresnek maguk?

— A diszterem kulcsát... Sehol sem találjuk a diszterem kulcsot...

Eleven hólavínák a Bórány-úton
(Foto: Mutzer Gy.)

A páter ide-oda forgatta kezében a pennáját.

— Hát hallják! Hát nálam nincs semmi féle diszterem kulcs.

— A kulcs... a kulcs...

Mindketten újra rohanni kezdtek. A második emeleten összetalálkoztak valakivel.

— Tanár úr! A diszterem kulcs...!

A tanár úr meghökkent egy pillanatra.

— Kérám... Kérám... Nálam semmiféle kulcs nincs... Én becsületes ember voltam egész életemen keresztül... Engem ne gyanúsítsanak kérem semmi féle kulccsal...

Hol lehet a kulcs? Kabáth fején vitustáncot kezdett járni a sapkája. Kabáthát hol ki, hol meg begombolta idegeségében. Gazsi egy szót sem szólt. Bajusza ide-oda ugrált a szájaszélén. Hol lehet a kulcs? Valaki hirtelen közejük lépett.

— A kulcs? — szólt az illető.

— Miért nem mondták előbb hogy azt keresik? Logaritmus-táblával rég kiszámítottam volna, hogy hol van.

Kabáth a nyakába szeretett volna

ugorni örömeiben.

— Jajj! tanár úr! Hogy az a...

A tanár úr nekitámaszkodott az egyik ajtófélfának, zsebéből előhúzta a gyűrött logar-lécet s számolgatni kezdett. Rettenetes számok jöttek ki a papíron. Aztán elosztotta azokat, összeadta, kivonta, megszorozta. Zsebkendőjével letörölte izzadt homlokát s hirtelen egy lépést előre ment.

— Meg van! — kiáltott fel. — ...Menjenek végig itt ezen a folyosón... át a konviktusba... Ott menjenek két lépcsőn felfelé... Aztán... Tudják, hol van az a nagy falióra? Nahát ott balra kopogtassanak be az ajtón... Ott lesz a kulcs...

Félve mertek csak benyitni, de hála az Istennek, nem történt semmi baj.

— Ugyan már. — Szól nyájasan a páter. — Hogyan jutott eszükbe, hogy nálam keressék azt a kulcsot? Ja vagy úgy? A... izé... a tanár úr mondta? ...Igen... hát tévedni emberi dolog... Hanem mondok maguknak valamit...

Gazsi kezdte meglelgetni a dolgot.

— Én már nem keresem tovább! — határozta el. — Történjek, ami történik, de nekem elég volt ebből a keresésből.

Kabáth görcsösen megragadta Gazsit.

— Az ég áldjon meg! Hát... — És vonszolni kezdte maga után.

Éppen az egyik kijáratnál voltak, amikor egy hang szólalt meg mögöttük:

— Várjanak csak! Újból elosztottam a számokat... Az előbb tévedtem... Páter Izénél van... Na...

Páter Izé, épp akkor beretválkozott. A belépő két emberre nézett, aztán a mutatőujjával kifelé mutatott.

— Mars ki, fiucskák... Micsoda dolog az, hogy egy gimnáziumi tanárt beretválkozás közben zavarnak... De várjanak csak, fiucskák... Miről van szó? Én ismertem egyszer egy embert, aki...

Kabáth türelmetlenül mozgolódott egyhelyben.

— Főtisztelendő úr... a kulcs...

— A kulcs? Hát én ismertem egyszer egy embert, aki elvesztette a kapukulcsát... Aztán tudják, mivel akarta kinyitni a kaput... Majd holnap elmondom... most beretválkozom...

Kabáth Pista kétségbeesetten rohant tovább... Gazsi alig bírta tovább követni. Odalent a diszterem előtt már gyülekezni kezdett a hatalmas tömeg. Talán százan is lehettek. Talán többen. Kabáth a haját tépte dühében. Mit tegyen? Azt hitte, meg kell örülnie a bizonytalanságban. És most jön feleje a tömeg... Kiabálások röpködnek a levegőben...

— Kabáth! Nyissa ki az ajtót... Nyissa ki!

Sétabotok, esernyők emelkednek a tömeg fölött... Ni! Ott egy ideges úr átfurakszik a tömegen... Most felemeli az esernyőjét és Kabáth felé dobja. Kabáth egy ügyes mozdulattal ki akarja kerülni az ütést, de — óh jajj — nem sikerül neki, pontosan homlokán találja az ernyő... és...

...Kabáth Pista felébredt. Kezével letörli verejtékes arcát, aztán kiugrik az ágyból. Zsebéből előkaparásza a diszterem kulcsot és odaakasztja az ágya fölé a szegre. Azóta már egész kulcsosmó lóg ott, ha bármi előfordulna, nem kell keresnie, csak leaszott egy kulcsot a szegről és kinyit egy ajtót...

SZUKITS könyvesbolt és antiquárium
Pécs, Király-utca 31. szám.

Könyvek, zeneművek legolcsóbb beszerzési forrása.
Nagy raktár tankönyvekben.

A kutya meg a Maki...
no meg a többiek

Foto: Petrányi R.

„Aranyos Pipikénk!”

Költői riport a „modern”
nevelésről.

Aranyos Pipi nem valami jou-jou, ékszer-baromfi, hanem tíz kilós, félméteres hangszálakkal gazdagon felszerelt élő-lény; anyukája „Kincse, Lelke, Egyetlené, Hercege stb.” Erthető tehát, hogy anyuka és apuka is nagyon-nagyon szeretik. Pipi érzi ezt és... Pipi vesztül bög...

Két és fél év mulva Pipi három éves. Már beszélni is tud a drága. Mily nagyszerűen tudja a harmadik lelki tehetőséget kamatoztatni! Született imperátor! Pipi csak ennyit mond „Mama kell” „Papa kell” És apuka, anyuka híven teljesítik kötelességüket. Istenem

hiszen a gyermekért vannak! Jaj is volna, Pipinek nem engedni! Mert ha papa, mama „engedetlenség”... Pipi vesztül bög...

Ismét három év... Pipi és anyu sétálni mennek. Mert ha Pipi sétálni akar, Anyu kíséri el. Hiszen természetes is, Anyunál sok pénz van, ha Pipi valamit óhajt, Anyu mindjárt örömet szerezhet neki. Igaz, hogy Pipi „ki nem állhatja” Anyut, mert „Anyunak annyi ismerőse van” és sokszor „óra szám” megáll beszélgetni. Pipi unja ezt, jól lehet a témakört az ő szépsége, kedvessége és fenti kifejezéseinek változatossága adja meg... Pipi supergenie.

Ezzel a fiúcskával úgy bánjanak, mint felnőttel. Korát meghaladó intelligencia és úri modor jellemzi. Verni még sohasem kellett. Ezekből világos, hogy fiammal nyer iskolájuk. Ha valami helytelen cselekedne, világosítsák fel, de brutális középkereszközöket... Pipi Apuci mellett állt és mosolygott...

Képzeld Sárrikám, az aranyos Pipikénket pofonütötte tanítója, az a durva falusi paraszt! — Azonnal olt is hagytuk azt az iskolát. Jaj ha láttad volna, hogy sajnálkozott az igazgató! De Apuci hideg és katonás volt; keményen lehordta azt a durva pokrócot. Hát még a kis drágánk! Ő ugyan nem szólt semmit, de minden

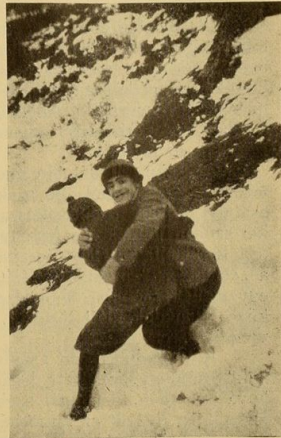
mozdulatában benn volt rangunk fölénye: büszke lendülettel távozott Apuci mellett. Szóra sem méltatta tanítóját. Mint egy lovag, aki elégtételt vett becsületéért!...

— En nem tudom, Pipikével senki sincs megelégedve. A vi-selete ellen is állandóan panaszkodnak, intőket, rovókat hoz haza... és franciából is elbuktatták. Igaz Pipi sohase szerette a nyelveket! A fräuleinok se tudtak sokáig megmaradni. Mindig elkergette őket. — De én azt nem hiszem, hogy Pipi ne tudna; hiszen csak úgy sugárzik tekintete a Drágámnak, mikor iskolába megy. És hogy bujj a könyveket! Mindig szobájában ül és... olvas, olvas, olvas. A könyvet csak akkor teszi le kezéből, mikor moziba vagy színházba küldöm, hadd pihenjen a sok munka után!... Oh Pipi már régóta egyedül jár színházba, ismer ott mindenkit. A Színházi Életet már évek óta zsebpénzre járhatja! Ja Pipi már ötödikes! A cseled előtt már nem is szabad Pipinek szólitanunk. Megtiltotta.

— Pipit nem tudjuk leérettsgéztetni... Egészsége se valami kitünő. Az orvos szerint korán engedjük cigarettázni... No de egy ötödikes diák, mikor társaival — már akkor egyetemistákkal társalgott; nekik is imponált és örültek, ha rájuk bízam, mikor bálba vagy mulatni mentek! — mondom egy ötödikes diáknak külön szobában csak szabad dohányozni. Nem tetszet neki az sem,

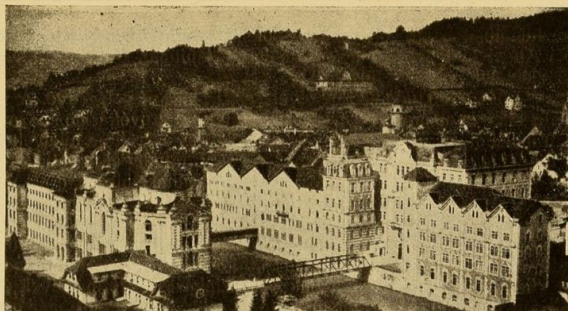
hogy korán engedjük mulatozni... Csak nem várja meg öregkorát! Mikor annyit dolgozik estig — egy kis kedvezményt csak adhatunk neki!? Apropos! Kérdezte azt is orvos, hogy mily könyveket olvasott? Hát mondom, ezt neki kel-lene megmondania, mert ez a fiú — úgy tessék rá nézni! — tizen-kétéves korától maga intézi sor-sát. És képzeld mily csodálkozás-sal nézett rá az a polgári verből való orvos; különben elsőrangú ember! Hiába Pipi azért még most is hódít... és rengeteg kolleganője van. Pipi igazi lovag!

[Az orvos véleményét Pipiről, de különösen Anyuról itt nem közölhetjük. Pipi 4000 P-ért mégis csak érettségizett, az egyetemre „nagyfokú gyengesége miatt” egyelőre nem iratkozott be.]

Életre—halálra!

Foto: M. Káronyi

Feldkirchi emlékeim

Irta: gr. Hunyady László

Valahányszor csillagos estéken kinézek a Pius ablakán, a csillagok intően ragyognak felém. „Ne felejtse el a Stellát!” És nem is felejtsem el... Mert most már csak a szépet, a jót, a kedveset látom.

Víg életet teremtettünk „szecska” koromban német „náci” társakkal együtt. 500 körül voltunk. Addig egész jól megértettük egymást, amíg nem kezdtek a horogkeresztesek felválni. Nem tűrhettük szó nélkül a politikai agitációt, mert nemcsak németek, hanem Dél-Amerikától Angliáig, Észak-Amerikától Spanyolországig a lehető legexotikusabb államok nagyreményű csemetéi rontották együtt a jó levegőt.

Egy szép téli délután mielőtt a legfelsőbb szakasz bejön a tanterembe, — a legfelsőbb szakasz alatt a 8. osztályt és a 9. német osztályt értjük — cipőváltásra felmennek a hálóba. Visszajövet egy kis szobán jönnek át. Az egyik osztrák, aki fejbűbjével a 2 métert kerülgeti, hirtelen kicsavarja a villany körtét, 3 másik elkapja a „csöndesen” bámuló főnácit, a legnagyobb csendben becipelik egy mellék szobába, ahol alaposan megtapogatják. Mindez párnák közt, pillanatok alatt történik, hogy a főbbi macskaszemmel sem veheti észre.

A kirándulásokon azonban, melyeket „végkimerülési próbáknak” csúfoltuk, mindig a legnagyobb béke uralkodott. De volt is hová mennünk. Szébbnél szébb hegyek közt, egy katlan mélyén fekszik az intézet az ausztriai Voralbergenben.

Arra is kaptunk alkalmat, hogy „holtra” sportoljunk magunkat. Főképp télen. A Jég hockey-Club megalakulásával szüntelen koptathattuk a jeget és pénztárcánkat... Persze szerdán és szombaton sétanap lévén csütörtökön a tudás minimumával és az álmoság

maximumával keseregtünk a padokban... Fáradozásunk eredményül megnyertük a kertületi jég hockey bajnokságot. Sielésben úgy egyéni mint csapatversenyeken szép eredményeket értünk el.

Nagyszerű volt az élet, csak egy volt a hiba: kislétszámú osztályok voltak és nehéz volt „számítani.”

Feldkirch: „Stella Matutina...” Jól esik néha egy kis kiruccanas első diákeveim színhelyére. Most már a Piusban találok magam...

A Stellát már jótékony fátyol borítja, melyen csak a szép és a jó ver át. De azért a Pius is kedves nekem... Ezért kérem gyakran a Szűzanyát, hogy ragyogja be mint Stella Matutina a Pius egét is — a piusi élet szép és nehéz óráit...

Érettségi találkozó

1926–1936.

„Mi alulírottak, kik a Jézus-társasági Pécsi Pius főgimnáziumban az 1925-26 tanévben középkolai tanulmányainkat bevégeztük, ezennel ünnepélyesen megígérjük egymásnak, hogy 1936 Pünkösdjén Pécsen a Pius főgimnáziumban összejövünk, hogy közös szellemi anyánk ölén eltöltött ifjúságunk, munkában és zavartalan boldogságban elröppent sorsdöntő évek a Pius falai között élő és lüktető krisztusi szeretet termékeny emlékezeténél jövőnkbe vetett hitünket megerősítsük, gyermeki halánk adóját lerójuk s az érdemes fiaira büszke intézet tiszta légkörében lelkünk minden salakját ledobva Egyházunk és hazánk szolgálatára újra egyesüljünk.

A találkozó előkészítésével megbízzuk Skergula István, Takács Imre és Székely Gyula barátainkat.

Csak nagyon fontos és levélben előre bejelentett akadály menthet fel valakit a megjelenés kötelezettsége alól.

Együttal felkérjük főtisztelendő Somogyi Jenő S. J., Pércsics Vince S. J. és Varga László S. J., volt rektor, osztályfőnök, illetőleg magister urainkat, akiknek önfeláldozó fáradságát, szeretetét és jóságát soha eléggé meg nem hálálhatjuk, hogy találkozóinkat szíves megjelenésükkel megtisztelni kegyeskedjenek.

(Aláírások.) Lásd: Mellékelt Cimtár 5. o.

NICK SÖRÖZŐ

az úri közönség találkozó helye.
Zóna ozsonnák — Pécsi és pesti
sörkülönlegességek,

Tulaj: SZALAY BÉLA

Cserkészmunka

A csapat 60-as létszámmal vágott neki nehéz munkájának. Az avatást ünnepies keretek között február 10-én számos hallgatóság előtt nagy sikerrel tartottuk meg. A rendezés két öreg-cserkészünknek, Hetináz Lacinak és Kerényi Karsinak érdeme.

A jó munka felbátorította a csapatot. Az ujonnan megalakult 3 raj 6 őrsrel kemény munkához látott. A csapat minden kerületi megmozduláson részt vett. Minden lehető alkalmat felhasználunk a kirándulásokra és a vele egybekötött akadályversenyekre is.

Cserkészmunkánk befejezéséül a pünkösdi táborítélet tekinthetjük, melyen a gimnázium ifjúságán kívül szép számú közönség is részt vett. Utána „Jó munkát” kívánva egymásnak szeptemberig befejeztük munkánkat.

Julius 2-től július 18-ig a hidas völgyben táborozott csapatunk 11-es létszámmal, melyről gazdag benyomásokkal tértek haza.

Szeptemberben folytattuk a munkát. A kerületi nagy számjatekon vettünk részt. A csapat munkájával teljes elismerést aratott. A karácsonyra ünnepély elmaradt, de a fiúk Szilveszter estén annál jobban kitettek magukért.

Az avatást febr. 1-én tartottuk és 14 cserkésszel szaporodva vágunk neki a további jó munkának.

„Jó munkát”
Bobok György
örsvetető.

Az Önképzőkörből. (Egy bírálat.) A szavaló érdeme, hogy megtanulta a költeményt. Kicsit nagyon katonásan állott.

Latin. (Livius fordítás.) eundem vigorem in vultu = ugyanazt a vigyorgást a tekintetében. (Sz. J.) Hannibal öccse Marhabál (Maharbal) volt. (C. M.)

Quintus

cipő és sportszaküzlet

Jó árut bizalommal vehet

PÉCS, KIRÁLY-UTCA
Városháza épület.

M. T. I. jelenti:

Pius jul. 1.

- „A püsi vakációi kör nem vakációzik.”
- Jul.** 15. Megjelent az első „Pius”. — Végre!
- Aug.** 26. A dispositio... Úgy vártuk, mint a „Püsi” szokás. Elment P. Holovich, M. Csengődy, Endrődy — Jambrekovich, Szabó. Vizionálhatjuk a jó P. Drebitkát, P. Tibort; egykori kedves magisterünk Irországból jött vissza közénk. Új magisterünk: M. M. Jaschko, Pozsárkó — volt püsi Szentiványi. — Ad multos, annos!
- Szept.** 1. Puskaporos a levegő. — Az első konviktor is bevonult már.
- Szept.** 4. Mozgalmas a gimnázium. Magán és különbözeti vizsgák. — A két, utolsó napon a konviktus létszáma is rohamosan gyarapszik, különbözeti vizsgázó új-rekruták — és a szecskák nagy nyitott csodátláló szemekkel — valamit várnak.
- Szept.** 8. Jönnek az öregek. — Nem várnak semmit.
- Szept.** 9. „Veni Sancte”. Törvényolvasás. — Megtartani még nem kell.
- Szept.** 10. Az első előadás. „Miért is... Miért is... Miért is...?” Ady.
- Szept.** 14. Közös gyónás külön-külön. — Mindig csak paragrafusok!
- Szept.** 15. Konviktus törvényolvasás. —
- Szept.** 20. Üszónap. — Tudják a kacsák, mi a jó!
- Szept.** 23. A zenetánítás kezdete a konviktusban. — Vae victis!
- Szept.** 26. Molière „Föslénye” a színházban. — Fizettük.
- Szept.** 28. Pius—Real [3:1].
- „Alles in der Welt lässt sich ertragen; nur nicht eine Reihe von schönen Tagen. Goethe.
- Okt.** 5. Pius—Fémpari [3:1]. Eszembe jut a Polykrates gyűrűjéről szóló história.
- Okt.** 6. Vasárnap... Szünet. Már a naptárcsinálók is racionalizálnak! Az országzászlót is ma avattuk. Kimenő. Három nap is kevés ennyi program megvalósításához. — Kiölik belőlük a romantikát!
- Okt.** 12. Pius—Kereskedelmi [1:2]. Nem jó az ördögöt a falra festeni, mert ahova festik, eljő segíteni.
- Okt.** 13. Kész a tenisz pálya. — 13! —
- Okt.** 15. Az újjáépített cisztercita gimnázium felavatása alkalmából a kultusz miniszter Ur Öxcellenciája szünetet engedélyezett. — Itt is kifejezzük köszönetünket.
- Okt.** 16. Havi felolvasás. A konviktusban a III. szakaszé a legjobb. — Ja, non scholae, sed vitae discimus! — Nekik nincs szükségük az „ilakrá” — Lelkigyakorlat. — Csendes volt mint a ravatal, elmélyedt öreg, fiatal...
- Okt.** 23. Egy menekült színész tartott búvészesetet a III. szakasz üdülőjében. — Utána mi menekültünk...
- Okt.** 27. A III. sz. zárkórú akadémia Krisztus király ünnepén. Vivant sequentes!
- Okt.** 30. Két napra haza mehetünk. Hurrá! „Egész úton hazafelé...” — De azért az intézetben sem rossz ilyenkor!
- Nov.** 4. Este Szent Imre-ünnepély a diszteremben. Előtte a karácsonyi Caritasra gyűjtöttünk.
- Nov.** 5. Kirándulás a Mecsekre — Micsoda jó sport ez szünet!
- Nov.** 25. Havi felolvasás. — Kissé furcsa!
- Dec.** 1. Fabinyi pénzügyminiszter Ur Öxcellenciája megnézte Piusunkat és tetszett neki. — Hát még ha elkészülnek az új tervek! Delután Jedosz-gyűlés és szülői értekezlet a fásítás ügyében. — Mert az a gondolat merült fel, hogy a Pius parkjának új fái az az öregdiákok szereznek be együvértározásuk jelül.

A konviktusban megszűnt a dohánytilalom. Az eddig is jól bevált szipkák, tárcák és öngyújtók emancipáltak. — Ja, mindenféle emancipáció!

Dec. 5. Mikulás-est az egész vonalon. — Kár, hogy télen olyan rövidke az esték!

Dec. 6., 7., 8. Legújabb szindarabunk címe „2019” volt. Ez már csak elég aggasztó cím! — Ha így haladunk, a legközelebbi biztosan a tangenstétel lesz orchester kísérettel.

Az utolsó nap kimenő, azonban vissza kell jönni!

Dec. 15. A kerületi éremszerző tornaversenyen néhány közülünk érdemet és érmet szerzett. — Nekünk nem hoztak!

Az első szakasz bájos karácsonyi akadémiai tartott. És énekeltek is Einstein relativitás-elmélete szerint: kis szá, nagy hang.

Dec. 21. Tavasz a telben! — Haza megyünk.

Dec. 24. „Ö gyönyörű szép titokzatos éj...”

1936.

Jan. 1. Maturandus első álma az érettségiről: Felirat skandalva: Hős vértől pirosult gyász tér (megakad, majd leverten folytatja) sóhajta köszöntlek. Tanár (szigorúan): Nemzeti nagy **16-16k** nagy temetője újév!

Jan. 6. Bevonulás! — Mily messze van még a kimenő! Jobb lett volna kifutó fiúnak lenni!

Jan. 7. Egy naplóból: „Vergilius karácsonykor írta le az Elysiumot, a vonaton a Styxet, az első előadási óra után a Cerberust és hazajövet az alvilágot — a poklok mélységes fenekét neki!”

Jan. 20. Fábian és Sebestyén ünnepén szünet. — Na Pécs legalább még katolikus!

Jan. 21. „Fenn az ernyő nincsen kas.” Vigjáték a színházban. szükséges is volt az esős lucskos időben.

Jan. 31. Jó néhány évvel ezelőtt így szólt a tanár Danihoz: Fiú! Ha 1 négyesért 2 botot kapsz otthon; hányat kapsz 3 négyesért, hány török el és hány pengő kára van a papádnak? — egyenlet; mennyi ismeretlen!

Febr. 1, 2. Az **Arany Ló** a püsi színpadon. Elővezették az öreg diákok, élveztek a fiatalok, — no meg a nagyközönség is. Nyomában fák és cserjék sarjadtak. (No-ná! Egész erdő...!)

Febr. 5. Ide kell még írnom, hogy nem ettek meg a macskák a telet. A vihar széttepte a villanyhálózatot. Úgy nézünk ki a gyertyákkal, mint a hazajáró lelkek. Rengeteg kárt csinált — ő teniszpályánk! — és aztán, — mint született főigazgató — szünetet parancsolt. Hurrá! Deo Gratias.

Febr. 21, 22, 23. „Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom: Karvaly volt a legjobb darab a világon”

Még huszonötödiken is megnéztük — de csak huszat fizettünk! Itt is nőtték a fák. Legalább a Karvalynak is van hol fészket raknia.

SZENT ANTAL BAZÁR

Kegyszer, írószer, könyv, papirkereskedés és templomi felszerelések raktára.

PÉCS, FERENCIEK-U. 32/2. TELEFON: 31-99.

A Pius-Kollégium Öregdiákjai Fásító Bizottsága

köszönettel nyugtázza az 1936. február 26-ig befolyt adományokat és megajánlásokat.

A gyűjtés folyik.

A nevek mellett zárójeles szám jelzi a megajánlás összegét.

Az adományokat „Fásit” jelzéssel a Pécs-egyházmezei Takarékpénztár 17.598 számú csekkzámlájára, vagy közvetlenül a Pius-Kollégium Gondnoksága címére kérjük *belizetni*.

a) Adományok.

Facsetet, díszcserjét: Pécs, szab. kir. város, Költ-kertészet, Pécs. N. N. Pécs.

301.23 pengő: Az Öregdiákok „Arany ló” című farsangi színjátékából, (bevétel 584 pengő, kiadás 282.77 pengő).

200 pengő: Delmagyarországi Kereskedelmi Bank RT. Pécs.

100 pengő: Virág Ferenc megyéspüspök úr, Pécs. Graumann Viktor, Pécs. Molvay Ferenc, Pécs. Mosonyi Dénes dr., Kalocsa.

82.95 pengő: A növények „Karvaly” című vigjátékából (bevétel 351.68 pengő, kiadás 268.73 pengő)

50 pengő: Baranyavármegyei Munkások Vállalkozó Szövetkezete, Pécs. Czibulka Vilmos, Pécs. Gadó Ignác, Pécs. Hamerli József, Pécs. Hegyes Tibor, Pécs. J. T. Kollégium, Budapest, Kristóf Károly, Pécs. Molnár Kálmán dr., Pécs. Müller János dr., Pécs. N. N., Pécs. VII. osztály konviktorai, Pécs. Római Róbert, Pécs. Roszprim Pál és Neje, Mecsekszabolcs. Sipos István dr., Pécs. Schreiber Rezső, Pécs. özv. dr. Somssich Gézané, Budapest. Stárk Zsigmond, Pécs. Szilléry Péter dr., Pécs. Vinkler János dr., Pécs. Náray-Szabó Iván dr., New-York. Schmidt Vilmos dr., Pécs. Pius-Cserkészcsapat tagjai 1935—36-ban.

40 pengő: Beksits Olivér (50) Pécs.

30 pengő: ifj. Gebauer Tivadar dr. (50). Ginter Ferenc, Pécs. v. Maróthy Géza (50) Pécs. Nagy-Testvérek, Szigetvár. Romeisz Ferenc dr., Pécs. Szrapkó Flórián, Pécs.

25 pengő: Jozgits János dr., Pécs. IV. A. osztály, Pécs.

22 pengő: IV. B. osztály, Pécs.

20 pengő: Bánszky István, Tarany. Csizék Antal, Pécs. v. Cserkúthy Győző, Pécs. Bobok Tivadar, Dacsány-pusztá. Farkas József, Pécs. Fehérvári Dezső dr., Baja. Fesztl Nándor, Pécs. Hell Miksa, Budapest. Honti Károly, Nagykanizsa. Jerger Ferenc, Nemesmetés. Jobst Kázmér, Szigetvár. Koch Ede, Pécs. Krasznai Ferenc (50) Dombóvár. Markója László, Nemesrádó. Nagy Tivadar, Siklós. Neugebauer Béla, Kastélyosdombó. özv. Németh Jézsefné, Sárvár. Petrányi Rezső, dr., Üllő. Pongrácz Lajos, Bátaszék. Pókay Barna, Pécs. Rihmer-Testvérek, Pécs. Sebestyén József és Pál, Gelse. Siebenfreund Kurt, Pécs. Szabó István, Bátaszék. Türr Mihály, Pécs. Wondracsek Róbert, György, Pécs. Zala J. Béla dr. Pécs.

18.30 pengő: III. A. osztály, Pécs.

15 pengő: Köhegyi István, (20) Pécs. Maul Ádám (20) Pécs. Stocker Lajos, Pécs.

13 pengő: Kádas Lajos dr., (20) Siklós.

12 pengő: Dióslaki József (20) Pécs. Garay Lajos (30) Pécs. Szendrői Béláné (30) Pécs.

10 pengő: Bacsa Antal (20) Pécs. Batizfalvy Ödön dr. (20) Szigetvár. Békássy István, Bezeréd. Briglevits István dr. (20) Zalaegerszeg. Cservény Zoltán, Püspöknádasd. Csizsek Hubert dr., Pécs. „Eden” drogéria, Pécs. Fábán Gyula, Nagyecnk. Fehér Péter, Pécsbányatelep. Flerkő Béla, Pécs. Forrai A., Pécs. Gálós Jenő, Pécs. Gvornay Ádám, Szökéd. Honti Ernő, Pécs. Jaeger Miklós dr., Magyaróvár. Járányi László, Pécs. Járányi Linusz, Budapest. Jegenyész György, Szentlőrinc. Jung József, Tapolca. Kassay László, Pécs. Katona István, Szeged. Kovács Péter dr., Pécs. Kresz Richárd, Pécs. Lepold Péter, Nagykozár. Liposits János, Pilisvörösvár. Mátyássy Tiborné, Budapest. Mihéli Mihály, Bátaszék. Mihály Tivadar, Pécs. Molnár István, Pécs. Nagy Ödön, Püspöknádasd. Nemes-tóth Szabó Károly, Balatonkeresztúr. Németh Károly (25) Mohács. Német László dr. (25) Mohács. N. N., Pécs. N. N., Pécs. Parmantvé László, Pécs. Pongrácz Lóránt dr., Bátaszék. Ralovich Ödön dr., Szentlőrinc. Dr. Ralovich Ödöné, Szentlőrinc. Raskó Henrik, Dunakiliti. Rédl György (20) Pécs. Rüll János, Pécs. Soós József, Mecsekfalja. Suda János (50) Pécs. Schall Kornél, Pécs. Schäffer Gyula, Kadarukovo. Schöner Károly (20) Pécs. Schweitzer Antal, Pécs. Szabó Erik (20) Pécs. Staub Ádám, Somberek. Szász Ödön, Pécs. Szécsényi Ernő dr., (20) Michalovce. Szabó Pál Zoltán dr., Pécs. Sztáray Antal gr., Budapest. Tarr István, Pécs. Telegdi Sándor dr., Pécs. ifi. Téry Aurél, Hőgyész. Török József, Pécs. Várszegi Antal dr., Szászvár. Vadl Henrik, Somogyuszob. Válgues Oszkár, Pécs. Weidl Dező, Pécs. (Árnoffy Tivadar, Gerber Imre. Kálmán János, Kovács Géza, Lőrincz Zoltán, Pápa György, Szilléry Péter együtt.)

8 pengő: Berczellv Jenő (20) Budapest. Forró János (20) Pécs. Leiner László (20) Pécs. Pozder Gyula (20) Pécs. Pozsár Ferenc (20) Gesztli. Stich Antal (20) Szászhalombatta. gr. Zichy Ödöné (20) Zákány.

6 pengő: Bányi Ferenc (10) Pécs. Gelencsér József, Pécs. v. Kiss Lajos (10) Pécs.

5-87 pengő: II. A. osztály, Pécs.

5 pengő: Balassa Péter (10) Pécs. Baráth György, Pécs. özv. Csurmann Tivadarné, Pécs. Czibulka Mihály, Pécs. özv. Forrai Aladárné, Dombóvár. ifi. Hamerli Károly, Pécs. Harmat Sándor, Pécs. Honti Károly, Nagykanizsa. ifi. Juranovics Gyula, Szeged. Kardos Lajos (10) Pécs. özv. Kiss Ferencné, Pécs. Lauly Béla, Pécs. Mesterházy István dr., Budapest. Nagy Iván, Pécs. Németh István, Pécs. Német Lőrinc, Pécs. I. A. osztály Pécs. Pabor József, Némethlőp. Resch József, Erdősmecske. Rubinka György, Nagyfüged. Szabó László dr. (10) Pécs. Szalonna Ferenc, Pécs. Szirom Károly, Pécs. v. Szolnoki György (10) Pécs. Takács Imre dr., Tab. Takács Károly (20) Veszprém. Tobak Ferenc, Törökkanán. Tóth György, Pécs. Tóth István (20) Pécs. Tóth János, Pécs. Vadnai Jenő dr., Siklós. Záhonny Aladár, Pécs.

4 pengő: Avarosi Károly, (10) Pécs. Cziráki József, (10) Pécs. Csengeri László, (10) Pécs. Egved Ferenc, (10) Pécs. Váradi. Fényes Miklós, (20) Pécs. Futár Rajmund, (10) Pécs. Halász Bálint és György, (10) Pécs. Hargitai Gáspár, (20) Bükksöd. Havas László (10) Pécs. Hámosi Benedek (10) Pécs. Heinisch Richárd (10) Szigetvár. Kordé József (5) Pécs. Marossy Jenő (10) Pécs. Radits Gábor (10) Pécs. Romeisz Gyula (10) Pécs. Rostás Gyula (10) Pécs. Somorjai Árpád (10) Pécs. özv. Széll Emilné (10) Szombathely. Tarr-Testvérek (20) Pécs. Vargha János (20) Budapest. Végh Mihály (5) Pécs. Vörös Béla (10) Debrecen.

3-20 pengő: II. B. osztály, Pécs.

3 pengő: Miklósi Gyula (5) Pécs. Mislai Gyula (5) Pécs. Mayer József, Pécs. Szander Albert, Felsőszentiván.

2-50 pengő: Szabolcs Ádám (5) Pécs.

2 pengő: Barabás N. Pécs. Baranyi Ferenc (10) Pécs. Beck Rezsóné, Pécs. Bozók Gyula dr., Pécs. Csérnus Kálmán (10) Pécs. Feszli Ernő dr., Szilas-balhás. Hadler Ottó (10) Mohács. Honti Károly, Pécs. Holub József dr., Pécs.

Kelner Emil, Pécs. Korossy Albert dr. (5) Békéscsaba. Lukács Andor, Pécs. Mammel Ferenc (10) Nyomja. Matics Andor, Pécs. Miháldinecz János (10) Pécs. Nagy Tibor, Pécs. Dr. Scipiadés Elemérné, Pécs. Somssich József, gr., Budapest. Széchenyi Frigyes és Ernő gr., Somogytőceza. Tóth Mihály (10) Zalaegerszeg. Törtély István (5) Pécs. v. Varjon Zoltán, Pécs. Vető Károly (10) Keszthely. Világos Ferenc, Pécs.

1 pengő: Dragilla Antal, Pécs. Branhofer Aurél, Pécs. Majtényi Viktor dr., Pécs. Perlaki Ferenc (5) Pécs. Ruzsinszky László (5) Pécs. B. Szabó Jánosné, (5) Pécs.

b) Megajánlások.

(50) N. N. Pécs. VII. osztály externistái, Pécs. Forray Jánosné, Pécs.

(20) v. Buzássy József, Pécs. Hantai Elek Pécs. Kovács Gyula, Géza és Antal, Pécs. Kresz Rudolf, Budakeszi. Krizsán László, Pécs. Légrady Ferenc, Pécs. Schubert József, Kisjakabfalva. Peschaut Román, Sellye.

(10) Ákos Lajos, Pécs. Bakos Béla, Pécs. Buzánszky József, Pécs. Csokonay Gábor, Pécs. Csonka László, Somberek. Füzzy János, Pécs. Gerlai György, Czikó. Gurka Márton, Budapest. Illés István, Pécs. Káplár Sándor, Pécs. Kertész Gusztáv, Pécs. Kékesdy Nándor, Pécs. Kollár Lajos dr., Pécs. Lukács Zoltán, Pécs. Mizerák János, Pécs. Nagy Gyula, Pécs. N. N., Pécs. Pehr Nándor dr., Pécs. Teppert József, Villány. Tóth István, Szolgaegyháza.

Pécs, 1936. március 1-én.

*A Pius-Kollégium Öregdiákjai
Fásító Bizottsága.*

A templom céljaira adakoztak:

500— pengő: Dr. Hanuy Ferenc prelátus, egyet. tanár.

100— „ özv. Graumann Viktorné, Pécs.

30— „ Vajda M., Pécs.

8-56 „ N. N. Pécs.

5— „ Liposits János, Pilisvörösvár.

4— „ Bank József, Pécs.

2-90 „ Darvas Géza, Pécs.

Mecsek Alján és Pius Lapra adakoztak:

10— pengő: Virág Ferenc megv. nűspök úr.

5— „ Czibulka Vilmos DGT. főfelügyelő, Liposits János bányaigazgató, Kirchmayer Edit.

2— „ Farkas József dr. püspöki titkár, Láng Antal dr., Schmied Antal.

A legszebb virágok és a legnemesebb
gyümölcsfák

Közt Jenő

kertészetében, **Siklósi országút,** —
Széchenyi-tér.

Összes sajt- és juhturó különlegességek, csemegevak
naponta frissen legolesőbb árban

SAJTDORÁDÓBAN

TULIPÁN gőzmosoda és tisztító intézet

Női és férfiruhák tisztítása, ágytoll
tisztítás, — tükörfényes gallér.

GUNDRUM KÁROLY

PÉCS, KIRÁLY-U. 37. TELEFON 17-64.

Ajánlja a m. t. közönségnek rövid, kötött, szövött árukat. Férfi,
női és gyermek-fehérműit és vásznait.

SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT

KÖNYV-, MŰ-, ZENEMŰ, ÉS PAPIRKERESKEDÉSE
PÉCS, SZÉCHENYI TÉR 17. SZ. TELEFON: 11—79.

Állandóan könyv- és zenemű újdonságok.
A diákság igényeit minden tekintetben kielé-
gítő tankönyv, füzet, író és rajzszerszámok.

Matrachuzatok, redőnyvásznak, lendamaszt asztalneműek, törülközők,
len- és pamutvásznak minden minőségben. Zsák-, ponyva-, zsinór- és kötél
árú, valamint az összes kender-, len-, pamut- és jutagyművek raktára!

Molter Antal vászon- és fehérnemű üzletében
Pécs, Jókai-tér 3. Telefon: 17-73.
Kárpitos cikkek! Szőnyegek!

SZEMÜVEGEK

Fényképezőgépek

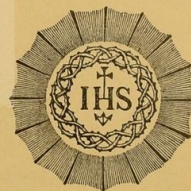
FOTOCIKKEK

▶ **BÁNFAI-nál**
KIRÁLY-U. 13. SZ.

Nyomta a Kultúra Könyvnyomdai Műintézet Pécsen. Felelős: Mayer A. Géza.

A JÉZUS TÁRSASÁGA PÉCSI PIUS-GIMNÁZIUMÁBAN VÉGZETT NÖVENDÉKEK NÉVSORA ÉS CÍMTÁRA

1920-1935

A „MECSEKALJÁN” 25. SZÁMÁNAK MELLÉKLETE

1936

NYOMATOTT A KULTÚRA KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZETBEN, PÉCS.

1920.

- Bellontsik Aladár dr.,
Bérdi József, tisztviselő,
Berend (Breitung) József, főhercegi urad.
tisztviselő
Budimácz Imre, gyógyszerész,
5 Csizek Antal,
Czigler Antal,
Dokupil E. Dezső dr., körorvos,
Kalina István,
Khayatt Ince, titkár,
10 Krammer János,
Mihályi (Mihálovics) László dr., tb. tanácsn.,
Molnár Géza, mérnök,
Pál Lajos, S. J.,
Polgár András, S. J.,
15 Romeisz Gyula, okl. mérnök,
Ruzsinszky László, műszaki osztályvezető,
Sey Lajos, gyógyszerész,
Sztáray Antal gr.,
Tombi Ferenc, gazd. titkár,
20 Várszegi (Jäger) Antal dr., körorvos,
- Magyarboly (Baranya m.)
Kaposvár, Babocsai gyógyszerár
Pécs, Majláth-u. 22.
Bp. VIII., Horánszky-u. 20.
Majs
Dénesta
Pécsvárad
Pécs, Városháza
Bp. I., Beresényi-u. 10. III. 2.
Kina, Tamingfu
J. T. rendház, Bp. VIII., Mária u. 25.
Csepel, Weisz-M.-gyár
Pécs, Garay-u. 20.
Vajszló, (Baranya m.)
Bp. IV., Váci-u. 51.
Pécs, Zsolnay-gyár
Szászvár, (Baranya m.)

1921.

- Bótor Vince, számtiszt,
Bölöny József dr., ügyvéd,
Csáky Árpád dr., ügyvéd,
Czímber József, főjegyző,
5 Engert János dr., orvos,
Erdősi (Löffler) Alfréd dr., orvos,
Goricsánecz Gotthard,
Gurka Márton, MTL. munkatársa,
Jaeger Miklós dr., orvos,
10 Kotzián Emil dr.,
Ladányi Ferenc, gazdatiszt,
Majoros József dr., urad. intéző,
Müller János dr., fogorvos,
Ollé Lajos,
15 Papp József,
Ratkovics Ferenc, intéző,
Reisz Elemér S. J., főisk. tanár,
Sass Dezső, zeneművész,
Schneider János dr., pénztáros,
20 Schöner Károly,
Szabó Pál, dr., egy. magántanár,
Vargha János, Ganz gyári tisztviselő,
Weifert Károly,
Witzmann Gyula,
25 Zahoránszky Pál, okl. gazd. titkár,
- Bp. I., Szent János tér 1/a
Mohács, Kossuth-u. 49.
Hosszúhetény
Bp. VIII. Főherceg S.-utca 7.
Mohács
Dénesta
Péreznye, (Sopron m.)
Pécs, Király-u. 32.
Bp. V., Markó-utca 27. Büntető
járásbíró
Majláthgárdony, (Nógrád m.) U. p.
Balassagyarmat
Bp. VIII. Mária-u. 25.
Budapest Operaház
Pécs, Fiume-u.
Pécs, Városháza
Pécs, Árpád-u. 63.
Bp. I., Berényi-út 10.

1922.

- Amberger János, kereskedő,
Antal István, szolgabíró,
Benkő Jenő, adótitizt,
Csigó János, banktisztviselő,
5 Czobor Mátvás, közigazdász,
ifi. Gebauer Tivadar dr., ügyv., püi. gyakor.,
ifi. Hamerli Károly, vegyész-mérnök,
Hoffecker Lajos,
Keller Béla
10 Klobucsár Dezső, kereskedő,
Koch István S. J.
Kopári Dénes okl. gazda,
Légrády (Brigovác) Sándor dr., orvos,
Lukács Andor, tanár,
15 Majoros János dr., orvos,
Mantuano József,

Péter Lajos dr.,

Strohmájer István, okl. gazda,
Szabó Ferenc,
20 Sztáray Mihály gr.
Téry Aurél, gyógyszerész,
Treer István,
Veszergombi Mihály,
Szabó József,
25 Madár Mihály, körjegyző,
- Dunaszekcső
Bp. IV., Molnár-u. 24.
Pécs, Városháza
Pécs, Pécsi Tkp.
Zalaegerszeg
Szentlőrinc (Baranya m.)
Pécs, József-u. 22.

Pécs, Király-u. 44.
Kina, Tamingfu
Marcali
Szigetvár
Pécs, Alajos-u. 11.
Bp. Kecskeméti-u. 14.
Székesfehérvár, Kulturterménköi
hivatal
Úrgevár, (Tolna m.) U. p. Szakály-
hőgyész
Bize, U. p. Marcali

Hőgyész

Göröcsőny
Pécs, Árpád-u. 63.
Püspöklak, (Baranya m.)

1923.

- Anschau Antal, erdmérnök,
Benedek László, szolgabíró,
Dóczy László,
Gyódy (Gröbeldinger) István dr., ügyvéd,
5 Halmos László,
Hamerli István dr.,
Keleti (Jozipovics) Péter dr.,
Kiss Andor,
Milla Antal,
10 Nagy János,
Német László dr.,
Rézbányay Dezső,
Schaeffer Gyula dr.,
Schmidt Vilmos dr., ügyvéd,
15 Tarr Béla,
Török Géza dr., segédjegyző,
Urbanovich László dr.,
18 Vadnay Jenő, gazdasági iskolai tanár,
- Pécsvárad
Szentlőrinc (Baranya m.)
Pécs, Majláth-tér 2/i.
Garé, (Baranya m.)
Pécs, Mária-u. 21.
Pécs, Zsolnay V.-u. 55.
Felsőnyék (Tolna m.)
Bp. Erzsébet körút 35.

Mohács, Vármegye-u. 14.
Paks

Pécs, Egyetem-u. 4.
Hódmezővásárhely
Szentdiene
Bp. IV., Nádor-u. 22.
Siklós

1924.

- Ákos (Anton) József dr., járási orvos,
Balázs Zoltán, mérnök,
Békésy Miklós, okl. gazda,
Bors Emil,
5 Bors László dr., ügyvéd,
- Zomba

Gyula-pusztá (Baranya m.) Belvárd
Bp., Földhitelintézet
Bp., Wesselényi-u. 32.

- Csermely (Cizek) József, postatiszt,
Csücs László dr., főorvos,
Fodor Imre, bérlo,
† Frünhauf Béla dr., orvos,
10 Grósz Miklós, földbirtokos,
Guszmann Viktor dr., ügyvéd,
† Gyomlai József
† Lepold Ferenc
Metz Márton dr., orvos
15 Ney Károly dr., ügyvédjelölt,
Oertl Róbert dr., orvos,
Rétfalvi (Reisz) Tivadar, jegyző,
Schmidt Antal dr., ügyvéd,
Steiner Károly dr., ügyvéd,
20 Takács Béla

Táncos Antal, banktisztviselő,
Vince Jenő, magántisztviselő,
23 Huber Ferenc, tanár,

Bp., Ballagi Mór-u. 6.
Mohács, Kórház
Bátapáti

Tiszaluc
Pécs, Jókai-tér 6.

Véménd
Baja, Damjanich-u. 4.
Egerág
Németboly
Pécs, József-u. 8.
Soroksár
Magyar főiskolai sportszövetség
Bp. V., Alkotmány-u. 3.
Tamási
Barcs
Mohács gimnázium

1925.

- Brokés Ferenc, főhadnagy,
Bucz Emil, káplán,
Cholnoky István dr., törvényszéki gyakorló,
Dömötör László dr.,
5 Fortvingler István dr., ügyvédjelölt,
Gadó Antal, orvosnövendék
Gyomlay (Gász) Ádám, állatorvos,
Hübler János, szigorló orvos,
Jankovich László, gazdász,
10 Keller Gyula postatiszt,
Kiss Károly dr.,
Kollár Gyula, erdész,
Kotzián Imre dr., ügyvédjelölt,
Krasznai (Kramm) Ferenc dr., ügyész,
15 Mancha Ferenc,
Maróti (Mayer) József dr., ügyvéd,
Nagy József dr., orvos,
Nett Márton,
Német Béla, S. J.,
20 Német Gyula dr.,
Novotny György dr., állatorvos,
Pozsárkó Nándor, S. J.,
Schmidt László dr.,
Schuth Vilmos, gazdatiszt,
25 † Speiser Győző
Szám Ferenc,
27 Zala József dr., tb. fogalmazó,

Kaposvár
Bakócsa
Bp. II, Buday L.-u. 5/c.
Sopron, Nemzeti Bank fiókja
Pécs, Egyetem-u. 4.
Pécs, Majorossy-u. 15.
Szökéd, u. p. Egerág
Pécs, Szigeti országút 21.
Tésa, u. p. Vámosmikola (Hont m.)
Dunaföldvár, Főposta
Tamási
Komló, (Baranya m.)
Bp., V., Mérég-u. 12.
Dombóvár, Hunyadi-tér 24.
Bp., Győri-u. 2.
Pécs, Alsóhavi-u. 2.
Bp., Horthy Miklós-ut 76.

Innsbruck, Sudetendeutscher str.
Paks
Pécs, Rákóczi-ut 10.
Pécs, Pius-Kollégium
Pécs, Megye-u. 21.
Villány

Pécs, Városháza

1926.

- Balogh Andor, postatiszt,
Bátsmegyei Lajos dr.,
Csalogovits József dr., muzeumi igazgató,
Dvorszky József, gyógyszerész,
5 Faludi (Fuchs) Sándor dr.,
Fazekas István, tanító,

Pécs, Főposta
Szekszárd, Főispáni hivatal
Szekszárd
Pécs, Zólyom-u. 2.
Pécs, Szigeti országút 64.
Komló, (Baranya m.)

- Ferenczy Dénes dr.,
Gesztési Károly,
† Huth István,
10 Jakab Mihály dr.,
Kalotás József dr.,
P. Kapisztrán, Náray Antal O. F. M.,
† Károly István,
Kollár Lajos dr., orvos,
15 Kovács Gyula, erdész,
Kovács Pál, káplán,
Kresz Rezső,
Kriszt Mátys, káplán,
Láng Antal dr.,
20 Menyhart Béla dr.,
Ormai (Obermajer) Pál, S. J.,
Paál Ödön dr.,
Palásthy László dr.,
Patacsi József, káplán,
25 Ryll Viktor,
Saághy Andor dr.,
† Schmied Antal
Schuth Henrik dr.,
Simon Lajos, káplán,
30 Skergula István,
Strébl Miklós dr., orvos,
Székely Gyula,
Takács Imre dr., orvos,
Takáts Sándor, postatisztviselő,
35 Taksonyi József, káplán,
P. Teofil, Szigli Mátys O. F. M.,
P. Tibor, Merk István O. F. M.,
38 Villi Károly, gyógyszerész,

Bp. Rendőrfőkapitányság
Bátaszék

Palotabozsok
Kővágószőlős
Buda

Pécs, Ferenc J.-u. 25.

Mecsekszabolcs
Budakeszi
Németboly
Nyomja, (Baranya m.)
Tamási, (Tolna m.)
Budapest, VIII., Mária-u. 25.
Nagyatád
Pécs, Csendőrpálotá
Pécs, Gyárváros

Szeged, Gyermekklinika
Abaliget
Barcs, Fő-u.
Pécs, Gyermekklinika
Pécs, Majorossy I.-u. 16.
Tab, (Somogy m.)
Dombóvár
Pincehely
Baja
Szécsény
Dunaszekcső

1927.

- Bauer Barnabás,
Bence János, káplán,
Bíró Lajos, káplán,
Brand Imre dr., orvos,
5 Barabás (Brunner) Endre,
Dalos István
Gadó György dr.,
Gábor Imre,
Harrai Gyula, káplán,
10 Harsányi Antal,
Henrich Ferenc, káplán,
Himesi (Wagner) Károly, káplán,
Huth János, mérnök
Karl Zoltán,
15 Kayser Lajos dr., ügyvédjelölt,
Károly Ferenc, leveleto oktató,
Kiss Emil,
Korossy Albert dr.,
ifj. Könyg József dr.
20 Lieber László dr.,
Molnár Elemér, pénzügyi tisztviselő,
Náray Szabó Iván dr.,
Pehr Nándor dr.,

Bölcske
Pellérd
Pécs, Szemészeti klinika
Bp., Új Magyarország szerk.

Pécs, Majorossy-u. 15.

Kurd
Nagyatád
Mozsgó
Villány
Mohács, Kossuth-u. 95—97.

Letenye
Pécs, István-u. 22.
Bp., VII., Komócsy-u. 11.
Békéscsaba, Szolgabírói hivatal
Nagykanizsa
Pécs, Váradi Antal-u. 8.
Veszprém, M. Kir. Pénzügyigazg.
250 East 105 Street New-York City
Pécs, Siklósi-u. Városi vízművek

- Puskás Ödön dr., orvos,
25 Rihmer Zoltán dr.,
P. Szilveszter, Sall Sz. László, O. F. M.
Szily Ádám dr.,
v. Szolnoki (Szipp) György dr.,
Vesztergombi József, káplán,
30 P. Vilmos, Keresztes (Kakuja) Antal OFM.,

Pécs, Báthory-u. 8.
Pécsvár
Jászberény
Szigetvár
Pécsvár
Bakóca
Salgótarján

1928.

- Baitai (Renner) István,
Békeffi Géza, malom-ellenőr
Bíró Kálmán,
Bossányi Dezső dr.,
5 Cizek Hubert dr., orvos,
† Czéh István,
Czímber Károly, orvos,
Czingelly Imre dr., orvos,
Dávid Pál dr.,
10 Fernbach Ferenc,
Géhlinger Ödön,
Gerber Gyula,
Grund Béla
Halász Kamill
15 Horényi Kálmán, káplán,
Inkei István br.,
† Kappan Jenő,
Keresse Kálmán dr.,
Kohler Géza
20 Makk Lajos, gazdasz,
Margitai Iván dr.,
Mersich Imre,
Miklósi István, káplán,
Müller József, káplán,
25 Oberitter Ödön, káplán,
Papp Gyula,
Pálffy Gyula,
Ruttkai Elemér dr.,
Sebők Kálmán dr., ügyvédjelölt,
30 † Serák Ferenc,
Sudár Dezső, káplán,
Szabó László dr., póstatiszt,
Szende István,
Székely László dr., orvos,
35 Takács Károly, káplán,
Tandlmayer Lipót, káplán,
Tolnai István,
Verebi (Vrbny) Ferenc,
Vesztergombi György,
40 Vesztergombi János, káplán,
Weichsl János,
Zichy Aladár gr.,
43 Zsikó Gyula,

Pécs, Szilágyi-u. 2.
Pécs
Kupa, U. p. Kunágota
Pécs, Kőrbonctani intézet
Pécs

Pécs, Lán-c-u. 12.
Ujpetre
Pécs
Harkány

Bp. Ráday-u. 43—45.

Püspökszenterzsébet
Inke, Somogy m.

Sásd
Szekszárd, Pósta
Keszthely
Mohács, Városháza

Himesháza
Apar
Högyész

Szigetvár
Pécs, Fiume-u.
Pécs, Fröhweisz völgy 16.

Szigetvár
Pécs, 1.
Tapolca, Kossuth-u. 6. (Zala m.)
Nagyharsány
Köröshgy. (Somogy megye) u. p.
Balatonföldvár
Olasz

Szigetvár, Kir. adóhivatal
Mohács
Kakasd
Szakadát, (Tolna m.)
Zákány
Magyarürög

1929.

- Andik István,
Arató (Auth) József, káplán,
Bajusz László,
Balogh Károly,
5 Bende (Bauer) Alajos,
Benz Albin br.,
Both János,
Briglevits István dr.,
Chirke Jenő,
10 Dvorszky György dr.,
Eötvös Pál, malomellenőr,
Faidt László,
Farkas László,
Farkas Zoltán,
15 Fányi (Frahm) Sándor, káplán,
Fodor (Fischer) János, káplán,
Fodor Károly,
Hargitai (Hauszmann) János dr., káplán,
Jandó Gyula,
20 Keresé István, gyógyszerész,
Kumper János,
Léhr Mihály,
Máté László dr., ügyvédjelölt,
Nagy Agoston,
25 Nagy Vilmos,
Németh László,
Niklós Pál dr.,
Odry Pál,
Palotai (Topp) János, káplán,
30 Perczel László,
Pongrácz Lőránt dr.,
Rully János, tanár,
Rusz Miklós,
Schultz Mátyás,
35 Sebestyén József dr.,
Szöke Pál,
Tasnádi (Geisz) József, káplán,
Than Nándor dr.,
Velő Károly,
40 Verbőczy István,
- Pécs, Rácváros
Cegléd
Paks
Pécs, Apáca-u. 13.
Zalaegerszeg
Sárvár
Pécs, Mór-u. 16.
Pécs, Rákóczi-út
Pécs, Felső Várház u. 36.
Erdősmecske, (Baranya m.)
Pécs
Pécs, Petőfi gyógyszertár
Pari, (Tolna m.)
Pécs, Alsó Havi-Boldogasszony-út
TolnaTamási
Pécs
Szigetvár
Innsbruck, Canisianum
Bátaszék
Gelse, (Zala m.)
Szakály, (Tolna m.)
Pécs, Mezőszél-u. 27.
Keszthely
Szigetvár

1930.

- Aranyosi János,
Balog József,
Bodó Sándor, jegyzőgyakornok,
Bornemissza Zsigmond, gazdász,
5 Csentő János
Csigi Imre dr., s.-lelkész,
Deutsch József, műegyetemi hallgató,
Dlusztus János, tanárjelölt,
Eberhardt Károly, orvosnövendék,
10 Erhardt Kálmán, tanár,
Farkas Kornél, vasúti tisztviselő,
Fülöp István, orvosnövendék,
Gerlach György,
- Toponár
Gödre
Lánycsók
Németboly
Pécs, Brassó-u. 8.
Izabellaföld, u. p. Mohács
Pécs, Király-u. 15.
Pécs, Hadapród-u. 15.
Pécs, Szeminárium

- Glaub Frigyes, jegyzőgyakornok,
15 Guth Béla, joghallgató,
Ifjú Béla, orvosnövendék,
Kirschner József, tanító,
Kodolányi Gyula, műegyetemi hallgató,
Korpádi Péter, gyakornok,
20 Kovács Andor, orvosnövendék,
Krizsán László, jogszigorló,
Liebhauser István,
Lukács László, S. J.,
Minyó András, joghallgató,
25 Molnár János, orvosnövendék,
Molvay Vilmos, joghallgató,
† felsőbüki Nagy István,
Novák Károly,
Ohnmacht János dr.,
30 Orning Ernő, vasúti tisztviselő,
Pallavicini György ögróf,
Partos László, joghallgató,
Pálffy Ferenc,
Péchy Gedeon, gazdász,
35 Péchy Rudolf, gazdász,
Pfenninberger Ottó, erdész,
Reisz Ferenc, erdész,
Rihmer Oszkár dr.,
Sarlós (Schubert) György, káplán,
40 Seiler István,
Staub Ádám, káplán,
Staub Ferenc, postatiszt,
Stocker Lajos, bádigos,
Szili Imre, banktisztviselő,
45 Szirom (Szünder) Károly, gyakorló tanár,
Szűcs György,
Tausz Péter,
v. Toldy Hantay Elemér, levente főoktató,
49 Tóth Mihály, postatiszt,
- Rácpetre
Pécs, Lenke-u. 4.
Pécs, Rákóczi-u. 6.
Bp., I., Maros-u. 11.
Tamási
Pécs, Bányatelep
Pécs, Fogaras-u. 14.
Bátaszék
Bp., VIII., Mária-u. 25.
Pécs, Katalin-u. 6.
Pécs, Jókai-tér 7.
Pécs, Szigeti országút 28.
Pécs, Agoston-u. 18.
Sárbogárd
Mosdós
Pécs
Budapest
Mohács
Pécs, Szeminárium
Somberek
Pécs, Márton-u. 9.
Pécs, Árpád-u. 61.
Pécs, Pécsi Takarékpénztár
Pécs, Heim Pál-u.
Szekszárd
Pécs, Kazinczy-u. 2.
Pécs, Erret L.-u. 27.
Barcs

1931.

- Baitz Tivadar, jogszigorló,
Baranyai Ernő, teologus,
Batizfalvy Ödön dr.,
Barcza (Blickhardt) Tivadar, teologus,
5 Csengery László, joghallgató,
P. Elek, Schall Vilmos, OFM.,
Erdélyi László, joghallgató,
Fábian Károly, malomellenőr,
Fichtner Oszkár,
10 Gál Gyula,
Gothár Lajos, gazdász,
Gründner Simon, teologus,
Halmi (Heil) Gábor,
Hirt János,
15 Huber Andor, malomellenőr,
Jäger Ferenc, joghallgató,
Károly Kázmér,
Kátai Gyula,
- Pécs, Kardos Kálmán-u. 8.
Pécs, Szeminárium
Szigetvár
Pécs, Szeminárium
Pécs, Szigeti-országút 21.
Szeged
Komló
Pécs
Polgárdi, Gyógyszertár (Fejér m.)
Pécs
Oroszló
Wien, Pazmaneum. IX. Boltzmann-
gasse 14.
Villány
Paks, Anna-u. 7.
Pécs, Király-u. 31.
Pécs, Püspöki palota
Pécs, Osván-u. 10.
Szigetvár

- Kelle Sándor,
20 Kollár Dezső, joghallgató,
Krasznai (Kram) Béla, jogszigorló,
Kresz Richard, orvsnövendék,
Lehr Ignác, teologus,
Libis Zoltán,
25 Lieber Aladár,
Lonecz Gyula,
Mánfai (Májer) József, joghallgató,
Mihály Mihály,
Mihók Gyula,
30 Müller József, teologus,
Nicsovics Iván, jogszigorló,
Papilla Lajos S. J.,
Parmatyé László, joghallgató,
Rátkovics József, gazdász,
35 Rébay Lajos, joghallgató,
Rosos Ödön dr., tüzerönkéntes,
Scheich János, teologus,
Selymes (Schneider) Ferenc,
Schmidt László,
40 Skergula Ferenc,
Széchenyi Frigyes gr.,
Sziyás Sándor,
Szily László,
Sztrokay Nándor, jogszigorló,
45 Turóczy József, vasutas,
46 Urbán Károly, joghallgató,

1932.

- Akantisz Tibor,
Bajomi Vilmos, tanárjelölt,
Bajtai Dezső, vasutas,
Bene László,
5 Csintalan Antal, tanárjelölt,
Csonka László, joghallgató,
Czéh Károly, joghallgató,
Czifra József,
Emödy Zoltán,
10 Feule György, jegyzőgyakornok,
Folbert Aladár,
Guth József,
Halász Géza,
Hánzs József,
15 † Herke Nándor,
Hermesz Béla,
Hoffmann Adám, teologus,
Járányi Linusz, tanárjelölt,
Jobbágy Kálmán, jogszigorló,
20 Juránovics Gyula, jogszigorló,
Kajdy János,
Kiss Emil Zoltán, joghallgató,
Kovács Gyula,
Kovács János, jogszigorló,
25 Krauter Béla,
Kretter Rezső, orvsnövendék,
Kerényi (Kubinyák) Károly, joghallgató,

Bp., Szépművészeti főiskola
Pécs, Ferenc József-u. 25.
Pécs, Tompa-u. 15.
Pécs, Maurinum
Pécs, Szeminárium

Pécs, Székely Bertalan-u. 86.
Bátaszék
Szigetvár
Pécs, Szeminárium
Szigetvár
Bp., VIII. Mária-u. 25.
Pécs, Pius-Kollégium
Pellérd
Pécs, Papnövelde-u. 16.
Pécs, Tüzerlaktanya
Pécs, Szeminárium
Somogytarnócza
Pécs, Nagy Lajos Kollégium
Pécs, Pannonia pince
Somogy-Tarnócza
Pécs, Bálics-dűlő 33.
Morgány, u. p. Gelse
Pécs Petrezselyem-u. 36.
Pécs, Allomás
Pécs, Árpád-u. 13.

Pécs, Székely Bertalan-u. 6.
Pécs, Kossuth Lajos-u. 5.
Pécs, Szilágyi Dezső-u. 2
Pellérd
Pécs, Maurinum
Somberek, (br. Mirbach leveleivel)
Pécs, Újhegy
Pécs, Xavér-u. 7.
Siklós, Pécsi-u. 80. (Baranya m.)
Versend, (Jegyzőség)
Pécs-Arányos
Mágocs, (Baranya m.)
Németmárok
Pécs, Makár-u. 12.

Sásd, (Baranya m.)
Pécs, Szeminárium
Budapest, Horthy Miklós-u. 152.
Nagybicsérd, (Baranya m.)
Szege, Tisza szálló
Hosszúhetény, Vm. jegyzőség
Kovácsida, (Baranya m.)
Magyartelek, (Baranya m.)
Bp., Szentkirályi-u. 43. Tan. háza
Bánszállás, (Borsod m.)
Pécs, Árpád-u. 29.
Pécs, Megyeri-u. 39.

- Molnár Lajos, író,
Molnár Péter, piarista,
30 Németh Aurél,
Nékám Károly,
Osváld Miklós, joghallgató,
Oszetzky Egon, műgyetemi hallgató,
Palka István,
35 Pohly János,
Prinzhauz Jenő, orvsnövendék
Raile János, állatorvostanhallgató,
Rétfalvi (Reisz) Andor, orvsnövendék,
Roszprim Pál S. J.,
40 Szabadkai (Szubotics) Jenő joghallgató,
Szepes László, joghallgató,
Széchenyi Ernő gr.,
Tarr István,
Tausz János,
45 Tóth István, joghallgató,
Tóth Károly,
Varga István,
48 Verbóczy Géza,

1933.

- Bengernő József, orvsnövendék
Bernát Antal, joghallgató,
Blackenstein György gr.,
Bodrogi János, joghallgató,
5 Bors Dezső, joghallgató,
Bossányi Alajos, jogszigorló,
Bösz Fülöp, joghallgató,
Csiffáry Sándor, joghallgató,
Csordás Kálmán, teologus,
10 Elm F. Sebestyén, teologus,
Farkas Béla, orvsnövendék,
Farkas József,
Gyimesi (Gaszmann), János, jegyzőgyak.,
Gyimesi (Gutjáni) László, teologus
15 Gráf Sándor,
Halász Bálint, vasutas,
Hetinac Antal joghallgató,
Illés-Varga Ferenc,
Husztí (Kalk) Sándor, joghallgató,
20 Kékesdi (Köberling) Nándor,
Kis-Horváth Jenő,
Kóó Kálmán, joghallgató,
Kovács Ödön, joghallgató,
Leher János,
25 Mészáros István, joghallgató,
Mihály Tivadar, joghallgató,
Mizera Béla,
Nagy Ferenc, teologus,
felsőbüki Nagy Mihály,
30 Nyessey József,
Ódry János,
Ohmacht József,
Oszetzky Tamás,

Bp., VIII., Horánszky-u. 20.
Róma
Pécs, 8. gyalogsági laktanya
Pécsvár
Pécs, Maurinum
Bp., IX., Ráday-u. 43. Szent Imre
Kollégium
Pécs, Ferenc József-u. 2.
Pécs, Szeminárium
Pécs, Majláth-u. 3.
Budapest
Pécs, Tompa Mihály-u. 4.
Budapest, VIII., Mária-u. 25.
Pécs, Garay-u. 15.
Pécs, Mária-u. 30.
Budapest, Ludovika
Pécs, Basamalom-u. 6.
Pécs, Király-u. 22/a.
Pécs, Aranyhegy 4.
Pécs, 8. gyalogos laktanya
Pécs, Siklósi-u. 24.
Szigetvár, Rákóczi-u. 11.

Pécs, Rákóczi-u.
Sumony
Füzeggyarmat
Kaposvár, Pozsonyi-u. 14.
Pécs, Tavasz-u.
Belcsapuszta (Somogy m.)
Budapest
Baranyajenő
Pécs, Szeminárium
Pécs, Szeminárium
Pécs, Alajos-u. 16.
Pécs, Bálics-u. 5.
Majs
Pécs, Szeminárium
Göröcsény
Pécs, Radnits-u. 3.
Pécs, Majláth-u. 6.
Pellérd
Pécs, Székely Bertalan-u. 28.
Pécs, Jókai-ter
Pécs, Csoronika-dűlő
Pécs, Mária-u. 38.
Attala, (Somogy m.)
Pécs, Bathory-u. 9.
Pécs, Árpád-u. 19.
Pécs, Gyermekmenhely
Pécs, Kaszárnya-u. 12.
Pécs, Szeminárium
Egyházashettye, U. p. Boba (Vas m.)
Hegyeshalom
Szombathely, Repülőtér
Pécs, Ágoston-u. 16.
Bp. IX., Ráday-u. 43. Szt. Imre Koll

- Póta László, joghallgató,
 35 Prettl László, joghallgató,
 Rómeisz Gyula, joghallgató,
 Schnitzer Imre, joghallgató,
 Siklósi László, teologus,
 Somssich László gr.,
 40 Somssich Zsigmond gr.,
 Stockinger László S. J.,
 Szabó László, tanárjelölt,
 Szamohil Tibor, joghallgató,
 Tóka László,
 45 Tóth József, teologus,
 Varga József, joghallgató,
 Vargás (Weigand) László,
 Velty György,
 Völgyes László, joghallgató,
 50 Vörös Béla, orvosnövendék,
 Waller János, joghallgató,
 Weber József,
 Zichy Hubert gr., joghallgató,
 54 Zumbok János,

- Pécs, Br. Bánffy Dezső-u. 42.
 Nagypall
 Pécs, Makár-u. 12.
 Pécs, Vas Gereben-u. 13.
 Pécs, Szeminárium
 Kivadar, u. p. Nagyatád
 Kivadar, u. p. Nagyatád
 Budapest, Manréza, Labanc-u. 57.
 Pécs, Alajos-u. 16.
 Pécs, Nagyszeben-u. 4.
 Pécs, Megyeri-u. 27.
 Pécs, Szeminárium
 Pécs, Agoston-tér 2.
 Pécs, Rét-u. 43.
 Budapest, Ludovika
 Pécs, György-u. 12.
 Debrecen, Pénzügyigazgatóság
 Beremend
 Pécs, P. E. A. C.-pálya
 Zákány
 Szeged, Horthy Kollégium

1934.

- Albert János, teologus,
 Antos István,
 Bánhidi László,
 Csávási Miklós,
 5 Cser László, tanárjelölt,
 Csirke Antal, jegyzőgyakornok,
 Farkas János,
 Fenyővári Antal S. J., novicius,
 Fenyvesi Ferenc,
 10 Göde István,
 Gyenis József, teologus,
 Heirich Ferenc, joghallgató,
 Horváth Miklós, tanárjelölt,
 Jónás Márton,
 15 Kamarás János, orvosnövendék,
 Kerényi Béla, joghallgató,
 Kis Károly,
 Kiszler Gyula, teologus,
 Kopcsányi Miklós, teologus,
 20 Krämer János, orvosnövendék,
 Lázár Géza, joghallgató,
 Leposa Károly,
 Fr. Libor, Lombos Antal OFM., teologus,
 Lilla Miksa, joghallgató,
 25 Mamel Ferenc,
 Margitay Máriusz, orvosnövendék,
 Máté Mihály, joghallgató,
 Molitor József, joghallgató,
 Pallavicini Ede ögróf,
 30 Páleszter Ferenc,
 Péchy József,
 Raffensperger József,

- Pécs, Szeminárium
 Pécs, Agoston-tér 3.
 Pécs, Szigeti országút 16.
 Pécs, Szilágyi Dezső-u. 48.
 Nádorliget, u. p. Szalánta
 Mártonfa, u. p. Hosszúhetény
 Bp., Manréza, Labanc-u. 57.
 Pécs, Tompa Mihály-u. 11.
 Tamási (Tolna m.)
 Pécs, Szeminárium
 Mohács, II. Lajos-u. 10.
 Szökéd, (Baranya m.)
 Akasztó
 Sz.-fehérvár, Vilmos császár-tér 10.
 Pécs, Megyeri-u. 39.
 Pécs, Kis-Rókus-u. 13.
 Pécs, Szeminárium
 Bp., IV. Központi Szeminárium
 Prohászka Ottokár-u.
 Pécs, Rákóczi-u. 24.
 Keszthely, Csendes-köz 8.
 Vásároszentgal, (Baranya m.)
 Gyöngyös, Ferences zárda
 Beograd, Kapetan Misina 6. a.
 Nyomja
 Bp., IX., Köztelek-u. 1.
 Pécs, gr. Zichy Gy.-u. 5.
 Erdőmecske
 Mosdós, (Somogy m.)
 Mária-Gyúd
 Bp., XI. Horthy Miklós-u. 17.
 Bp., Szt. Imre Kollégium Horthy
 Miklós-u. 17.

- Rácz László,
 Rhédey László, gyógyszerész gyakornok,
 35 Rozgonyi Miklós, tanárjelölt,
 Sasvári Nándor,
 Schöbert József S. J., novicius,
 Somló János,
 Somssich József gr.,
 40 Szabó Ferenc, joghallgató,
 Szabó István, orvosnövendék,
 Szalay János, vasutas,
 Székely István joghallgató,
 Szolga András, joghallgató,
 45 Szugill János, joghallgató,
 Sücs Sándor, joghallgató,
 Tasnádi (Teppert) László, műegy. hallgató,
 Thassy János, joghallgató,
 Vadász László, joghallgató,
 50 Varga József,
 Fr. Ferenc, Vállaji Károly OFM., teologus,
 Veszei Sándor,
 Fr. Vince, Lendvai Ernő OFM., teologus,
 Virovác Vince,
 55 Viszlói Kálmán OFM.,
 Wágner Zsigmond, teologus,
 Weisz József, joghallgató,
 58 Zentai (Zsugovits) Lajos, teologus,

- Böhönyhe
 Verpelet, (Heves m.)
 Pécs, Maurinum
 Görcsöny, (Baranya m.)
 Budapest, Manréza Labanc-u. 57.
 Felsőmindszent
 Kivadar, u. p. Nagyatád
 Pécs, Alajos-u. 16.
 Pécs, Székődi-út 1/4
 Pécs, Petőfi-u. 34.
 Pécs, Majorossy-u. 16.
 Pécs, Rákóczi-út 24.
 Letenye
 Pécs, Ferenc József-út 26.
 Budapest, Horthy Miklós-u. 17.
 Budapest, Horthy Miklós-u. 17.
 Pécs, Várady Antal-u. 16.

Gyöngyös

Gyöngyös
Tótújfalu, (Baranya m.)Pécs, Szeminárium
Szökéd
Pécs, Szeminárium

1935.

- Aronffy Tivadar, joghallgató,
 Berényi István, kertészeti főiskolai gyakor.,
 Birck Oszkár,
 Bodrogi József,
 5 Bohár Antal,
 Bornemissza István,
 Bögrí Géza,
 Brenner Ferenc,
 Csorba Győző, joghallgató,
 10 Dora Péter, orvosnövendék,
 Dorsics István, joghallgató,
 Fábán József,
 Földváry István,
 Gerber Imre, joghallgató,
 15 Fr. Gilbert, Guth Péter OFM.,
 Hargitai József,
 Hell Miksa, műegyetemi hallgató,
 Fr. Henrik, Hangya Márton OFM.,
 Hert László,
 20 Horváth Gábor,
 Horváth Gyula,
 Huber József,
 Kaszás Imre,
 Kálmán János,
 25 Keller Lajos, tanítójelölt,
 Komlósy István,
 Kovács Ferenc,
 Kovács Géza, joghallgató,
 Kovács Zoltán, joghallgató,

- Pécs, Felsőmalom-u. 20.
 Pécs, Szigeti országút 149.
 Sopron, Szent István körút 1.
 Zalakoppány
 Görcsöny
 Pécs, Szeminárium
 Pécs, gr. Zichy Gyula-u. 17.
 Pestszentlőrinc, Kubinyi-u. 4.
 Pécs, Siklósi-u. 8.
 Pécs, Felsőputuruk 21.
 Sopron, 18. kaszánya 4. gy. e.
 Pécs, Apáczá-u. 17.
 Jászberény
 Pécs, Tompa Mihály-u. 21.
 Budapest, Horthy Miklós-út 17.
 Jászberény
 Paks, Anna-u. 7.
 Pécs, Szeminárium
 Pécs, Szövetség-u. 5.
 Pécs, Kossuth Lajos-u. 5.
 Pécs, Szeminárium
 Pécs, Nagy Lajos Collégium
 Pécs, Maurinum
 Pécs, Irányi Dániel-tér 2.
 Szökéd
 Pécs, Br. Bánffy Dezső-u. 42.
 Pécs, Tompa Mihály-u. 3.

30 Kresz Márton,
Láng Miklós, állatorvostanhallgató,
Lőrincz Zoltán, joghallgató,
Marsovszky László,
Mayer István,	Pécs, Szeminárium
Pécs, Makár u. 2.
Pécs, Br. Bánffy Dezső-u. 30.
Pécs, Maurinum
Sioágárd
35 Máté Sándor,
Mintál Tibor, joghallgató,
Müller Jakab,
Novelly Tamás, joghallgató,
Pazar Ferenc,	Pécs, Szent Vince-u. 14.
Pécs, Br. Bánffy Dezső-u. 44.
Geresd
Pécs, Emericanum
Mohács
40 Pápa György, joghallgató
Perger Ferenc, tanítójelölt,
Petri József, joghallgató,
Pétersz István, joghallgató,
Polka József, teologus,	Mecsekfalja. 47 hsz.
Pécs, Vilmos-u. 1.
Pécs, Maurinum
Pécs, Marosvásárhelyi-u. 4.
Veszprém, Szeminárium
Jászberény
45 Fr. Quirinus, Villányi Béla OFM.,
Rada Ernő, gazdasági akadémiai hallgató,
Ráboczki János,
Réger József, teologus,
Rónaki Elemér, joghallgató,	Keszthely, Gazdasági Akadémia
Jászberény
Pécs, Szeminárium
Pécs, Hársfa-u. 25.
Pécs, Zsinkó István-u. 5.
50 Ruff János, orvosnövendék,
Ruppert Pál S. J., novicius,
Saray László, joghallgató,
Swierkewitz Ernő, joghallgató,
B. Szabó László, joghallgató,	Budapest, Manréza Labanc u. 57.
Pécs
Pécs, Aidinger János-u. 10.
Pécs, Brassó-u. 5.
Pécs, Király-u. 1.
55 Szilléry Péter, joghallgató,
Turzó István S. J., novicius,
Vayer János,
Visnyei János,
Zumbok Ferenc,	Budapest, Manréza Labanc-u. 57.
Paks
Attala
Nagykapornok
Pécs, Fiume-u. 35.
60 Zsembery Gyula,	

Összesen : 604.

CSILLÁROK ÉS VILLANYCIKKEK

Rádió laboratórium

L e v e n t e f e l s z e r e l é s e k .

MAGYAR KIR.

LÓPORÁRUDA

SZALAY és RICHTER

Pécs, Király- és Mór-utca sarok

Telefon: 16-86, 25-41.

**Sport- és vadászati cikkek nagy raktára.
Lőszerráda és puskaműves műhely.**

Si és rúdli felszerelések.

Részletfizetésre,

megkönyített fizetési feltételekkel is kaphatók.

C s e r k é s z f e l s z e r e l é s e k .

Kerékpárok és varrógépek

RÁDIÓ- ÉS
VILLAMOSSÁGI FELSZERELÉSEK,
TUNGSRAM IZZÓLÁMPÁK.

Cserkész- és turista-
felszerelések, vadászfegyverek, lőszerek,
sportcikkék, korcsolya-, ródli és sífelszerelések

Hamerli József kft.

VASNAGYKERESKEDŐ

Király-utca 9. sz.

Rákóczi-út 50. sz.

KULTÚRA

KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET
PÉCS, PERCZEL-U. 17. TELEFON 18-36

Mindenféle nyomdai munkát csodaszép ki-
vitelben, olcsó árban és gyorsan készítünk.

Nyomatott a Kultúra Könyvnyomdában Pécs. — Felelős vezető: Mayer A. Géza.

MECSEK ALJÁN

25

szám

Kiadja:

Pécsi Pius-gimnázium

Tartalomból

Kákonyi I. S. J.: Piusi fák. — Szépül a Pius. — Fabinyi Tihamér dr.
pénzügyminiszter úr látogatása. — Rozgonyi M.: Középiskola...
Egyetem... Villamoskalauz... — Ha egy régi öregdiák visszajönne...
— Selymes F.: Első utam a Piusba. — Lőrincz Z.: Új fészkek. —
Kovách A.: Az osztrák fehér front titka. — Bánhelyi F.: Pensumírás
közben. — Szilléry L.: Félévi. — Rozgonyi M.: A kulcs. — Kongre-
gációs Élet. — Cserkészmunka. — Sport. — Napló.